ASIMOV

GALAKTİK İMPARATORLUK SERİSİ 2

UZAY AKIMLARI

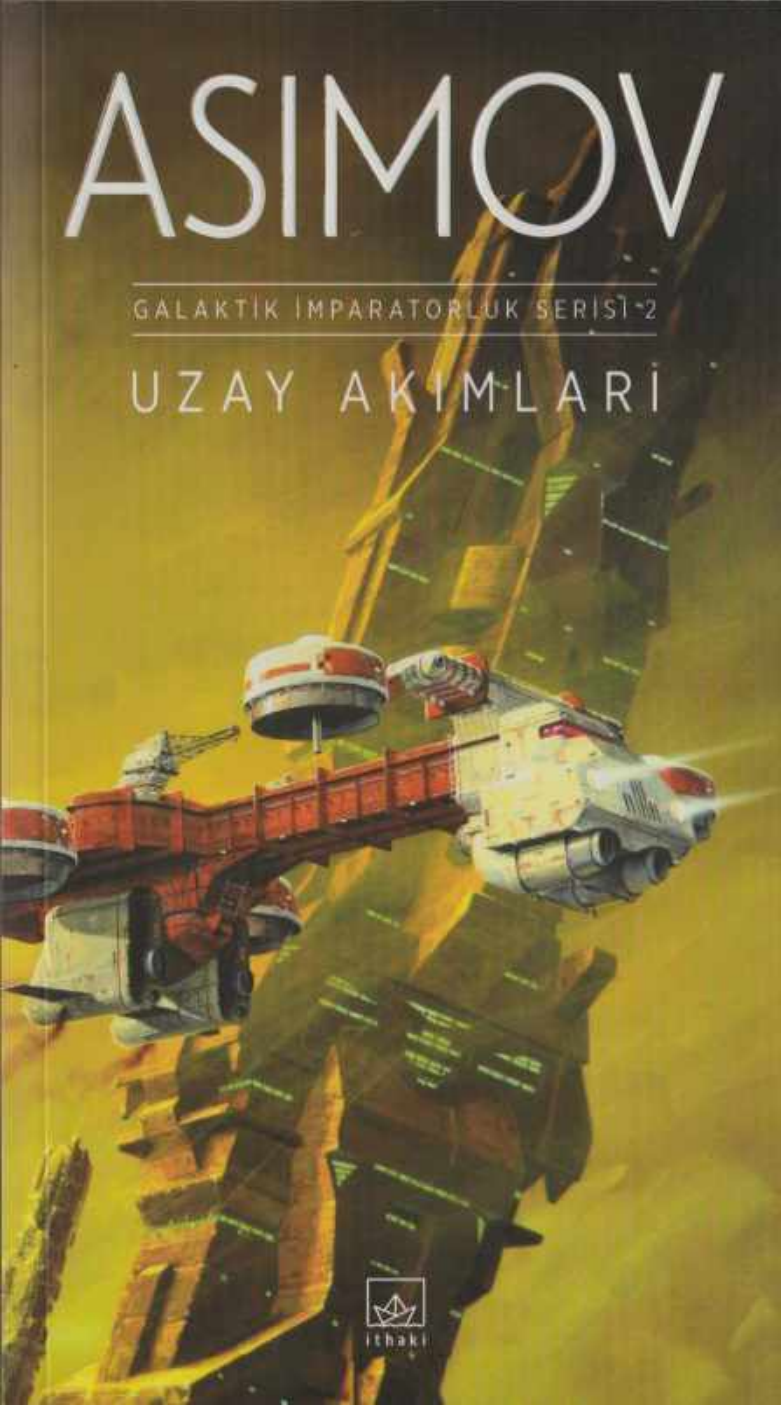

ithaki

ASIMOV

Isaac Asimov

Vakıf serisine yirmi bir yaşında, bu kitapların bilimkurgunun dönüm noktalarından biri olacağının farkına varmadan başladı. Efsanevi kariyeri boyunca, bilim kitaplarından Shakespeare'e ve tarih kitaplarına kadar çeşitli konularda 470'in üzerinde kitap yazdı. Yine de okurların favorileri Robot, İmparatorluk ve Vakıf adındaki bilimkurgu serileri oldu. The Science Fiction Writers of America tarafından bir *Bilimkurgu Üstadı* onuru bahşedilen Asimov, yaklaşık 50 yıl boyunca her yaştan okuru eğlendirip eğitti. Nisan 1992'de yetmiş iki yaşında vefat etti.

Uzay Akımları
Isaac Asimov

Orijinal Adı
Currents of Space

İthaki Yayınları - 1443
Asimov Kitaplığı - 5

Dizi Editörü: *Alican Saygı Ortanca*
Yayına Hazırlayan: *Ömer Ezer*
Düzelti: *Setenay Karaçay*
Kapak Tasarım: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
2. Baskı, Mart 2019, İstanbul

ISBN: 978-605-375-887-7

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © M. İhsan Tatari, 2019
© İthaki, 2019
© Isaac Asimov, 1952, 1982

Bu eserin tüm hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200
::::::::::

ASIMOV

GALAKTİK İMPARATORLUK SERİSİ 2

UZAY AKIMLARI

Çeviren
M. İhsan Tatari

İthaki

Her zaman geç gelen,

ama beklediğinize değen

David'e

GİRİŞ

BİR YIL ÖNCE

Dünyalı adam bir karara vardı. Düşüncelerini toparlaması ve bir sonuca ulaşması uzun sürmüştü ama en nihayetinde bir karara varmıştı işte.

Uzay gemisinin rahatlatıcı güvertesini ve etrafını saran uzayın o soğuk, karanlık örtüsünü görmeyeli haftalar olmuştu. Buraya ilk geldiğinde Yıldızlararası Uzay-analizi Bürosu'nun yerel ofisine hızlı bir rapor verip çabucak uzaya geri dönmeyi planlamıştı. Ama alıkonulmuştu.

Burası bir hapishaneden farksızdı.

Çayını bitirip masanın karşısındaki adama baktı. "Burada daha fazla kalmayacağım," dedi.

Öteki adam da bir karara vardı. Düşüncelerini toparlaması ve bir sonuca ulaşması uzun sürmüştü ama en nihayetinde bir karara varmıştı işte. Zamana ihtiyacı vardı, çok daha fazla zamana... Yazdığı ilk mektuplara hiçbir cevap gelmemişti. Onları bir güneşe atmış olsa daha çok işe yararlardı.

Gerçi bundan fazlasını da beklememişti zaten, ya da daha azını. Ama bu sadece ilk hamleydi.

Sonraki hamlelerini planlarken dünyalı adamı elinden kaçırmaması gerektiği daha da belirginleşti. Cebindeki pürüzsüz, siyah çubuğu yokladı.

"Durumun ne kadar nazik olduğunu anlamıyorsun," dedi.

"Bir gezegenin yok oluşunun neresi nazik?" diye sordu Dünyalı. "Detayları bütün Sark'a yayınlamanı istiyorum, gezegendeki herkese."

"Bunu yapamayız. Böyle bir hareketin paniğe yol açacağını biliyorsun."

"Ama daha önce bunu yapacağını söylemiştin."

"İyice düşündüm ve kötü bir fikir olduğuna karar verdim."

Dünyalı şikâyetçi olduğu diğer konuya geçti. "Y.U.B.'un temsilcisi de hâlâ gelmedi."

"Haberim var. Bu kriz için uygun prosedürleri organize etmekle meşguller. Bir iki gün sonra burada olurlar."

"Bir iki gün sonra! Durmadan aynı şeyi söylüyorsun! Bana bir dakikalarını ayıramayacak kadar mı meşguller? Hesaplamalarıma bakmadılar bile."

"Sana hesaplamalarını onlara götürebileceğimi söyledim. Ama bunu istemedin."

"Hâlâ da istemiyorum. Ya onlar bana gelir ya da ben onların yanına giderim." Kısa bir duraksamanın ardından öfkeyle ekledi. "Sanırım bana inanmıyorsun. Florina'nın yok olacağına inanmıyorsun."

"Sana inanıyorum."

"İnanmıyorsun. İnanmadığını biliyorum. Bunu görebiliyorum. Benimle dalga geçiyorsun. Verilerimi anlamıyorsun. Sen bir Uzay-analisti değilsin. İddia ettiğin kişi olduğundan bile emin değilim. Kimsin sen?"

"Vesvese yapıyorsun."

"Evet, yapıyorum. Bu çok mu şaşırtıcı? Yoksa sadece, 'Zavallı hergele, uzay onu delirtmiş,' diye mi düşünüyorsun? Keçileri kaçırdığımı sanıyorsun."

"Saçmalık."

"Öyle düşündüğüne kalıbımı basarım. İşte bu yüzden

Y.U.B.'la görüşmek istiyorum. Onlar deli olup olmadığımı anlarlar. Doğruyu söylediğimi görürler."

Öteki adam az önce verdiği kararı hatırladı. "Şu anda kendini pek iyi hissetmiyorsun. Sana yardım edeceğim."

"Hayır, etmeyeceksin!" diye bağırdı Dünyalı, histerik bir şekilde, "Çünkü ben bu işte daha fazla yokum. Eğer bana engel olmak istiyorsan öldür beni. Ama buna cesaret edemezsin. Aksi takdirde bir gezegen dolusu insanın kanı ellerine bulaşır."

Öteki adam da sesini duyurabilmek için bağırmaya başladı. "Seni öldürmeyeceğim! Dinle beni, seni öldürmeyeceğim. Buna gerek yok."

"O zaman beni bağlayacaksın," dedi Dünyalı. "Beni burada tutacaksın. Düşündüğün şey bu mu? Peki Y.U.B. beni aramaya başladığında ne yapacaksın? Onlara düzenli olarak rapor göndermem gerekiyor, bunu biliyorsun."

"Büro, yanımda güvende olduğunu biliyor."

"Öyle mi? Bu gezegene geldiğimi bildiklerinden bile şüpheliyim. İlk mesajımı alıp almadıklarını merak ediyorum." Dünyalının başı dönmeye başladı. Uzuvları katılaşmıştı sanki.

Öteki adam ayağa kalktı. Anlaşılan kararını tam zamanında vermişti. Uzun masanın etrafından yavaşça dolaşıp Dünyalı adama doğru yürüdü. "Bu senin iyiliğin için," dedi yatıştırırcasına, sonra da cebindeki siyah çubuğu çıkardı.

"Bu bir psişik sonda!" dedi Dünyalı, çatallaşan bir sesle. Peltek peltek konuşuyordu ve ayağa kalkmaya çalıştığında kollarıyla bacaklarını çok az hareket ettirebildi. "Beni uyuşturdun!" dedi sıkıca kenetlenen dişlerinin arasından.

"Evet, uyuşturdum!" diye kabul etti öteki adam. "Bak, sana zarar vermeyeceğim. Bu kadar heyecanlı ve endişeliyken durumun ne kadar nazik olduğunu anlaman zor. Endişeyi ortadan kaldıracağım. Sadece endişeyi."

Dünyalı artık konuşamıyordu. Sadece orada öylece oturu-

yor, gözlerini kırpıştırıyor, 'Uzay aşkına, uyuşturuldum,' diye düşünüyordu. Bağırmak, çığlık atmak ve kaçmak istiyor ama hiçbirini yapamıyordu.

Öteki adam artık Dünyalının yanındaydı. Orada dikiliyor, ona yukarıdan bakıyordu. Dünyalı bakışlarını kaldırıp ona baktı. Gözbebeklerini hâlâ hareket ettirebiliyordu.

Psişik sonda kapalı devre bir cihazdı. Kablolarının kafatasındaki uygun noktalara yerleştirilmesi yeterliydi. Dünyalı göz kasları donuncaya dek, panik içerisinde izledi. Keskin, ince kablolar tenini ve etini delip kafatasındaki kemiklerin eklem yerleriyle birleşirken herhangi bir batma hissetmedi.

İçinden sessiz çığlıklar attı. *Hayır, anlamıyorsun*, diye bağırdı. *O gezegende bir sürü insan var. Yüz milyonlarca kişinin hayatıyla oynayamayacağını göremiyor musun?*

Öteki adamın sözcükleri giderek uzaklaşıyor, sanki sesi uzun ve dolambaçlı bir tünelin sonundan geliyordu. "Canın yanmayacak. Bir saat sonra kendini iyi, hatta çok iyi hissedeceksin. Tüm bu olan bitene birlikte güleceğiz."

Dünyalı kafatasında hafif bir titreşim hissetti, ardından bu his de uzaklaştı.

Etrafını bir karanlık sardı ve giderek yoğunlaştı. O karanlığın bir bölümü bir daha asla kalkmadı. Hatta bir kısmının kaybolması için aradan bir yıl geçmesi gerekti.

1

TERK EDİLMİŞ ÇOCUK

Rik elindeki besleyiciyi bırakıp hızla ayağa kalktı. O kadar şiddetle bir şekilde titriyordu ki süt beyazı, çıplak duvara yaslanmak zorunda kaldı.

"Hatırlıyorum!" diye bağırdı.

Yemekhanedeki adamlar dönüp ona baktı ve içerideki mırıltılar bir nebze kesildi. Kendisine çevrilen yüzler kısmen kirli ve kötü tıraşlıydı; odanın yetersiz duvar aydınlatmasının altında beyaz ve parlak görünüyorlardı. Bakışları ilgisizdi ve yalnızca ani, beklenmedik bir çığlık karşısında verilen refleksif bir tepkiyi yansıtıyorlardı.

Rik tekrar bağırdı. "İşimi hatırlıyorum. Benim bir işim vardı!"

"Sussbee!" diye bağırdı biri. "Otuyerinee!" dedi başka biri.

Adamlar tekrardan yemeklerine döndüler ve mırıltı yeniden yükseldi. Rik masadakilere boş boş baktı. Birinin, "Deli Rik," dediğini duydu ve bir omuz silkme gördü. Başka bir adamın elini şakağına yaklaştırıp işaret parmağıyla havada daireler çizmesini izledi. Hiçbirini idrak edemedi.

Yavaşça yerine oturdu. Ardından kaşık benzeri bir gereç olan ancak kavisli kısmının ucundan ince dişler çıkan, dolayısıyla da eşit derecede bir hantallıkla çatal, bıçak ve kaşık

olarak kullanılabilen besleyicisini tekrar eline aldı. Bir fabrika işçisi için yeterli bir aletti. Besleyiciyi elinde çevirip sapındaki numaraya görmeyen gözlerle baktı. Görmesine gerek yoktu; onu ezbere biliyordu. Diğer işçilerin de tıpkı onunki gibi bir kayıt numarası vardı ama onların isimleri de vardı. Rik'in ise yoktu. Ona 'Rik' diyorlardı çünkü kirt fabrikaları argosunda bu 'geri zekâlı' manasına geliyordu. Ve çoğunlukla kendisine 'Deli Rik' diye sesleniyorlardı.

Ama belki de artık daha fazla şey hatırlardı. Fabrikaya geldiği günden beri ilk defa eski hayatına dair bir şeyler anımsamıştı. Eğer kendisini iyice zorlarsa! Eğer bütün gücüyle düşünürse!

Açlığı birdenbire geçti, bir gıdım bile iştahı kalmamıştı. Ani bir hareketle besleyicisini önündeki et ve sebze jölesi yığınına sapladı, tabağı ittirdi ve gözlerini ellerine gömdü. Parmaklarını saçlarının arasına daldırıp onları sıkıca kavradı ve az evvel hatırladığı o şeyi, belirsiz ve anlaşılmaz bilgi kırıntısını çıkardığı karanlık kuyuya doğru zihnini takip etmeye çalıştı.

Sonra, tam da öğle yemeği saatinin bittiğini gösteren zil çalmaya başladığı sırada gözyaşlarına boğuldu.

Rik o akşam fabrikadan çıkarken Valona March yanına gelip onunla birlikte yürümeye başladı. Adam ilk başta onun varlığını fark edemedi, ya da en azından bir birey olarak. Sadece kendisininkilere eşlik eden ayak sesleri duydu. Durup Valona'ya baktı. Kadının saçları kahverengi ile sarı arası bir şeydi. Onları üzerlerinde yeşil birer taş bulunan, mıknatıslı küçük firketelerle iki kalın örgü hâlinde toplamıştı. Firketeler ucuzdu ve solmuş görünüyorlardı. Kadının üstünde basit bir pamuklu elbise vardı, bu ılıman iklimde bundan daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Tıpkı Rik'in de önü açık, kolsuz bir gömlek ile pamuklu bir pantolondan daha fazlasına ihtiyacı olmadığı gibi...

"Yemek sırasında bir sorun çıktığını duydum," dedi Valona. Onun gibi birinden beklenilecek bir ses tonuyla, kaba ve köylülere özgü bir aksanla konuşuyordu. Rik'in lisanı yuvarlak ünlü harflerle doluydu ve bir parça genizden konuşuluyordu. Diğerleri bu yüzden ona gülüyor ve taklidini yapıyorlardı fakat Valona bunu sadece cehaletlerinden ötürü yaptıklarını söylemişti ona.

"Bir sorun yok Lona," diye mırıldandı Rik.

"Duyduğuma göre bir şey hatırlamışsın," diye ısrar etti kadın. "Bu doğru mu Rik?"

Valona da ona Rik diyordu. Kullanabileceği başka bir hitap şekli yoktu, adam gerçek adını hatırlamıyordu. Pek çok kereler çaresizce anımsamaya çalışmış, Valona da ona yardım etmişti. Kadın bir keresinde her nasılsa yırtık bir kent rehberi ele geçirmiş ve oradaki tüm isimleri ona okumuştu. Ancak hiçbiri diğerinden daha tanıdık gelmemişti.

Rik dönüp kadının yüzüne baktı ve, "Fabrikadan ayrılmalıyım," dedi.

Valona kaşlarını çattı. Çıkık elmacık kemiklerine sahip yuvarlak ve geniş yüzü endişeliydi. "Bunu yapabileceğini sanmıyorum. Bu doğru olmaz."

"Kendimle ilgili daha fazla şey öğrenmeliyim."

Valona dudaklarını yaladı. "Bence bunu yapmamalısın."

Rik başını çevirdi. Kadının endişesinin içten olduğunu biliyordu. Fabrikada işe alınmasını sağlayan kişi de zaten oydu. Rik'in fabrikadaki makinelerle hiç tecrübesi yoktu. Vardıysa bile hatırlamıyordu. Her hâlükârda Lona adamın ağır işler için çok çelimsiz olduğu konusunda ısrar etmiş ve ücretsiz teknik eğitim almasını sağlamıştı. Ondan önceki kâbusumsu günlerde, neredeyse hiç ses çıkaramadığı ve yiyeceğin ne işe yaradığını bile bilmediği zamanlarda da ona göz kulak olmuş ve onu beslemişti. Eğer bugün hayattaysa bunu Valona'ya borçluydu.

"Gitmem gerek," dedi adam.

"Yine o baş ağrılarından birini mi yaşadın Rik?"

"Hayır. Gerçekten bir şey hatırlıyorum. Önceki işimi. *Önceki!*"

Bunları Valona'ya anlatmak istediğinden emin değildi. Başını çevirdi. Sıcak, hoş güneşin batmasına en az iki saat vardı. Fabrikaların etrafını kuşatan işçi hücrelerinin görüntüsü insanın içini daraltıyordu ama Rik zirveye çıktıkları takdirde kızıl ve altın sarısı tarlaların önlerine serileceğini biliyordu.

Tarlalara bakmayı seviyordu. Onları ilk gördüğü andan beri bu manzara onu yatıştırıyor ve keyif veriyordu. Kızıl ve altın sarısı olduklarından, renk diye bir şeyin varlığından bihaber olduğu zamanlarda, hatta memnuniyetini ifade etmek için yumuşak gurultular haricinde bir ses çıkaramadığı zamanlarda da tarlalara bakarken baş ağrıları daha çabuk geçerdi. O günlerde Valona diyamanyetik bir mobilet ödünç alır ve her izin gününde Rik'i köyden çıkarırdı. Yolun bir karış kadar yukarısında, karşı-yerçekimi alanının yastıksı yumuşaklığının üstünde süzülerek ilerler, tüm yerleşim yerlerinden kilometrelerce uzaklaşırlar ve yüzlerinde sadece kirt çiçeklerinin kokusuyla ıtırlı rüzgârları hissederlerdi.

Sonra dört bir yanları renkler ve kokularla çevrilmiş bir vaziyette yolun kenarına oturur, güneş batana kadar orada kalırlardı.

Rik'in içi o günlerin hatırasıyla kıpır kıpır oldu. "Hadi tarlalara gidelim Lona," dedi.

"Geç oldu."

"Lütfen. Sadece köyün dışına kadar."

Valona açık mavi renkli deri kemerinin (kendisine lütfettiği tek lüks buydu) arasına sıkıştırdığı ince para kesesini yokladı.

Rik onun kolunu kavradı. "Gel, yürüyelim."

Yarım saat sonra otoyolu terk edip sıkıştırılmış kumlardan yapılma, dolambaçlı ve tozsuz yollara çıktılar. Aralarında derin

bir sessizlik vardı ve Valona tanıdık bir korkunun onu esir almaya başladığını hissetti. Rik'e karşı hissettiklerini kelimelerle nasıl ifade edeceğini bilmiyordu, o yüzden bunu hiç denememişti.

Ya Rik onu terk ederse? Ufak tefek bir adamdı, ondan daha uzun değildi, hatta neredeyse daha zayıftı. Pek çok açıdan hâlâ yardıma muhtaç bir çocuktu. Ama zihni kapatılmadan önce eğitimli bir adam olsa gerekti. Hem de çok önemli bir eğitimli adam.

Valona okuma yazma öğrenmek ve fabrikadaki makineleri çalıştırabilmek için teknik meslek okuluna gitmek dışında hiç eğitim almamıştı fakat herkesin imkânlarının bu kadar kısıtlı olmadığını biliyordu. Örneğin, engin bilgisiyle herkese yardım eden Kentli vardı. Arada sırada Toprak Efendileri de gelip onları denetlerdi. Valona onları sadece bir kere yakından görmüş, bir tatil gününde Kent'e gittiği sırada bu inanılmaz derecede muhteşem görünen kişilerden oluşan bir grupla karşılaşmıştı. Daha uzun sözcükler kurup daha yumuşak bir tonla, farklı ve akıcı bir şekilde konuşuyorlardı. Rik de hafızası geri geldikçe giderek onlar gibi konuşmaya başlıyordu.

Adamın sarf ettiği ilk sözler Valona'yı korkutmuştu. Bir baş ağrısı nöbetinin ardından, uzunca bir süre inledikten sonra ansızın konuşmuştu. Sözcükleri garip bir biçimde uzatıyordu. Valona onu düzeltmeye çalışmış ama başaramamıştı.

O zamanlar bile Rik'in çok fazla şey hatırlayıp kendisini terk edeceğinden korkardı. O sadece Valona March'tı. Ona Koca Lona derlerdi. Hiç evlenmemişti. Hiçbir zaman da evlenemeyecekti. Onun gibi, çalışmaktan elleri kızarmış, iri yarı ve koca ayaklı bir kız asla evlenemezdi. İzin günlerinde düzenlenen akşam yemeği festivallerinde onu görmezden gelen erkeklere aptalca bir güceniklikle bakmak dışında karşı cinsle hiçbir münasebeti olmamıştı. Kıkırdayıp cilve yapamayacak kadar iriydi.

Hiçbir zaman sarılıp kucaklayabileceği bir bebeği de olmayacaktı. Diğer kızlar arka arkaya çocuk sahibi olmuştu. Valona sadece onların etrafında toplanan kalabalığa karışmış ve gözlerini sımsıkı yuman, yumruklarını zayıfça sıkan, kırmızı, dişsiz ve saçsız bir şeyler görmüştü göz ucuyla.

"Sıra sende Lona."

"Sen ne zaman çocuk sahibi olacaksın Lona?"

Buna benzer sorular karşısında yapabildiği tek şey başını öteye çevirmekti.

Ama Rik geldiğinde... bir bebekten farksızdı. Beslenmesi, bakılması, güneşe çıkarılması ve başı ağrıdığında uyuyana kadar yatıştırılması gerekiyordu.

Çocuklar Rik'in peşinden koşup ona gülerlerdi. "Lona'nın bir erkek arkadaşı var!" diye bağırırlardı. "Koca Lona'nın deli bir erkek arkadaşı var. Lona'nın erkek arkadaşı bir rik."

Daha sonraları, Rik kendi başına yürümeye başlayıp (ilk adımını attığında Valona karşısında otuz bir yaşında bir adam değil de sanki sahiden bir yaşında bir çocuk varmış gibi gurur duymuştu) yardım almadan dışarıya, köy sokaklarına çıktığında çocuklar etrafında çember oluşturmuş ve sırf yetişkin bir adamın korkuyla gözlerini örttüğünü, sindiğini ve kendilerine iniltiler dışında hiçbir cevap veremediğini görmek için ona bağırmış, kahkahalarla gülmüşlerdi. Valona onlarca kez evden koşarak çıkmak ve koca yumruklarını sallayıp onlara bağırmak zorunda kalmıştı.

O yumruklardan yetişkin erkekler bile korkuyordu. Rik'i fabrikada çalışmaya getirdiği ilk gün, haklarında işittiği aşağılık bir dedikodu yüzünden bölüm şefini tek bir sağlam yumrukta yere sermişti. Fabrika konseyi bu olaydan dolayı kadının bir haftalık maaşını kesmişti, hatta mahkemede yargılanmak üzere Kent'e bile gönderilebilirdi fakat Kentli'nin müdahalesi ve olayda provokasyon olduğuna dair itirazı sayesinde iş oraya varmamıştı.

İşte bu yüzden Rik'in eskiyi hatırlamasına engel olmak istiyordu. Ona sunabileceği hiçbir şeyi olmadığını biliyordu; sonsuza kadar hafızasını yitirmiş ve çaresiz kalmasını istemek bencilceydi. Ama daha önce ona böylesine bel bağlayan kimse olmamıştı. Yeniden yalnız kalacağını düşünmek onu çok korkutuyordu.

"Hatırladığına emin misin Rik?" diye sordu.

"Evet."

Güneş etraflarındaki her şeyi kızıl bir ışığa boyarken tarlaların ortasında durdular. Çok geçmeden hafif, ıtırlı bir akşam rüzgârı esmeye başlayacaktı. Damalı sulama kanalları şimdiden mora dönmüştü.

"Hatırladıklarıma güvenebilirim Lona. Bunu yapabileceğimi biliyorsun. Mesela bana konuşmayı sen öğretmedin, değil mi? Sözcükleri kendim hatırladım. Değil mi? Değil mi?"

"Evet," dedi kadın, gönülsüzce.

"Henüz konuşamadığım zamanlarda beni bu tarlalara getirdiğini hatırlıyorum. Durmadan yeni bir şeyler anımsıyorum. Dün bir keresinde benim için bir kirt sineği yakaladığını hatırladım. Onu avuçlarının arasında tutmuş ve mor-pembe ışıklarını görebilmem için baş parmaklarının arasından bakmamı sağlamıştın. Ben de gülüp elimi parmaklarının arasına sokmaya çalışmış, sineğin kaçmasına sebep olmuş ve bu sefer de ağlamıştım. O zamanlar o şeyin bir kirt sineği olduğunu falan bilmiyordum tabii ama artık her şey çok açık. Bunu bana hiç anlatmamıştın, değil mi Lona?"

Kadın başını olumsuz anlamda salladı.

"Ama bu anlattıklarım yaşandı, değil mi? Doğru hatırlıyorum, değil mi?"

"Evet Rik."

"Şimdi de kendimle ilgili, öncesine dair bir şey hatırlıyorum. Bir *öncesi* olmak zorunda Lona."

Olmak zorundaydı. Valona bu düşünceyle birlikte yürcği-

nin ezildiğini hissetti. Adamın önceki hayatı farklıydı ve şu anda yaşadıkları şeyle alakası yoktu. Başka bir dünyadan olmalıydı. Bunu biliyordu çünkü adamın kesinlikle hatırlamadığı tek kelime kirt idi. Tüm Florina gezegenindeki en önemli nesne için kullanılan bu kelimeyi ona kendisi öğretmişti.

"Peki ne hatırlıyorsun?" diye sordu Valona.

Bunun üzerine Rik'in heyecanı aniden azaldı. Tereddüde kapıldı. "Çok fazla bir anlam ifade etmiyor Lona. Sadece bir zamanlar bir işte çalıştığımı ve onun ne olduğunu hatırladım, hepsi bu. En azından bir bakıma."

"Ne iş yapıyordun peki?"

"Hiçliği analiz ediyordum."

Valona başını ani bir hareketle adama doğru çevirip gözlerinin içine baktı, sonra da bir elini kısa bir anlığına Rik'in alnına koydu. Adam asabi bir şekilde ondan kaçındı. "Yine mi o baş ağrılarından birine yakalandın Rik? Haftalardır öyle bir şey yaşamıyordun."

"Ben iyiyim. Sen benimle uğraşma," dedi Rik. Kadının gözlerinin düştüğünü görünce de hemen ekledi. "Beni rahatsız ettiğini kastetmiyorum Lona. Kendimi iyi hissediyorum ve benim için endişelenmeni istemiyorum, hepsi bu."

Valona'nın morali düzeldi. "'Analiz etmek' ne demek?" Rik onun bilmediği kelimeler biliyordu. Adamın bir zamanlar ne kadar eğitimli biri olduğunu düşününce kendisini bir kez daha önemsiz hissetti.

Rik bir müddet düşündü. "Nasıl desem... 'parçalarına ayırmak' demek. Hani bazen tarama ışınlarının ayarının neden bozulduğunu anlamak için tasnif makinesini söküyoruz ya... İşte onun gibi."

"Ah. Ama Rik, insan hiçbir şeyi analiz etmeyerek nasıl bir iş sahibi olabilir ki? Bu bir iş değil."

"Hiçbir şeyi analiz etmiyorum demedim. Hiçliği analiz ediyorum dedim. Büyük H ile."

"Bu aynı şey değil mi?" *İşte geliyor*, diye düşündü. Söyledikleri ona aptalca gelmeye başlıyor olmalıydı. Rik çok geçmeden bıkkınlık geçirip onu başından savacaktı.

"Hayır, tabii ki değil." Derin bir nefes aldı. "Ama korkarım bunu açıklayamam. Bütün hatırladıklarım bundan ibaret. Fakat önemli bir iş olmalı. Çünkü öyle hissediyorum. Geçmişte *sabıkalı* biri olduğuma inanmıyorum."

Valona yüzünü buruşturdu. Bunu ona asla söylememiş olmayı diledi. O zamanlar bunu yalnızca Rik'i korumak için yaptığını düşünerek kendi kendini avutmuştu. Ama şimdi, sanki asıl niyeti adamı kendisine daha fazla bağlamakmış gibi geliyordu.

Rik'in ilk kez konuşmaya başladığı zamanlardı. O kadar ani olmuştu ki bu durum Valona'yı korkutmuştu. Hatta Kentli'ye bundan bahsetmeye bile cesaret edememişti. Bir sonraki izin gününde hayatı boyunca biriktirdiği paradan beş kredi çekmiş (nasıl olsa asla bir çeyizi olmayacaktı, o yüzden bir önemi yoktu) ve Rik'i bir Kent doktoruna götürmüştü. Adamın adını ve adresini bir kâğıt parçasına yazmış olmasına rağmen, Yukarı Kent'i güneşe yakın bir noktada tutan devasa sütunların arasında dolaşıp doğru binayı bulması iki korkutucu saatini almıştı.

Valona muayeneyi izlemek için ısrar etmişti. Doktor tuhaf tuhaf aletlerle bir sürü korkutucu şey yapmıştı. Rik'in başını iki metal nesnenin arasına yerleştirip makinenin tıpkı geceleri ışıldayan bir kirt sineği gibi parlamasına neden olduğunda kadın ayağa fırlayıp onu durdurmaya çalışmıştı. Doktor da bunun üzerine iki adam çağırıp çılgınca debelenen Valona'yı dışarı çıkarmıştı.

Doktor yarım saat sonra yanına gelmişti, uzun boylu ve çatık kaşlıydı. Valona kendisini onun yanında huzursuz hissetmişti çünkü her ne kadar Aşağı Kent'te bir muayenehanesi

olsa da adam aslında bir Toprak Efendisi'ydi. Ancak doktorun bakışları içten, hatta neredeyse nazikti. Ellerini küçük bir havluya kurulamış, sonra da (kadının gözüne son derece temiz görünmesine rağmen) onu bir çöp tenekesine atmıştı.

"Bu adamı nerede buldun?" diye sormuştu.

Valona Kentli'den ve devriyelerden bahsetmemeye özen göstererek, olabilecek en basit hâliyle, yaşananları dikkatle anlatmıştı.

"Yani onun hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?"

Kadın başını olumsuz anlamda sallamıştı. "Evveline dair hiçbir şey bilmiyorum."

"Bu adama psişik-sonda uygulanmış. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Valona ilk önce başını tekrardan iki yana sallamış ama sonra kuru bir fısıltıyla, "Yoksa deli insanlara yaptıkları şu şey mi Doktor?" diye sormuştu.

"Ve sabıkalılara. Kendi iyilikleri için hafızalarını değiştirmeye yarıyor. Düşüncelerini sağlıklı bir hâle getiriyor ya da hırsızlık yapmak ve adam öldürmek isteyen kısımlarını değiştiriyor. Anlıyor musun?"

Anlamıştı. "Rik şimdiye dek ne bir şey çaldı ne de birine zarar verdi," demişti kıpkırmızı bir suratla.

"Ona Rik mi diyorsun?" Bu fikri eğlenceli bulmuş gibi görünmüştü. "Peki seninle tanışmadan önce neler yaptığını nereden biliyorsun? Şu anda bunu söylemek zor. Sonda derinlemesine ve acımasızca yapılmış. Hafızasının ne kadarının kalıcı olarak silindiğini, ne kadarını yaşadığı şok yüzünden geçici olarak kaybettiğini kestirmek güç. Demek istediğim, bir kısmı zamanla geri gelecek. Konuşma yetisi gibi... Ama hepsi değil. Gözetim altında tutulması gerekiyor."

"Hayır, olmaz. Rik benimle kalacak. Ona iyi bakıyorum Doktor."

Adam kaşlarını çatmış, sonra daha yumuşak bir ses tonuyla

devam etmişti. "Eh, ben seni düşünüyorum çocuk. Kafasındaki bütün kötülükler silinmemiş olabilir. Günün birinde seni incitmesini istemezsin."

Tam o sırada bir hemşire, Rik'i muayenehaneden dışarı çıkarmıştı. Adamı sakinleştirmek için sanki karşısında küçük bir çocuk varmış gibi sesler çıkarıyordu. Rik bir elini başına koymuş, etrafına boş gözlerle bakmış, sonra da Valona'yı görmüştü. Ardından kollarını öne uzatarak zayıf bir çığlık atmıştı. "Lona–"

Valona hızla ileri atılıp adamın başını omuzlarına dayamış ve ona sıkıca sarılmıştı. "Ne olursa olsun Rik beni incitmez."

"Doğal olarak bu vakayı rapor etmem gerekecek," demişti Doktor, düşünceli bir şekilde. "Bu durumdayken otoritelerden nasıl kaçmış bilemiyorum."

"Bu, onu benden alacakları anlamına mı geliyor Doktor?"

"Korkarım öyle."

"Lütfen Doktor, bunu yapmayın." Işıl ışıl parlayan beş kredi alaşımını mendilinden çıkarıp zorla adamın eline tutuşturmuştu. "Hepsini alabilirsiniz. Ona iyi bakacağım. Kimseye zarar vermeyecek."

Doktor elindeki parçalara şöyle bir bakmıştı. "Sen bir fabrika işçisisin değil mi?"

Valona başıyla onaylamıştı.

"Sana haftada ne kadar ödüyorlar?"

"İki nokta sekiz kredi."

Doktor kredileri nazikçe şıngırdatmış, ardından hepsini kapalı avucunda toplamış ve kadına geri uzatmıştı. "Al bunları, çocuk. Borcunuz yok."

Valona şaşkın bir vaziyette kredileri geri almıştı. "Kimseye söylemeyecek misiniz Doktor?"

"Korkarım söylemek zorundayım. Kanunlar böyle."

Valona görmeyen gözlerle, yüreği ezilmiş bir şekilde mobiletini köye geri sürmüş ve yol boyunca Rik ona çaresizce sarılmıştı.

Ertesi hafta, hipervideo haber bülteninde yerel transit güç ışınlarında meydana gelen bir kısa devreden dolayı bir cayro kazası olduğuna ve bir doktorun hayatını kaybettiğine dair bazı haberler görmüştü. Adamın adı bir yerlerden tanıdık geliyordu. O gece odasına döndüğünde onu kâğıt parçasına yazdığı isimle karşılaştırmıştı. Aynı isimdi.

Valona üzülmüştü çünkü doktor iyi bir adamdı. Adını çok daha önceleri başka bir işçiden duymuş, bir Toprak Efendisi olmasına rağmen fabrika işçilerine iyi davrandığını öğrenmiş ve acil durumlar için bir kenara not etmişti. Ve o acil durum gelip çattığında adam ona sahiden de iyi davranmıştı. Yine de neşesi kederine baskın gelmişti. Çünkü Doktor'un Rik'i rapor edecek zamanı olmamıştı. En azından kimse köye gelip adam hakkında sorular sormamıştı.

Daha sonra, Rik'in idrak kabiliyeti iyice arttığında, doktorun dediklerini ona da anlatmış ve kendi güvenliği için köyde kalması gerektiğini söylemişti.

Rik kadını sarsıp düşüncelerinden çıkardı. "Ne dediğimi duymadın mı? Eğer önemli bir işim varsa bu bir sabıkalı olmadığım anlamına gelir."

"Yanlış bir şey yapmış olamaz mısın?" diye başladı Valona, tereddütle. "Büyük bir adam olsan bile suç işlemiş olabilirsin. Bazen Toprak Efendileri bile–"

"Yapmadığıma eminim. Ama başkalarının da emin olması için bana neler olduğunu bulmam gerektiğini göremiyor musun? Başka yolu yok. Fabrikayı ve köyü terk edip kendimle ilgili daha fazla şey hatırlamalıyım."

Valona paniğinin arttığını hissetti. "Rik! Bu çok tehlikeli olur. Neden böyle bir şey yapacaksın ki? Diyelim ki sahiden de Hiçliği analiz ediyordun, niçin bu konu hakkında daha fazla şey öğrenmen bu kadar önemli?"

"Hatırladığım diğer şey yüzünden."

"Hangi diğer şey?"

"Sana söylemek istemiyorum," diye fısıldadı adam.

"Birine söylemek zorundasın. Yeniden unutabilirsin."

Rik kadının kolunu kavradı. "Doğru. Başka kimseye anlatmazsın, değil mi Lona? Unuttuğum takdirde yedek hafızam olursun."

"Elbette Rik."

Rik etrafına bakındı. Dünya çok güzeldi. Valona bir keresinde ona Yukarı Kent'te, şehrin kilometrelerce üstündeki kocaman bir ışıklı tabelada şöyle yazdığını söylemişti: "Galaksideki Bütün Gezegenlerin En Güzeli Florina'dır."

Rik etrafına baktığında bunun doğru olduğunu düşündü.

"Hatırladığım şey çok korkunç," dedi. "Ama ne zaman bir şeyler hatırlasam bunların doğru olduğunu biliyorum. Bu seferkini de bu öğleden sonra anımsadım."

"Neymiş peki?"

Rik kadına korku dolu gözlerle baktı. "Bu gezegendeki herkes ölecek. Florina'daki herkes."

2

KENTLİ

Kapı sinyali çaldığı sırada Myrlyn Terens raftan bir kitap-film almak üzereydi. Az önce düşünce çizgileriyle dolu olan, ziyadesiyle tombul yüz hatları çabucak her zamanki hafif ihtiyatlı hâline büründü. Bir elini dökülmeye başlayan, kızıl saçlarının arasında gezdirdi ve, "Bir saniye," diye bağırdı.

Filmi yerine koydu, sonra da bölmeyi duvarın geri kalanından ayırdedilemeyecek bir şekilde gizleyen kapağı çalıştıran düğmeye bastı. Muhatap olduğu basit fabrika ve tarım işçileri, içlerinden birinin (ne de olsa Kentli de bu gezegende doğmuştu) kendi filmlerine sahip olmasını bir parça gurur verici buluyordu. Bu düşünce, zihinlerini kaplayan o bitmek tükenmek bilmez alacakaranlığı aydınlatıyordu. Yine de filmleri açıkça sergilemesi iyi olmazdı.

Kitap-filmlerin görüntüsü işleri bozar, işçilerin zaten zar zor dönen dilleri hepten tutulurdu. Kentli'nin kitaplarıyla istedikleri kadar övünebilirlerdi ancak onları bizzat kendi gözleriyle görmeleri Terens'i bir Florinalıdan çok bir Toprak Efendisi gibi algılamalarına neden olurdu.

Bir de Toprak Efendileri vardı tabii... İçlerinden birinin Terens'in evini ziyaret etmesi pek olası değildi ancak öyle bir şey yaptıkları takdirde karşılarında bir sıra film bulmalarına

göz yummak tedbirsizlik olurdu. O bir Kentliydi ve gelenekler gereği bazı imtiyazları vardı fakat bunlarla böbürlenmesi hoş olmazdı.

"Geliyorum!" dedi, yeniden bağırarak.

Kapıya doğru ilerlerken tuniğinin yakasını ilikledi. Kıyafetleri bile az çok Toprak Efendilerininkilere benziyordu. Bazen Florina'da doğduğunu neredeyse unutuyordu.

Gelen Valona March'tı. Kadın dizlerini kırıp başını eğerek onu saygıyla selamladı.

Terens kapıyı ardına dek açtı. "İçeri gel Valona. Otur. Sokağa çıkma yasağı saati başlayalı epey oldu. Umarım devriyeler seni görmemiştir."

"Gördüklerini sanmıyorum Kentli."

"Eh, umalım da öyle olsun. Kötü bir sicilin var, biliyorsun."

"Evet Kentli. Geçmişte benim için yaptıklarınıza minnettarım."

"Önemli değil. Gel, otur. Yiyecek ya da içecek bir şeyler ister misin?"

Valona bir sandalyenin ucuna, sırtı dimdik bir vaziyette oturdu ve başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, teşekkür ederim Kentli. Yemek yedim."

Gelen misafirlere bir şeyler ikram etmek köylülerin âdetlerindendi. Kabul etmekse görgüsüzlük sayılırdı. Terens bunu biliyordu, o yüzden ısrar etmedi.

"Sorun nedir Valona? Yine mi Rik?"

Kadın başıyla onayladı ama meseleyi nasıl açıklayacağını bilemiyormuş gibi bir hâli vardı.

"Fabrikada ona sorun mu çıkarıyorlar?" diye sordu Terens.

"Hayır Kentli."

"Yine mi başı ağrıyor?"

"Hayır Kentli."

Terens açık renkli gözlerini kısıp kaşlarını çatarak bekledi. "Eee Valona, sorununun ne olduğunu tahmin etmemi bekle-

miyorsun herhalde, değil mi? Hadi, çıkar artık ağzındaki baklayı, yoksa sana yardım edemem. Yardımımı istiyorsun sanırım?"

"Evet Kentli," dedi kadın, ardından hızla konuşmaya başladı. "Bunu size nasıl anlatabilirim ki? Kulağa çılgınca geliyor."

Terens kadının omzunu sıvazlayacak gibi oldu ancak teması karşısında irkileceğini bildiğinden bunu yapmadı. Valona her zamanki gibi o koca ellerini elbisesinin olabildiğince derinlerine gömmüş bir vaziyette oturuyordu. Kadının kaba, güçlü parmaklarını birbirine kenetlediğini ve onları yavaşça evirip çevirdiğini fark etti.

"Anlatacağın şey ne olursa olsun seni dinleyeceğim," dedi.

"Kent doktorunu ve bana söylediklerini size anlattığım zamanı hatırlıyor musunuz?"

"Evet Valona, hatırlıyorum. Ve bana danışmadan bir daha asla böyle bir şey yapmamanı söylediğimi de hatırlıyorum. Peki *sen* bunu hatırlıyor musun?"

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. Terens'in öfkesini anımsamak için teşvik edilmesine gerek yoktu. "Öyle bir şeyi bir daha asla yapmam Kentli. Ben sadece Rik'i yanımda tutmama yardım etmek için her şeyi yapacağınıza dair verdiğiniz sözü hatırlatmak istemiştim."

"Sözüm söz. Ne oldu? Devriyeler Rik hakkında sorular mı sormaya başladı?"

"Hayır. Ah, sizce öyle bir şey yaparlar mı Kentli?"

"Yapmayacaklarına eminim." Sabrını yitirmeye başlıyordu. "Hadi ama Valona, anlat artık bana şu derdini."

Kadının bakışları kederlendi. "Kentli... Rik beni terk edeceğini söylüyor. Onu durdurmanı istiyorum."

"Seni neden terk etmek istiyor?"

"Bir şeyler hatırladığını söylüyor."

Terens'in yüzü ilgiyle aydınlandı. Öne eğildi ve kadının eli-

ni tutacak gibi olduysa da son anda kendine engel oldu. "Bir şeyler hatırladığını mı söylüyor? Ne gibi şeyler?"

Terens, Rik'in bulunduğu günü hatırlıyordu. Birkaç çocuğun köyün hemen dışındaki sulama kanallarından birinin etrafında toplandığını görmüştü. O kulak tırmalayıcı, tiz sesleriyle onu çağırmışlardı. "Kentli! Kentli!"

Terens bir koşu tutturup onların yanına varmıştı. "Ne oldu Rasie?" Köye geldiği günden beri çocukların isimlerini öğrenmeye önem göstermişti. Anneler bundan hoşlanıyordu ve ilk bir iki ayının kolay geçmesini sağlamıştı.

Rasie'nin midesi bulanmış gibi bir hâli vardı. "Şuraya bakın, Kentli."

Bir parmağıyla beyaz ve kıvranan bir şeyi işaret etmişti. Bu Rik'ti. Diğer çocuklar hep bir ağızdan bağırarak karmakarışık bir açıklama yapmaya koyulmuş. Terens'in anladığı kadarıyla koşmak, saklanmak ve kovalamakla ilgili bir oyun oynuyorlardı. Oyunun adını ve işleyiş şeklini de anlatmaya niyetlenmişlerdi ki tam olarak kimin ya da hangi tarafın 'kazandığı' konusunda ufak bir tartışma yaşayınca konuşmaları yarım kaldı. Tabii bunların hiçbirinin önemi yoktu.

On iki yaşındaki kara saçlı bir oğlan olan Rasie bir inilti duymuş ve o tarafa doğru dikkatle yaklaşmıştı. Kovalayabilecekleri bir hayvanla, belki de bir tarla faresiyle karşılaşmayı beklemiş ama onun yerine Rik'i bulmuştu.

Tüm çocuklar bu tuhaf manzara karşısında tiksinti duymak ile hayrete kapılmak arasında kalakalmıştı. Çenesinden salyaları akan, dermansızca ağlayıp sızlanan ve kollarıyla bacaklarını amaçsız bir şekilde sallayan yarı çıplak bir yetişkindi bu. Kirli sakallı yüzündeki solgun gözleri rastgele sağa sola kayıyordu. O gözler Terens'inkilerle buluşmuş ve bir anlığına odaklanmış gibi görünmüştü. Ardından adam baş parmağını yavaşça havaya kaldırıp ağzına sokmuştu.

Çocuklardan biri gülmüştü. "Şuna bakın Kentli. Parmağını emiyo."

Bu ani bağırış yerde yüzükoyun yatan adamı ürkütmüştü. Önce yüzü kızarıp buruşmuş, ardından gözyaşı dökmeden, zayıfça ağlamaya başlamıştı. Ama parmağı hâlâ ağzındaydı, kirle kaplı elinin geri kalanına tezat oluşturacak şekilde pembe ve ıslaktı.

Terens, bu manzara karşısında, kapıldığı uyuşukluğu üzerinden atmıştı. "Pekâlâ, bakın çocuklar. Buralarda, kirt tarlalarında koşmamalısınız. Ekinlere zarar veriyorsunuz ve tarla işçilerine yakalandığınız takdirde başınıza neler geleceğini biliyorsunuz. Hadi, gidin buradan ve gördüklerinizden kimseye bahsetmeyin. Dinle Rasie, bir koşu gidip Bay Jencus'a buraya gelmesini söyle."

Ull Jencus köyde az çok doktor sayılabilecek tek insandı. Kent'teki gerçek doktorların muayenehanelerinde bir müddet asistanlık yapmış, bu sayede tarlalarda ve fabrikalarda çalışmaktan kurtulmuştu. Çok kötü değildi. Hastaların ateşini ölçebiliyor, ilaç verebiliyor, iğne yapabiliyor ve en önemlisi de Kent Hastanesi'ne götürülecek kadar ciddi olan vakaları tespit edebiliyordu. Onun yarı profesyonel yardımı olmadan omurilik menenjiti veya akut apandisiti olma talihsizliğini yaşayanlar çok acı çekerlerdi. Ama genellikle çok uzun bir süreliğine değil... İşte bu yüzden ustabaşılar Jencus'a sık sık kızıp söylenseler de onu asla hasta numarası yapanlara yardım etmekle suçlamıyorlardı.

Terens, Jencus'un yardımıyla adamı bir mobilet römorkuna yüklemiş ve mümkün olduğunca dikkat çekmeden onu köye taşımışlardı. Saçı için yapabilecekleri bir şey yoktu. Jencus adamın bütün bedenini tıraş etmiş, sonra da elinden geldiğince fiziksel bir muayene yapmıştı.

"Görebildiiim kadarıyla herhangi bi enfeksiyonu yok Kentli. Biri onu besliyomuş. Kaburgaları çok belirgin diil. Bundan

ne sonuç çıkarmam gerektiğini bilmiyom. Sizce buraya nası gelmiş olabilir Kentli?"

Terens'in sorulan herhangi bir sorunun cevabını bilmesi beklenmediği için karamsar bir ses tonuyla konuşmuştu. Terens bu durumu filozofça kabullenmişti. Bir köy neredeyse elli yıldır alıştığı Kentlisini kaybettiğinde onun yerine atanan genç kişi, kuşku ve güvensizlikle dolu bir geçiş süreciyle karşılaşmaya hazır olmalıydı. Kişisel bir şey değildi bu.

"Korkarım bilmiyorum," demişti Terens.

"Yürüyemiyo. Tek bi adım bile atamıyo. Birisi onu oraya *koymuş* olmalı. Görebildiiim kadarıyla bi bebekten farksız. Bütün yetilerini kaybetmiş."

"Böyle bir şeye yol açan bir hastalık var mı?"

"Bildiiiim kadarıyla yok. Zihinsel bi hastalık olabilir belki ama o konuda hiçbi bilgim yok. O tür sorunları olanları Kent Hastanesi'ne gönderiyom. Bu adamı daha önce hiç buralarda görmüş müydünüz Kentli?"

Gülümseyen Terens, "Sadece bir aydır buradayım," demişti kibarca.

Jencus iç çekip mendiline uzanmıştı. "Evet. Eski Kentli iyi bi adamdı. Bize iyi bakardı. Ben neredeyse altmış yıldır buradayım fakat bu herifi hiç görmedim. Başka bi kasabadan olsa gerek."

Jencus tombul bir adamdı. Sanki doğuştan şişmanmış gibi bir görünümü vardı ve bu doğal eğilimi çoğunlukla sakin olan köy hayatıyla birleştiği için kısa konuşmalarının arasında bile oflayıp puflamasına veya alnında biriken parlak terleri o koca kırmızı mendiliyle nafile yere silmeye çalışmasına şaşmamak gerekiyordu.

"Devriyelere ne diyeceğimi bilmiyom doğrusu," demişti.

Devriyeler sahiden de gelmişti. Bundan kaçış yoktu. Çocuklar olanları ailelerine anlatmıştı, onlar da başkalarına. Köyde hayat çok sakindi. Böyle bir olay bile kulaktan kulağa

yayılıp olabilecek her tür kombinasyonla anlatılacak kadar sıradışıydı. Ve bu tür söylentilerin hepsi er ya da geç devriyelerin kulağına giderdi.

Sözde devriyeler Florina Karakolu'nun elemanlarıydı. Florina'nın yerlisi değillerdi, öte yandan Sark gezegeninden gelen Toprak Efendilerinin hemşerileri de değillerdi. Belirli bir ücret karşılığında düzeni koruyacaklarına ve Florinalılarla herhangi bir kan ya da nesep bağları olmadığından yöre halkına sempati duyup yanlış yollara sapmayacaklarına güvenebileceğiniz, paralı askerlerdi onlar sadece.

Rik'i soruşturmaya gelenler iki kişiydi, yanlarında da mini minnacık otoritesiyle fabrikadaki ustabaşılardan biri vardı.

Devriyeler hem sıkılmış hem de umursamaz bir hâl içindeydi. Akılsız bir ahmakla alakadar olmak günlük vazifelerinin bir parçası olabilirdi ama işlerinin en heyecanlı kısmı olmadığı kesindi. "Eee, kimliğini tespit etmeniz ne kadar sürer? Kim bu adam?" diye sormuştu içlerinden biri, ustabaşına.

Ustabaşı kafasını hararetle iki yana sallamıştı. "Onu daha önce hiç görmedim memur bey. Buralardan değil!"

Devriye dönüp Jencus'a bakmıştı. "Üzerinde herhangi bir belge buldunuz mu?"

"Hayır efendim. Giydiği paçavralardan başka üstünde hiçbi şey yoktu. Onları da köy ahalisi enfeksiyon kapmasın diye yakıverdim."

"Nesi var bu herifin böyle?"

"Anlayabildiiim kadarıyla tırlatmış."

Terens o noktada devriyeleri bir kenara çekmişti. Canları sıkıldığından uzlaşmacı davranıyorlardı. Ustabaşını sorgulayan adam not defterini bırakmış ve, "Pekâlâ, bunu rapor etmeye bile değmez. Bizimle alakası yok. Bir şekilde ondan kurtulun," demişti.

Sonra da oradan ayrılmışlardı.

Ama ustabaşı kalmıştı. Çalı gibi bir bıyığı olan, kızıl saçlı

ve çilli bir adamdı. Beş yıldır işini kurallara sıkı sıkıya bağlı bir şekilde yapıyordu ve bunun anlamı fabrikasının kotasını tamamlatma sorumluluğunun yükünü tüm ağırlığıyla hissettiğiydi.

"Bana bakın," demişti öfkeyle. "Şimdi ne yapacağız? Kahrolasıca işçiler konuşmakla o kadar meşguller ki hiçbirinin çalıştığı yok."

"Bana kalırsa en iyisi onu Kent Hastanesi'ne yollamak," demişti Jencus, alnında biriken terleri mendiliyle gayretkeş bir şekilde silerek. "Benim yapabileceem bi'şey yok."

"Kent'e göndermek mi?!" demişti ustabaşı, dehşete düşmüş bir şekilde. "Nakil ücretini kim ödeyecek? Hastane masraflarını kim karşılayacak? O bizden biri değil, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla diil," diye itiraf etmişti Jencus.

"O zaman neden biz ödüyormuşuz? Adamın kimlerden olduğunu bulun. Bırakalım *onun* köyü ödesin."

"İyi de bunu nası bulucaz ki? De bakayım hele."

Ustabaşı dilini dışarı çıkarıp üst dudağındaki kırmızımsı bir kabukla oynayarak bunu bir müddet düşünmüştü. "O zaman ondan bir şekilde kurtulalım. Devriyelerin dediği gibi."

Terens araya girmişti. "Onu öldüremezsiniz."

"Ne yapacağımızı *siz* söyleyin o zaman."

"Köylülerden biri ona bakamaz mı?"

"Böyle bir şeyi kim yapmak ister ki? Siz ister misiniz?"

Terens adamın açıkça sergilediği küstah tavırları görmezden gelmişti. "Benim yapmam gereken başka işler var."

"Hepimizin öyle. Kimsenin bu deli herife bakmak için fabrikadaki işlerini ihmal etmesine izin veremem."

Terens içini çekmiş ve gayet sakin bir biçimde, "Bak Ustabaşı, mantıklı olalım. Eğer işçilerinden biri bu zavallı herife baktığı için bu çeyreğin kotasını tamamlayamazsan Toprak Efendilerine durumu açıklarken senin tarafını tutarım. Yok eğer aksini yapar ve yine kotanı tamamlayamazsan buna se-

bep olabilecek hiçbir geçerli nedeninin olmadığını söylerim," demişti.

Ustabaşı ona dik dik bakmıştı. Kentli sadece bir aydır buradaydı ama daha şimdiden bütün hayatı boyunca bu köyde yaşamış olan insanların işine karışıyordu. Yine de elinde, üstünde Toprak Efendilerinin simgesi olan bir koz kartı vardı. Ona açık açık karşı çıkmak uzun vadede iyi olmazdı.

"İyi de onu kim alır ki?" demişti sonunda. Derken aklına korkunç bir şüphe düşmüştü. "*Ben* alamam! Üç çocuğum var ve karım hasta."

"Öyle bir şey kastetmedim zaten."

Terens camdan dışarı bakmıştı. Artık devriyeler gittiği için kıpırdanıp duran ve aralarında fısıldaşan kalabalık, Kentli'nin evine iyice yaklaşmıştı. Büyük bir kısmı henüz çalışamayacak kadar küçük olan çocuklardan oluşuyordu, geri kalanıysa yakınlardaki tarlalarda çalışan işçilerdi. Aralarında fabrikadaki işlerinin başından ayrılan birkaç kişi de vardı.

Terens kalabalığın kıyısında duran o koca kızı işte o zaman görmüştü. Geride kalan şu son birkaç aydır gözüne sık sık çarpıyordu. Güçlü, işinin ehli ve çalışkan biriydi. Yüzündeki mutsuz ifadenin altında doğal bir zekâ gizliydi. Eğer erkek olsaydı bir Kentli olarak eğitilmek için seçilebilirdi. Ama bir kadındı, ailesi ölmüştü ve romantik ilişkilerin onun için imkânsız olduğu çok açıktı. Başka bir deyişle, yalnız bir kadındı ve büyük ihtimalle hep öyle kalacaktı.

"Ona ne dersin?" diye sormuştu Terens.

Ustabaşı adamın işaret ettiği yere bakmış, "Kahretsin! Şu anda fabrikada olması gerekiyordu!" diye kükremişti ardından.

"Sorun değil," diyerek onu yatıştırmıştı Terens. "Adı ne?"

"Valona March."

"Doğru ya. Şimdi hatırladım. Onu buraya çağır."

Terens o andan itibaren kendisini bu ikilinin gayriresmî

gardiyanı olarak atamıştı. Biri kayda geçirilmemiş iki yetişkinin bir kişilik gelirle geçinebilmesi için kadına ekstradan tayın, fazladan kıyafet kuponu ve başka ne gerekiyorsa sağlamıştı. Rik'in kirt fabrikalarında çalışmak için gereken eğitimi almasında aracı olmuştu. Valona'nın bölüm şefiyle yaşadığı kavgadan sonra kadının daha büyük bir ceza almasını da engellemişti. Kent doktoru ölünce tekrar harekete geçmesine gerek kalmamıştı ama buna hazırdı.

Kısacası, Valona'nın tüm problemlerini çözmek için ona gelmesi çok normaldi. Ve Terens şu anda kadının sorusunu yanıtlamasını bekliyordu.

Valona hâlâ tereddüt ediyordu. "Bu gezegendeki herkesin öleceğini söylüyor," dedi en sonunda.

Terens'in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Peki bunun nasıl olacağını da söyledi mi?"

"Bilmediğini söylüyor. Sadece daha önce olduğu kişinin bunu bildiğini hatırladığından bahsetti. Ayrıca önemli bir işi olduğunu da hatırlıyor fakat ne olduğunu anlamadım."

"İşini nasıl tarif ediyor?"

"Büyük H ile yazılan Hiçliği an-analiz ettiğini söylüyor."

Valona bir yorum duymak için bekledi, sonra da tereddütlü bir şekilde açıklamaya koyuldu. "Analiz demek bir şeyi parçalarına–"

"Analizin ne demek olduğunu biliyorum çocuk." Terens düşüncelere dalmış bir şekilde oturmaya devam etti.

Valona onu endişeyle izledi. "Rik'in ne iş yaptığını anlıyor musunuz Kentli?"

"Sanırım."

"İyi ama bir insan Hiçliğe ne yapabilir ki?"

Terens hafifçe tebessüm edip ayağa kalktı. "Niye ki Valona? Galaksideki her şeyin çoğunlukla Hiçlikten ibaret olduğunu bilmiyor musun?"

Valona hiçbir şey anlamadı fakat adamın dediklerini olduğu gibi kabul etti. Ne de olsa Kentli oldukça eğitimli bir adamdı. Ansızın Rik'in ondan bile daha eğitimli olduğunu düşünerek beklenmedik bir gurur duydu.

"Gel," dedi Terens, bir elini ona uzatarak.

"Nereye gidiyoruz?"

"Yani, Rik nerede?"

"Evde," dedi kadın. "Uyuyor."

"Güzel. Seni oraya götüreceğim. Devriyelerin seni sokakta tek başına dolaşırken bulmalarını mı istersin?"

Köy, geceleri hayattan yoksun bir yer gibi görünüyordu. İşçi kulübelerini ikiye ayıran tek sokağının her iki yanında sıralanan ışıklar cansız bir şekilde yanmaktaydı. Havada hafif bir yağmur belirtisi vardı ama neredeyse her gece yağan o ılık yağışın habercisiydi bu.

Valona mesai günlerinde hiç bu kadar geç saatlerde dışarı çıkmamıştı ve bunu korkutucu buluyordu. Kendisi ayak sesleri çıkarmamaya dikkat edip kulaklarını devriyelerin olası ayak seslerine karşı açık tuttu.

"Parmak uçlarının üstünde yürümeye çalışmaktan vazgeç Valona. Yanında ben varım," dedi Terens.

Kentli'nin sesi gecenin sükunetinde yankılanıp kadının sıçramasına neden oldu. Ardından adamın sözünü dinleyip adımlarını hızlandırdı.

Valona'nın kulübesi de köydeki diğer evler kadar karanlıktı. Dikkatlice içeri girdiler. Terens de tıpkı bunun gibi bir kulübede doğup büyümüştü ve her ne kadar bir müddet Sark'ta kalmış, bugünlerdeyse üç odası ve su tesisatı olan bir evde yaşıyor olsa da bu sade iç yapının nostaljik bir yanı vardı. Tek odalıydı ve içeride bir yatak, bir şifoniyer, iki sandalye ve bir dolaptan başka bir şey yoktu. Yer pürüzsüz betonla kaplıydı.

İşçiler yemeklerini fabrikada yediğinden mutfağa gerek

yoktu; kulübelerin arkasında umumi tuvaletlerle ve duşlarla dolu bir alan olduğu için banyoya da öyle... Gezegenin ılıman, durgun iklimi soğuğa veya yağmura karşı pencere kullanımını da gereksiz kılıyordu. Dört duvarın tavana yakın kısımlarına, geceleyin çiseleyen rüzgârsız yağışa karşı yeterince koruma sağlayacak kadar yukarıya paravanlı açıklıklar ve saçaklar yapılmıştı.

Terens bir avucuyla örttüğü küçük el fenerinin ışığında, odanın bir köşesinin eskimiş bir paravanla ayrıldığını gördü. Onu kısa bir süre önce, Rik'in artık bir çocuk sayılamayacak kadar yetişkin ama bir adam sayılamayacak kadar da çocuk olduğu zamanlarda satın aldığını hatırlıyordu. Arkasında uyuyan birinin düzenli nefesini duyabiliyordu.

Başını o tarafa doğru salladı. "Uyandır onu Valona."

Kadın paravanı tıklattı. "Rik! Rik, bebeğim."

Küçük bir çığlık duyuldu.

"Benim, Lona," dedi kadın. İkisi de paravanın etrafından dolaşıp öteki tarafa geçti ve Terens küçük fenerini önce kendi yüzlerine, sonra da Rik'in suratına doğru tuttu.

Rik parlak ışık karşısında bir kolunu havaya kaldırdı. "Ne var, ne oldu?"

Terens yatağın kenarına oturdu. Rik'in kulübenin standart yatağında yattığını fark etti. Valona'ya adamın uyuması için bir hayli eski, sarsak bir döşek temin etmişti fakat kadın onu kendisine ayırmıştı demek ki.

"Rik," dedi Terens. "Valona bir şeyler hatırlamaya başladığını söylüyor."

"Evet Kentli." Rik onun önünde daima son derece saygılı hareket ederdi çünkü o güne dek gördüğü en önemli adam oydu. Fabrika müfettişleri bile Kentli'ye karşı kibar davranırdı. Rik o gün hatırladığı bilgi parçacıklarını adama da anlattı.

"Valona'yla konuştuktan sonra başka bir şey hatırladın mı?"

"Hayır Kentli."

Terens bir elinin parmaklarıyla diğerini ovaladı. "Pekâlâ Rik. Uyumaya devam edebilirsin."

Terens kulübeden çıkarken Valona da onu takip etti. Kadın yüzünü buruşturmamak için yoğun bir çaba sarf ediyordu ve kaba ellerinden birinin tersiyle gözlerini sildi. "Beni terk edecek mi Kentli?"

Terens onun elini tutup ciddi bir ses tonuyla, "Yetişkin bir kadın gibi davranmalısın Valona. Rik kısa bir süreliğine benimle gelmek zorunda ama daha sonra onu geri getireceğim," dedi.

"Peki ya sonra?"

"Bilmiyorum. Anlamak zorundasın. Şu anda dünyadaki en önemli şey Rik'in hatırladıklarıyla ilgili daha fazla şey öğrenmek."

"Florina'daki herkesin tıpkı onun iddia ettiği gibi ölebileceğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Valona, aniden.

Terens kadının elini daha sıkı tuttu. "Bundan hiç kimseye bahsetme. Yoksa devriyeler gelip onu sonsuza dek götürebilirler. Ciddiyim."

Ardından arkasını döndü ve düşüncelere dalmış bir şekilde, ellerinin titrediğini bile fark etmeden yavaş adımlarla evinin yolunu tuttu. Boş yere uyumaya çalıştı, bir saat sonra da narko-alanı çalıştırdı. Kentli olmak için Florina'ya döndüğünde yanına getirdiği nadir Sark eşyalarından biriydi bu. Başının etrafını siyah renkli, ince bir başlık gibi sarıyordu. Kontrolleri beş saate ayarladı ve düğmeye bastı.

Beyninin uyarılan bilinç merkezleri gecikmeli bir tepki verip onu ani, rüyasız bir uykuya çekerken yatakta rahat bir pozisyon alacak kadar zamanı anca bulabildi.

3

KÜTÜPHANECİ

Diyamanyetik mobileti Kent sınırlarının dışındaki kapalı park bölmelerinden birine bıraktılar. Şehirde mobiletlere pek rastlanmıyordu ve Terens gereksiz yere dikkatleri üzerlerine çekmek istemiyordu. Bir anlığına Yukarı Kent'teki diyamanyetik yer-taşıtlarını ve anti-yerçekimli cayroları düşündü öfkeyle. Ama orası Yukarı Kent'ti. Burasıysa farklıydı.

Rik, Terens'in park bölmesini parmak iziyle kilitlemesini bekledi. Üstünde yeni bir tek parça kıyafet vardı ve kendisini biraz rahatsız hissediyordu. Gönülsüz sayılabilecek adımlarla Kentli'yi takip edip Yukarı Kent'i taşıyan köprü benzeri yapılardan ilkinin altından geçti.

Florina'daki diğer bütün şehirlerin bir adı vardı ama buraya sadece 'Kent' deniyordu. Bu şehirde ya da civarında yaşayan işçilerle köylüler gezegenin geri kalanına göre şanslı sayılıyordu. Kent'te daha iyi doktorlar ve hastaneler, daha fazla fabrika ve içki dükkânı, hatta az da olsa bazı ufak lüksler vardı. Şehrin sakinleriyse bu konuda o kadar coşkulu değildi; onlar Yukarı Kent'in gölgesinde yaşıyorlardı.

Yukarı Kent, isminin ima ettiği şey neyse tam olarak oydu. Çünkü Kent yaklaşık yirmi bin çelik kirişli sütunun taşıdığı, yüz elli metrekarelik bir çimento alaşımı tabakasıyla enlemesi-

ne ikiye bölünen iki katlı bir yerdi. Altındaki gölgelerde 'yerliler' yaşıyordu. Yukarıda, güneşli bölgelerdeyse Toprak Efendileri. Yukarı Kent'teyken Florina'da olduğunuza inanmak güçtü, zira orada yaşayan nüfusun neredeyse tamamı Sarklıydı, küçük bir bölümüyse devriyelerden oluşuyordu. Yani hepsi üst sınıf vatandaşlardı ve kelimenin her anlamıyla 'yukarıda' yaşıyorlardı.

Terens yolu biliyordu. Bir Kentli olduğunu gösteren kıyafetini kıskançlık ve güceniklik karışımıyla süzenlerin bakışlarından kaçınarak, hızlı adımlarla ilerledi. Rik ona yetişmeye çalışsa da bacakları daha kısa olduğundan yürüyüşü onun kadar asaletli değildi. Kent'e daha önce bir kere gelmişti ama çok fazla şey hatırlamıyordu. Şimdi her şey gözüne çok farklı görünüyordu. Geçen sefer hava kapalıydı. Bugün ise güneş çıkmıştı ve tepelerindeki çimento alaşımına açılmış aralıklardan süzülerek yere ışık şeritleri düşürüyor, arada kalan bölgelerin hepten karanlık gözükmesine neden oluyordu. Rik ile Terens bir parlak şeritten diğerine ritmik, hatta neredeyse hipnotize edici bir şekilde geçerek yürümeye devam ettiler.

Tekerlekli sandalyelerde oturan yaşlı insanlar ışık şeritlerinin altında duruyor, sıcağın kemiklerine işlemesine izin veriyor ve güneş ilerledikçe onlar da yer değiştiriyordu. Bazen de uykuya yenik düşüp gölgede kalıyor ve ancak yer değiştiren diğer sandalyelerin tekerlek gıcırtıları sayesinde uyanıyorlardı. Arada sırada beşikli annelerin şeritleri tamamen kapladığı da oluyordu.

"Hadi Rik, dik dur bakalım. Yukarı çıkıyoruz," dedi Terens. Dört sütunun ortasındaki bir alanı dolduran ve zeminden Yukarı Kent'e dek uzanan kare şeklinde bir yapının önünde durdu.

"Korkuyorum," dedi Rik. Önlerindeki yapının ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Üst kata çıkan bir asansördü bu.

Bunlar gerekliydi elbette. Üretim alt kattaydı, tüketimse yu-

karıda. Basit kimyasallar ve temel gıdalar Aşağı Kent'e sevk ediliyordu, tamamlanmış plastik ürünler ve güzel yiyeceklerse Yukarı Kent'e aitti. Fazlalık nüfus alt katta ürüyordu; hizmetçiler, bahçıvanlar, şoförler, yapı işçileriyse yukarıda kullanılıyordu.

Terens, Rik'in suratındaki korku dolu ifadeyi görmezden geldi. Kendi kalbinin de deli gibi attığını fark edince şaşırdı. Korkudan değildi elbette. Daha çok yukarı çıkacak olmanın verdiği o büyük hazdan ötürüydü bu. O kutsal çimento alaşımının üstüne basacak, rap rap yürüyecek, ayaklarını sürtüp yeri kirletecekti. Bir Kentli olarak bunu yapmaya hakkı vardı. Toprak Efendilerinin gözünde hâlâ basit bir Florinalıydı elbette ama aynı zamanda da bir Kentli'ydi ve çimento alaşımının üstüne canı ne zaman isterse basabilirdi.

Galaksi aşkına, onlardan nefret ediyordu!

Kendine hâkim oldu, derin bir nefes aldı ve asansörü çağıran düğmeye bastı. Nefretine odaklanmanın bir faydası yoktu. Uzun yıllar boyunca Sark'ta, Toprak Efendilerinin doğup büyüdüğü yerin merkezinde yaşamıştı. Sessiz kalmayı öğrenmişti. Öğrendiklerini unutmaması gerekiyordu. Şimdi olmazdı.

Asansörün alt kata indiğini gösteren o vızıltıyı duydu, ardından önündeki duvar olduğu gibi alçalıp yerine oturdu.

Asansörü idare eden yerlinin yüzünde tiksinmiş bir ifade belirdi. "Sadece siz ikiniz mi?"

"Sadece ikimiz," dedi Terens, kabine binerek. Rik de onu takip etti.

Asansör görevlisi duvarı eski konumuna getirmek için herhangi bir harekette bulunmadı. "Bana saat iki asansörünü bekleyip yukarıya onunla çıkabilirmişsiniz gibi görünüyor. Bu şeyi sadece iki kişi için çalıştıracak değilim," dedi tükürerek. Tükürüğünün asansörünün zeminine değil, aşağı katın betonuna gelmesine dikkat etmişti. "Çalışma belgeleriniz nerede?"

"Ben bir Kentli'yim," dedi Terens. "Bunu kıyafetimden göremiyor musun?"

"Kıyafetlerin hiçbir önemi yok. Dinle, bir yerlerden bir üniforma bulup buluşturduğun için işimi tehlikeye atacağımı mı sanıyorsun? Kimlik kartın nerede?"

Terens tek bir kelime etmeksizin bütün vatandaşların daima yanlarında taşımak zorunda olduğu standart evrak dosyasını çıkardı: sicil numarası, çalışma sertifikası, vergi makbuzları. Kızıl renkli Kentli lisansı da içindeydi. Görevli belgeye kısaca bir göz attı.

"Eh, belki bunu da bir yerlerden bulup buluşturmuşsundur ama o kadarına ben karışmam. Sertifikan olduğuna göre seni yukarı çıkarabilirim, gerçi Kentli unvanı benim için bazı yerlilere verilen süslü bir isimden başka bir şey değil. Peki ya yanındaki?"

"O benim sorumluluğumda," dedi Terens. "Benimle birlikte yukarı çıkabilir. Yoksa kuralları kontrol etmeleri için devriyeleri mi çağırmamız gerekecek?"

Terens'in şu anda yapmak istediği son şey devriyelerle muhatap olmaktı ama bu önerisini münasip bir küstahlıkla dile getirmişti.

"Tamam, tamam! Asabileşmene gerek yok." Asansörün duvarı yukarı kalktı ve hafif bir sarsıntının ardından kabin harekete geçti. Görevli kendi kendine öfkeyle bir şeyler mırıldanıyordu.

Terens gülümsedi. Az önce yaşanan ağız dalaşı neredeyse kaçınılmazdı. Doğrudan Toprak Efendileri için çalışanlar kendilerini yöneticilerle bir tutmaktan son derece gurur duyar, ayrımcı hükümdarlarına daha sıkı bir sadakat göstererek gerçek değersizliklerini telafi eder ve hemşerilerine karşı sert, kibirli bir tavır takınırlardı. Onlar diğer Florinalıların bilhassa nefret ettiği, Toprak Efendilerine göstermeleri için özel olarak eğitildikleri huşu duygusunu hissetmedikleri 'yukarılılar' idi.

Asansörün katettiği dikey mesafe sadece dokuz metreydi ama kapıları açıldığında kendilerini yepyeni bir dünyada

buldular. Yukarı Kent tıpkı Sark gezegenindeki yerel şehirler gibi bilhassa göze hitap edecek renklerle donatılmıştı. İster yaşam alanı ister iş yeri olarak kullanılıyor olsun, tekil binaların hepsi yakından baktığınızda anlamsız bir karmaşa gibi görünen fakat yüz metre kadar öteden bakış açınıza göre değişen, rengârenk mozaiklerle kaplıydı.

"Hadi Rik," dedi Terens.

Rik fal taşı gibi açılmış gözlerle etrafına bakıyordu. Burada büyüyen, canlı tek bir bitki bile yoktu! Tüm şehir kocaman bir taş ve renk yığınından ibaretti. Daha önce hayatında hiç bu kadar yüksek evler görmemişti. Bir an için aklına bir şey gelir gibi oldu. Bir saniyeliğine bu büyüklük gözüne o kadar da tuhaf görünmedi... Derken hafızası yine kapandı.

Bir yer-taşıtı yanlarından hızla geçip gitti.

"Onlar Toprak Efendileri miydi?" diye fısıldadı Rik.

Arabadakileri sadece çok kısa bir anlığına görebilmişlerdi. Kısa kesilmiş saçları; maviden mora dek değişen, yenleri rüzgârla dalgalanan gömlekleri; kadifemsi bir görünümü olan pantolonları ve sanki ince bakır tellerden örülmüş gibi parlayan, uzun çorapları vardı. Rik ile Terens'e bakmamışlardı bile.

"Genç Efendiler," dedi Terens. Sark'tan ayrıldığından beri onları hiç bu kadar yakından görmemişti. Sark'ta bile oldukça çekilmezlerdi ama en azından orası kendi gezegenleriydi. Melekler, Cehennem'in dokuz metre üstüne hiç yakışmıyordu. İşe yaramaz nefretini bir kez daha bastırmaya çalıştı.

Arkalarında iki kişilik bir aracın tıslaması duyuldu. Dâhili hava kontrolleri olan, yeni bir modeldi bu. O anda yerin beş santim kadar üzerinde sorunsuzca süzülüyordu ve parlak, düz alt kısmının kenarları hava direncini kırmak için yukarıya doğru kıvrılmıştı. Yine de alt kısmı havayı yararken 'devriyeler' manasına gelen o karakteristik tıslamayı çıkarmaya devam ediyordu.

Tıpkı diğer devriyeler gibi bu adamlar da iri yarı, geniş su-

ratlı ve çöküк yanaklıydı; saçları siyah ve düz, tenleriyse açık kahverengiydi. Gezegenin yerlilerine bütün devriyeler aynı görünüyordu. Stratejik bir şekilde yerleştirilmiş gümüş kemer tokalarının ve süslü düğmelerinin göz kamaştırıcı ışığı, siyah renkli üniformalarının yarattığı etkiyi arttırıyor, adamların yüzüne dikkat etmenizi engelliyor ve benzerlik hissini iyice arttırıyordu.

Devriyelerden biri aracı yönetiyordu. Diğeriyse arabanın alçak kenarından hafifçe aşağı atladı. "Dosya!" dedi. Evraklara kısa bir süreliğine, mekanik bir şekilde göz attı, sonra da onları Terens'e geri verdi. "Ziyaret sebebin?"

"Kütüphaneye gitmeye niyetliyim memur bey. Bu benim özel hakkım."

Devriye Rik'e baktı. "Peki ya sen?"

"Ben–" diye başladı Rik.

"O benim asistanım," diye araya girdi Terens.

"Onun Kentlilere özgü ayrıcalıkları yok," dedi devriye.

"O benim sorumluluğumda."

Devriye omuz silkti. "Sen bilirsin. Kentlilerin bazı ayrıcalıkları olduğu doğru ama siz Toprak Efendisi değilsiniz. Bunu unutma çocuk."

"Elbette memur bey. Bu arada, bana kütüphanenin yerini tarif edebilir misiniz?"

Devriye gidecekleri yönü ince, ölümcül bir iğne-tüfeğin namlusuyla gösterdi. Kütüphane, bulundukları noktadan üst katlara doğru rengi giderek koyulaşan, parlak kırmızı bir leke gibi görünüyordu. İkili o tarafa yaklaştıkça koyu kırmızılık da yavaş yavaş aşağı doğru yayıldı.

"Bence çok çirkin," dedi Rik, aniden.

Şaşıran Terens ona kısa bir bakış attı. Sark'ta yaşadığı günlerde tüm bunlara alışmış olsa da Yukarı Kent'in şatafatını o da bir parça kaba buluyordu. Öte yandan Yukarı Kent Sark'ın kendisinden daha da Sark'tı. Örneğin o gezegendeki herkes

aristokrat değildi. Fakir Saklılar da vardı, hatta bazılarının durumu ortalama bir Florinalıdan sadece biraz daha iyiydi. Buradaysa yalnızca piramidin en tepesindekiler yer alıyordu ve kütüphane bunun bir göstergesiydi.

Sark'taki kütüphanelerin çoğundan daha büyüktü. Yukarı Kent'e fazla gelecek kadar büyük... Ki bu da ucuz işçiliğin avantajını gösteriyordu. Terens ana girişe giden eğimli rampada duraksadı. Rampanın renk düzeni sanki üzerinde basamaklar varmış gibi bir illüzyon yaratıyor (bu durum Rik'in dengesini bozdu ve tökezlemesine neden oldu) ve kütüphaneye genellikle akademik binalarda görülen, antik bir hava katıyordu.

Ana salon geniş, soğuk ve boştu. İçerideki yegâne masanın arkasında oturan kütüphaneci, şişkin bir kabuğun içindeki buruşmuş, küçük bir bezelye tanesi gibi gözüküyordu. Kadın başını kaldırıp onlara baktı ve sandalyesinden kalkacak gibi oldu.

"Ben bir Kentli'yim," dedi Terens çabucak. "Özel ayrıcalıklarım var. Bu yerli de benim sorumluluğumda." Evraklarını çoktan hazırlamıştı ve onları önünde tutarak kadına doğru ilerledi.

Kütüphaneci yerine oturup kaşlarını çattı, ardından ince bir yuvadan metal bir kart çıkarıp Terens'e uzattı. Kentli sağ baş parmağını ona sertçe bastırdı. Kütüphaneci kartı başka bir yuvaya soktu ve mor renkli, loş bir ışık kısa bir anlığına yanıp söndü.

"242 numaralı oda," dedi kadın.

"Teşekkürler."

İkinci kattaki kapalı bölmeler, sonsuz bir zincirin herhangi bir halkası kadar soğuk ve kişilikten yoksundu. Bazıları doluydu ve camsı kapıları buzlanıp matlaşmıştı. Geri kalanlarsa boştu.

"İki yüz kırk iki," dedi Rik. Sesi incecik çıkıyordu.

"Sorun nedir Rik?"

"Bilmiyorum. Kendimi çok heyecanlı hissediyorum."

"Daha önce hiç kütüphaneye gelmiş miydin?"

"Bilmiyorum."

Terens beş dakika önce parmak izine yanıt verecek şekilde ayarlanan yuvarlak, alüminyum diske baş parmağını bastırdı. Şeffaf cam kapı savrularak açıldı, ikili içeri girdikten sonra da sessizce kapandı ve sanki bir perde çekilmiş gibi matlaştı.

Oda iki metreye iki metreydi ve içeride herhangi bir pencere ya da süs eşyası yoktu. Aydınlatma tavandan yayılan bir ışıkla, havalandırmaysa bir vantilatör sistemiyle sağlanıyordu. Odada bir duvardan ötekine dek uzanan bir masadan ve onunla kapı arasında duran, arkalıksız bir sandalyeden başka bir mobilya yoktu. Masanın üstünde üç tane 'okuyucu' bulunuyordu. Buzlu camdan yapılma ön kısımları otuz derecelik bir açıyla arkaya doğru eğimliydi. Her birinin önünde çeşitli kontrol düğmeleri vardı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu oturan Terens, tombul elini okuyuculardan birinin üstüne koyarak.

Rik de oturdu. "Kitap mı?" diye sordu hevesle.

"Şey," dedi Terens, kararsız görünerek. "Burası bir kütüphane, bu yüzden doğru tahmin etmiş olmanın pek bir anlamı yok. Bir okuyucunun nasıl çalıştığını biliyor musun?"

"Hayır, sanmıyorum Kentli."

"Emin misin? Biraz düşün bakalım."

Rik hatırlamak için büyük bir gayret gösterdi. "Üzgünüm Kentli."

"O zaman sana göstereyim. Bak şimdi! Önce üzerinde 'Katalog' yazan ve etrafında alfabenin harfleri bulunan şu düğmeyi kullanıyoruz. Ansiklopediye bakmak istediğimiz için onu A'ya çevirip basıyoruz."

Terens'in düğmeye basmasıyla birlikte aynı anda birkaç şey birden gerçekleşti. Okuyucunun buzlu camı hayat bulup aydınlandı ve üzerinde yazılar belirdi. Tavan aydınlatması kara-

rırken siyah zemin üzerindeki sarı harfler iyice belirginleşti. Ardından üç okuyucunun önünden dile benzeyen, pürüzsüz paneller çıktı ve her biri bir ışık huzmesi tarafından aydınlatıldı.

Terens başka bir düğmeye basınca paneller çıktıkları yerlere geri döndü. "Not almayacağız," dedi adam. "Artık bu düğmeyi çevirip A harfinin altındaki listeyi inceleyebiliriz."

Alfabetik sıraya göre dizilmiş materyallerden, başlıklardan, yazarlardan ve katalog numaralarından oluşan uzun bir liste aşağı doğru kaymaya başladı. Ansiklopedinin sayısız cildinin sıralandığı sıkışık bir sütuna geldiğindeyse durdu.

Rik ansızın araya girerek, "Bu küçük tuşlar yardımıyla okumak istediğiniz kitaba denk gelen sayılara ve harflere basıyorsunuz, o da ekranda beliriyor," dedi.

Terens dönüp ona baktı. "Nereden bildin? Yoksa hatırladın mı?"

"Belki. Emin değilim. Sadece öyle olması gerekiyormuş gibi geldi."

"Eh, zekice bir tahmin diyelim o zaman."

Bir harf ve sayı kombinasyonu tuşladı. Ekranın ışığı önce soldu, ardından yeniden aydınlandı. Şöyle yazıyordu: "Sark Ansiklopedisi, 54. Cilt, Ul-Uz."

"Şimdi bak Rik, kafana yanlış fikirler sokmak istemiyorum, bu yüzden aklımdan geçenleri sana söylemeyeceğim. Senden sadece bu cilde bakmanı ve tanıdık gelen bir şey gördüğünde durmanı istiyorum. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Güzel. Acele etme."

Aradan dakikalar geçti. Derken Rik ansızın ufak bir hayret nidası atıp düğmeyi hızla geri çevirdi. Ekrandaki başlığı okuyan Terens hâlinden hoşnut bir şekilde gülümsedi. "Şimdi hatırlıyor musun? Bu seferki bir tahmin değil sanırım? Hatırlıyor musun?"

Rik hararetle kafa salladı. "Evet Kentli. Ansızın hatırladım."

Uzay-analizi'yle ilgili bir makaleydi bu.

"Makalede ne anlatıldığını biliyorum," dedi Rik. "Göreceksiniz, göreceksiniz." Düzgün nefes almakta güçlük çekiyordu. Terens de neredeyse onun kadar heyecanlanmıştı.

"Bakın," dedi Rik, "daima bu kısmı da yazıya eklerler."

Yüksek sesle, duraksaya duraksaya ama Valona'nın verdiği üstünkörü derslerle edinilemeyecek bir maharetle okumaya koyuldu. Makalede şöyle yazıyordu:

"'Uzay-analistlerinin mizaç olarak içine kapanık ve çoğunlukla uyumsuz kişiler olması şaşırtıcı bir durum değildir. Hayatlarının büyük bir bölümünü yıldızların arasındaki korkutucu boşluğu kaydederek, yalnız yaşamaya adamak, son derece normal birinden beklenmeyecek türden bir davranıştır. Belki de bu gerçeği fark eden Uzay-analizi Enstitüsü resmî sloganını nüktedan bir şekilde, "Hiçliği Analiz Ediyoruz," olarak belirlemiştir.'"

Son kelimeleri okurken Rik'in sesi neredeyse tiz bir çığlık hâline dönüştü.

"Okuduklarını anlıyor musun?" diye sordu Terens.

Ondan daha ufak tefek olan Rik, için için yanan gözlerle ona baktı. "'Hiçliği Analiz Ediyoruz,' yazıyor. Hatırladığım şey buydu. Ben de onlardan biriydim."

"Bir Uzay-analisti miydin yani?"

"Evet!" diye bağırdı Rik. Ardından, "Başım ağrıyor," diye ekledi daha alçak bir sesle.

"Hatırladığın için mi?"

"Sanırım." Kafasını kaldırıp ona baktı, alnı kırış kırış olmuştu. "Daha fazlasını hatırlamalıyım. Tehlike altındayız. Korkunç bir tehlike! Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Kütüphane emrimize amade Rik." Terens kelimelerini seçerek, dikkatle konuşuyordu. "Kataloğu kendin kullan, Uzay-

analizi'yle ilgili başka yazılar ara. Bak bakalım seni nereye götürüyorlar."

Rik okuyucunun üstüne atıldı. Gözle görülür bir şekilde titriyordu. Terens kenara çekilip ona yer verdi.

"Wrijt'in *Uzay-analizi Araçları Tezi*'ne ne dersiniz?" diye sordu Rik. "Kulağa doğru gelmiyor mu?"

"Sana kalmış."

Rik katalog numarasını tuşlayınca ekran yoğun ve sabit bir ışıkla parladı. 'İlgili Kitap İçin Lütfen Kütüphaneciye Başvurun' yazıyordu.

Terens bir elini çabucak uzatıp ekranı etkisizleştirdi. "Başka bir kitap denesen daha iyi olacak."

"Ama..." Rik tereddüt etti, ardından kendisine söyleneni yaptı. Kataloğu tekrar taradı ve Enning'in *Uzayın Yapısı* adlı kitabını seçti.

Ekran bir kez daha kütüphaneciye başvurmalarını söyleyen o mesajla doldu. "Kahretsin!" dedi Terens, ekranı yeniden kapatarak.

"Sorun nedir?"

"Hiç. Hiçbir şey. Paniğe kapılma Rik. Ben sadece–"

Okuma mekanizmasının yan tarafındaki ızgaralı, küçük hoparlörden kütüphanecinin ince, kuru sesi duyulunca iki adam da oldukları yerde donakaldılar.

"242 numaralı oda! 242 numaralı odada kimse var mı?"

"Ne istiyorsun?" diye yanıtladı Terens, sertçe.

"Hangi kitabı arıyorsunuz?" dedi ses.

"Hiçbirini. Teşekkürler. Sadece okuyucuyu test ediyorduk."

Sanki kadın birine danışıyormuş gibi kısa bir duraksama yaşandı. Ardından ses daha keskin bir tonla konuşmaya devam etti. "Kayıtlarımız Wrijt'in *Uzay-analizi Araçları Tezi* ile Enning'in *Uzayın Yapısı* kitaplarını arattığınızı gösteriyor. Bu doğru mu?"

"Katalog numaralarına rastgele basıyorduk," dedi Terens.

"Bu kitapları niçin istediğinizi sorabilir miyim?" diye sordu kadın, geri adım atmayarak.

"Sana kitapları istemediğimizi söyledim... Kes şunu." Son cümlesi, inlemeye başlayan Rik'e yönelikti.

Yeniden bir duraksama yaşandı. "Eğer danışma masasına kadar gelirseniz kitapları edinebilirsiniz," dedi ses ardından. "Başka birine ayrılmışlar. Onları alabilmek için bir form doldurmanız gerekecek."

Terens bir elini Rik'e uzattı. "Gidelim."

"Galiba bir kuralı çiğnedik," dedi Rik, titrek bir sesle.

"Saçmalama. Gidiyoruz."

"Formu doldurmayacak mıyız?"

"Hayır, kitapları başka zaman alırız."

Terens acele ediyor, Rik'i de kendine ayak uydurmaya zorluyordu. Giriş salonunu uzun adımlarla geçmeye koyuldu.

Kütüphaneci başını kaldırıp onlara baktı. "Bakar mısınız?" diye bağırdı kadın. "Bir dakika. Bir dakika!"

Ama adamlar durmadı.

Ta ki bir devriye yollarını kesene dek. "Bakıyorum da çok aceleniz var çocuklar," dedi adam.

Neredeyse soluk soluğa kalan kütüphaneci onlara yetişti. "242 numaralı odadakiler sizdiniz, değil mi?"

"Bana bakın," dedi Terens sertçe, "bizi neden durdurdunuz?"

"Bazı kitapları istemiyor muydunuz? Onları size temin etmeyi arzuluyoruz."

"Çok geç. Başka zaman. O kitapları istemediğimi anlamıyor musunuz? Yarın yine uğrarım."

"Kütüphane," dedi kadın, kuralcı bir biçimde, "ziyaretçilerini daima memnun etmeyi amaçlar. Kitaplarınız bir dakika içerisinde hazır edilecek." Elmacık kemiklerinin üzerinde iki kırmızı nokta belirdi. Sonra da dönüp o yaklaşırken açılan küçük bir kapıya doğru ilerledi.

"Memur bey, eğer sizin için sakıncası yoksa–" diye başladı Terens.

Ama devriye nispeten uzun, ağırlıklı bir nöronik kamçı çıkardı. Kusursuz bir cop vazifesi gören ya da insanı felce uğratan, uzun menzilli bir silah olarak da kullanılabilen bir araçtı bu. "Bak delikanlı, neden sessizce oturup hanımefendinin geri gelmesini beklemiyorsun? Bu kibarca bir davranış olur," dedi.

Bu seferki devriye ne genç ne de ince yapılı bir adamdı. Emeklilik yaşına yaklaşmış gibi bir görünümü vardı ve muhtemelen son günlerini kütüphane muhafızlığı gibi sakin bir görevde geçiriyordu. Ama silahlıydı ve esmer yüzünde samimiyetsiz bir tebessüm vardı.

Terens'in alnı sırılsıklam oldu, sırtının da terlediğini hissedebiliyordu. Her nasılsa durumu hafife almıştı. Yaptığı çıkarımdan, her şeyden o kadar emindi ki... Ama işte şimdi durum buydu. Bu kadar pervasız davranmaması gerekirdi. Hepsi Yukarı Kent'i istila etmeye, kütüphanenin koridorlarında bir Sarklı gibi yürümeye yönelik şu kahrolasıca arzusu yüzündendi.

Çaresiz bir an boyunca devriyeye saldırmayı düşündü. Derken buna gerek kalmadı.

Önce ani bir hareket oldu. Devriye arkasına dönmekte çok geç kaldı, ilerleyen yaşından ötürü yavaşlayan reflekslerinin ihanetine uğradı. Birisi nöronik kamçıyı elinden zorla söküp aldı ve o daha bağırmaya bile başlayamadan önce şakağına bir tane patlattı. Devriye yere yığıldı.

Rik tiz bir neşe çığlığı attı. "Valona!" diye bağırdı Terens. "Sark'ın tüm iblisleri aşkına, *Valona!*"

4

ASİ

Terens kendini çabucak toparladı. "Dışarı çıkın. Çabuk!" Ardından hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Bir an için devriyenin baygın bedenini ana salondaki sütunlardan birinin gölgesine sürüklemeyi düşündü fakat bunun için yeterince vakitlerinin olmadığı açıktı.

Rampaya çıktıklarında ikindi güneşi etraflarındaki dünyayı parlak ve sıcak bir ışıkla aydınlatıyordu. Yukarı Kent'in renkleri turuncu bir motife dönüşmüştü.

"Hadi!" dedi Valona, telaşla. Ama Terens onu kolundan yakaladı. Adamın yüzünde bir tebessüm vardı ancak sesi sert ve alçaktı. "Koşma. Doğal bir biçimde yürü ve beni takip et. Rik'e mukayyet ol, onun da koşmasına izin verme."

Birkaç adım attı. Sanki zamkta yürüyordu. Arkalarındaki kütüphaneden bazı sesler mi geliyordu, yoksa hayal gücünün oyunu muydu bu? Dönüp bakmaya cesaret edemedi.

"Bu taraftan," dedi Terens. İşaret ettiği garaj yolunun üstünde, ikindi ışığında hafifçe parlayan bir tabela vardı. Florina'nın güneşiyle pek fazla rekabet edemiyordu. Üzerinde 'Ambulans Girişi' yazıyordu.

Bir yan kapıdan geçerek üst kata çıktılar ve inanılmaz de-

recede beyaz duvarların arasında ilerlediler. Koridorun steril camsılığında şişkin birer yabancı maddelerdi âdeta.

Üniformalı bir kadın uzaktan onlara bakıyordu. Bir anlığına tereddüt etti, kaşlarını çattı ve yaklaşmaya başladı. Terens kadını beklemedi. Bir köşeyi hızla döndü ve bir dizi koridor boyunca ilerlemeyi sürdürdü. Başka bir üniformalının yanından geçtiler. Terens uyandırdıkları şüphenin farkındaydı. Yerlilerin bir hastanenin üst katlarında yanlarında bir muhafız olmaksızın dolaşması daha önce görülmemiş bir şeydi. Ne yapıyorlardı böyle?

Er ya da geç biri onları durduracaktı.

İşte bu yüzden üzerinde 'Yerli Katına Gider' yazan, gösterişsiz bir kapı gördüğünde Terens'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. Asansör onların bulunduğu kattaydı. Rik ile Valona'yı hızla içeri soktu. Kabin aşağı inerken yaşadıkları hafif sarsıntı o günün en güzel hissiydi.

Kent'te üç tür bina vardı. Büyük bir çoğunluğu, tamamı alt kata inşa edilen Aşağı Binalardan oluşuyordu: üç kata kadar çıkan işçi evleri, fabrikalar, fırınlar ve atık tesisleri. Diğerleriyse Yukarı Binalardı: Sarklı evleri, tiyatrolar, kütüphaneler, spor sahaları. Bir de Çiftler vardı, yani hem alt hem de üst katta girişleri bulunan binalar. Örneğin devriye istasyonları bunlardan biriydi, hastaneler de öyle.

Dolayısıyla Yukarı Kent'ten Aşağı Kent'e inmek için bir hastaneyi kullanabilir, böylece yavaş hareket eden yük asansörlerinden ve aşırı dikkatli görevlilerinden kurtulabilirdiniz. Yerlilerin bunu yapması kanunlara aykırıydı elbette fakat biraz evvel bir devriyeye saldırmış biri için çok küçük bir suçtu bu.

Asansörden inip hastanenin alt katına çıktılar. Buradaki duvarlar da oldukça sterildi ama yukarıdakilere oranla daha az temizleniyorlarmış gibi görünüşlerinde hafif bir eskimişlik vardı. Üst kattaki koridorlar boyunca uzanan döşemeli sıraların yerlerinde yeller esiyordu. Daha da önemlisi, endişeli

adamlar ile korkmuş kadınların gürültüsüyle dolu bir bekleme odası da vardı burada. İçerideki tek görevli olan kadın ,karmaşayı bir düzene sokmaya çalışıyor ve fena hâlde çuvallıyordu.

Kadın o sırada sökük pantolonunun kırış kırış olmuş dizini bir katlayıp bir indiren ve tüm soruları özür dilermişçesine yanıtlayan, kirli sakallı bir ihtiyara şarlamakla meşguldü.

"Tam olarak şikâyetiniz nedir? Bu acıyı ne kadar zamandır hissediyorsunuz? Daha önce hastaneye gelmiş miydiniz? Bakın, en ufak şikâyetinizde bile bizi rahatsız etmeye hakkınız yok. Oturun, doktor birazdan sizinle ilgilenip daha fazla ilaç verecek.

"Sıradaki!" diye bağırdı tiz bir sesle, ardından duvardaki büyük zaman çizelgesine bakıp kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Terens, Valona ve Rik kalabalığın arasında dikkatle ilerlediler. Etraflarındaki Florinalıların görüntüsü Valona'nın dilini çözmüş olsa da kadın hâlâ fısıldayarak konuşuyordu.

"Gelmek zorundaydım Kentli. Rik için çok endişelenmiştim. Onu geri getirmeyeceğinizi sandım ve–"

"İyi de Yukarı Kent'e nasıl çıktın?" diye sordu Terens omzunun üstünden, yerinden kıpırdamayan yerlileri yana iterek.

"Sizi takip ettim ve yük asansörüyle yukarı çıktığınızı gördüm. Asansör geri geldiğinde görevliye sizinle birlikte olduğumu söyledim, o da beni yukarı çıkardı."

"Öylece kabul mü etti yani?"

"Şey, onu biraz hırpalamam gerekti."

"Sark'ın iblisleri aşkına," diye inledi Terens.

"Mecburdum," diye açıkladı Valona, acınası bir şekilde. "Sonra devriyelerin size bir binayı işaret ettiğini gördüm. Onlar gidene dek bekledim ve ben de o binanın yolunu tuttum. Ama içeri girmeye cesaret edemedim. Ne yapacağımı bilemiyordum, böylece dışarı çıktığınızı görene kadar saklandım. O devriyenin sizi durduğunu görünce de–"

"Siz, oradakiler!" Resepsiyonistin sert, sabırsız sesiydi bu. Artık ayakta duruyordu. Metal kalemini çimento alaşımı sırasına vurunca çıkan ses kalabalığın gürültüsünü bastırdı ve onları sessiz olmaya zorladı.

"Size diyorum, gitmeye çalışanlar. Buraya gelin. Muayene olmadan gidemezsiniz. Hasta numarası yapıp işten kaçamayacaksınız. Buraya gelin!"

Ama üç yoldaş çoktan Aşağı Kent'in yarı gölgelerine karışmıştı. Etrafları Sarklıların 'Yerli Mahallesi' dediği şeyin kokuları ve sesleriyle doluydu ve üst kat, bir kez daha, yalnızca tepelerindeki bir çatıdan ibaretti. Valona ile Rik, Sark muhitlerinin bunaltıcı zenginliğinden uzaklaştıkları için rahatlamış olsalar da Terens'in endişesi henüz geçmemişti. Çok ileri gitmişlerdi, dolayısıyla bundan böyle hiçbir yerde güvende olamayabilirlerdi.

Girdap gibi dönüp duran zihninden hâlâ bu düşünce geçiyordu ki, "Bakın!" diye bağırdı Rik.

Terens genzinde tuzlu bir tat hissetti.

Belki de Aşağı Kent sakinlerinin görüp görebileceği en korkutucu manzara vardı karşılarında. Yukarı Kent'in açıklıklarının birinden devasa bir kuş süzülüyordu sanki. O şey güneşi kapattı ve Kent'in uğursuz karaltısını biraz daha arttırdı. Ama bu bir kuş değildi. Devriyelerin silahlı yer-taşıtlarından biriydi bu.

Yerliler bağırıp kaçışmaya başladılar. Korkmak için özel bir nedenleri yoktu fakat yine de kaçtılar. Arabanın yolunda duran bir adam gönülsüzce kenara çekildi. Aracın gölgesi üzerine düştüğü sırada alelacele bir yere gidiyor, kendi işine bakıyordu. Etrafına bakındı, o karmaşa içerisinde bir heykel kadar sakin görünüyordu. Orta boyluydu fakat omuzlarının neredeyse grotesk sayılacak bir genişliği vardı. Gömleğinin yenlerinden biri boylamasına ikiye ayrılmış, adamın baldır kalınlığındaki kolunu gözler önüne seriyordu.

Terens tereddüde kapıldı. Rik ile Valona ise onun önderliği olmadan hiçbir şey yapamıyordu. Kentli'nin içindeki kararsızlık hummalı bir telaşa dönüştü. Kaçarlarsa nereye gideceklerdi? Burada kalırlarsa ne yapacaklardı? Devriyelerin başka birinin peşinde olması mümkündü fakat kütüphanenin zemininde baygın bir biçimde yatan yaşlı devriye düşünüldüğünde bu çok küçük bir ihtimaldi.

Geniş omuzlu adam yarı koşar adımlarla onlara doğru yaklaştı. Yanlarından geçerken bir anlığına, sanki tereddüt ediyormuş gibi duraksadı. Ardından sohbet edercesine bir tonla, "Khorov'un fırını, çamaşırhaneyi geçince soldan ikinci dükkân," dedi.

Sonra da yön değiştirdi.

"Gelin," dedi Terens.

Bir yandan koşarken diğer yandan da şakır şakır terliyordu. Gürültünün üzerinden devriyelerin boğazından doğal bir biçimde çıkan sert emirleri işitti. Başını çevirip arkasına bir bakış attı. En az altı devriye yer-taşıtından çıkıp etrafa yayılıyordu. Terens bir sorun yaşamamaları gerektiğini biliyordu. Üzerindeki kahrolasıca Kentli üniforması sayesinde en az Yukarı Kent'i taşıyan sütunlar kadar masum görünüyor olmalıydı.

Devriyelerden ikisi onlardan tarafa doğru koşmaya başladı. Terens onu görüp görmediklerini bilmiyordu ama kısa bir süre sonra bunun bir önemi kalmadı çünkü iki devriye de az evvel kendisiyle konuşan geniş omuzlu adamla çarpışmış. Durdukları yerden iri yarı adamın çatlak kükremesini ve devriyelerin küfürlerini duyabiliyorlardı. Terens, Valona ile Rik'i peşine takıp bir köşeyi döndü.

Yaklaşık altı yerinden kırılmış, ışıklı bir plastik tabelanın üzerinde yazılı olan 'Khorov'un Fırını' adı neredeyse tamamen silinmiş ve kıvrılan bir 'solucan' gibi görünmeye başlamıştı; açık kapısından dışarı süzülen mucizevi koku başka bir yerle

karıştırılmasına imkân tanımıyordu. İçeri girmekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu, onlar da öyle yaptılar.

İç odadan, radar fırınlarının unla bastırılmış ışıltılarının arasından yaşlı bir adamın kendilerine baktığını gördüler. Adamın ne istediklerini sormaya bile fırsatı olmadı.

"İri yarı bir adam–" diye başladı Terens, kollarını iki yana açıp gördüklerini tarif ederek.

Dışarıdan, "Devriyeler! Devriyeler!" çığlıkları duyuldu.

Yaşlı adam çatlak bir sesle, "Bu taraftan! Çabuk!" diye bağırdı.

Terens şaşırdı. "Ne taraftan?"

"Buradan seni salak."

Önce Rik, ardından Valona, son olarak da Terens bir fırının kapağından içeri tırmandılar. Hafif bir tıkırtı duyuldu ve fırının arka duvarı hafifçe hareket edip üst menteşelerinden sallandı. Kapağı itip arkasındaki loş ve küçük odaya geçtiler.

Orada uzunca bir müddet beklediler. Odanın havalandırması zayıftı ve pişen ekmek kokusu karınlarını acıktırıyordu. Valona durmadan Rik'e bakıp gülümsüyor, arada sırada adamın elini mekanik bir şekilde sıvazlıyordu. Rik ise ona boş boş bakıyor, bazen de kızaran yüzünü bir eliyle örtüyordu.

"Kentli–" diye lafa girdi Valona.

"Şimdi olmaz Lona. Lütfen!" diye tısladı adam ona. Bir elinin tersiyle alnını sildi, sonra da parmak eklemlerinde biriken tere baktı.

Bir tıkırtı duyuldu. İçinde bulundukları kapalı alan yüzünden kulağa çok daha gürültülü geliyordu. Terens kaskatı kesildi ve farkına bile varmadan yumruklarını sıktı.

Gelen, sokakta karşılaştıkları iri yarı adamdı. Devasa omuzlarını fırının arkasındaki açıklıktan geçirmeye çalışıyor, o boşluğa zar zor sığıyordu.

Terens'e bir bakış attı ve yüzünde eğlenen bir ifade belirdi. "Hadi ama adamım. Dövüşecek değiliz."

Terens sıktığı yumruklarına baktı, ardından ellerini serbest bıraktı.

İri yarı adam onu ilk gördüklerine nazaran oldukça kötü durumdaydı. Gömleğini kaybetmişti ve bir yanağında giderek kızarıp moraran taze bir yara vardı. Gözleri küçük, göz kapakları ise şişkindi.

"Aramayı bıraktılar," dedi adam. "Aç mısınız? Buranın ürünleri pek iyi değildir ama bol bol yiyecek var. Ne diyorsunuz?"

Kent'e gece çökmüştü. Yukarı Kent'in ışıkları göğü kilometrelerce aydınlatıyordu ama Aşağı Kent karanlık ve rutubetliydi. Fırının ön tarafındaki perdeler sıkıca çekilmiş, sokağa çıkma saatini çiğneyen ışıkların dışarıdan görülmesi engellenmişti.

Rik içini ısıtan yiyecekler sayesinde kendisini daha iyi hissediyordu. Baş ağrısı azalmaya başlamıştı. Bakışlarını iri yarı adamın yanağına dikti. "Canınızı çok yaktılar mı bayım?" diye sordu, utangaç bir tavırla.

"Biraz," dedi adam. "Önemi yok. Benim mesleğimde bu her gün olur." Güldüğünde iri dişleri göründü. "Hiçbir şey yapmadığımı, başkasını kovalarken bana çarptıklarını itiraf etmek zorunda kaldılar. Bir yerliyi yolunuzdan çekmenin en kolay yolu..." Bir eliyle görünmez bir silahı kavrayıp kabzasıyla vuruyormuş gibi yaptı.

Rik ürküp geri kaçınınca Valona bir kolunu korumacı bir şekilde, kaygıyla ona uzattı.

İri yarı adam arkasına yaslanıp dişlerinin arasına sıkışan bir yiyecek parçasını diliyle çıkarmaya koyuldu. "Benim adım Matt Khorov ama bana sadece Fırıncı derler. Peki siz kimsiniz?"

Terens omuz silkti. "Şey..."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Fırıncı. "Ne kadar

az şey bilirsem o kadar iyi. Belki. Belki. Yine de bana güvenebilirsiniz. Sizi devriyelerin elinden kurtardım, değil mi?"

"Evet, teşekkürler," dedi Terens, samimiyet katamadığı bir ses tonuyla. "Bizim peşimizde olduklarını nereden anladın? Etrafta koşturan bir sürü insan vardı."

Adam gülümsedi. "Hiçbirinin yüzünde sizinkine benzer bir ifade yoktu. Tebeşir gibi bembeyaz kesilmiştiniz."

Terens adamın tebessümüne aynı şekilde karşılık vermeye çalıştı ama bunu tam anlamıyla başaramadı. "Hayatını bizim için neden tehlikeye attığından emin değilim. Ama yine de teşekkürler. Kuru kuru teşekkür etmek pek bir şey ifade etmiyor elbette fakat şu anda yapabileceğim başka bir şey yok."

"Bir şey yapmanız gerekmiyor," dedi Fırıncı, geniş omuzlarını arkasındaki duvara yaslayarak. "Bunu elimden geldiğince çok yaparım. Kişisel bir şey değil. Eğer devriyeler birinin peşindeyse o kişiyi kurtarmak için elimden geleni ardıma koymam. Devriyelerden nefret ediyorum."

Valona bir hayret nidası attı. "Başınız derde girmiyor mu peki?"

"Tabii ki giriyor. Şuna baksana." Bir parmağını morarmış yanağına koydu dikkatle. "Ama umarım bunun beni durduracağını düşünmüyorsunuzdur. Sahte fırını bunun için yaptırdım. Böylece devriyeler beni yakalayamıyor ve işleri zorlaştıramıyorlar."

Valona'nın gözleri korku ve hayranlıkla ardına dek açıldı.

"Niye yapmayayım ki?" diye devam etti Fırıncı. "Florina'da kaç Toprak Efendisi olduğunu biliyor musunuz? On bin. Peki kaç devriye var? Belki de yirmi bin. Biz yerliler ise yaklaşık beş yüz milyon kişiyiz. Eğer hep birlikte onlara karşı koyarsak..." Parmaklarını şıklattı.

"Eğer öyle bir şey yaparsak iğne-tüfeklerle ve lazer toplarıyla karşılaşırız Fırıncı," dedi Terens.

"Evet. O silahlardan bazılarını ele geçirmemiz gerek," diye

karşılık verdi adam. "Siz Kentliler Toprak Efendilerine çok yakın yaşıyorsunuz. Bu da onlardan korkmanıza neden oluyor."

Valona'nın dünyası altüst olmuştu. Bu adam hem devriyelerle savaşmıştı hem de Kentli'yle ihtiyatsızca, kendinden emin bir şekilde konuşuyordu. Rik kolunu çekiştirince adamın parmaklarından kibarca kurtuldu ve ona uyumasını söyledi. Hatta ona doğru dürüst bakmadı bile. Fırıncı'nın söyleyeceklerini duymak istiyordu.

"Toprak Efendilerinin iğne-tüfekleri ve lazer topları olsa da Florina'yı sadece yüz bin Kentli'nin yardımıyla ellerinde tutuyorlar," dedi iri yarı adam.

Terens bu laf karşısında alınmış gibi göründü ama Fırıncı devam etti. "Örneğin seni ele alalım. Çok güzel kıyafetlerin var. Şık. Zarif. Bahse girerim küçük ve güzel bir kulüben, kitap-filmlerin ve özel bir aracın da vardır. Sokağa çıkma yasağının sana işlediğini de sanmıyorum. İstersen Yukarı Kent'e bile çıkabiliyorsun. Toprak Efendileri tüm bunları sana bir hiç uğruna vermez."

Terens kendinde öfkelenme hakkı göremedi. "Pekâlâ. Kentlilerin ne yapmasını isterdin? Devriyelerle savaşmalarını mı? Bu ne işe yarar ki? Köyümü hizada tuttuğumu ve kotayı tamamlamalarını garanti altına aldığımı itiraf ediyorum fakat onları belalardan da koruyorum. Yasaların izin verdiği ölçüde onlara yardım etmeye çalışıyorum. Bunun bir önemi yok mu? Günün birinde–"

"Ah, günün birinde... O günü kim bekleyecek? Sen ve ben öldükten sonra Florina'yı kimin yönettiğinin ne önemi kalacak? Yani bizim için."

"Birincisi, Toprak Efendilerinden senden daha çok nefret ediyorum," dedi Terens. "İkincisi–" Kızarıp duraksadı.

Fırıncı güldü. "Devam et. Bir daha söyle. Toprak Efendilerinden nefret ettiğini ihbar edecek değilim. Söyle bakalım, ne yaptınız da devriyeleri peşinize taktınız?"

Terens sessizliğini korudu.

"Tahmin edeyim," dedi Fırıncı. "Tepeme bindikleri sırada oldukça öfkeliydiler. Kişisel bir öfkeydi bu, Toprak Efendileri onlara öyle söylediği için yaptıkları bir şey değil. Onları tanırım, bu yüzden hemen anladım. Buna neden olabilecek sadece tek bir şey var. Bir devriyeyi bayıltmış olmalısınız. Ya da belki de öldürdünüz."

Terens sessiz kalmaya devam etti

Fırıncı tasvip eden ses tonunu korudu. "Sessiz kalabilirsin, sorun yok ama gereğinden fazla dikkatli davranmak da hiç iyi değildir Kentli. Yardıma ihtiyacın olacak. Kim olduğunu biliyorlar."

"Hayır, bilmiyorlar," dedi Terens alelacele.

"Yukarı Kent'e çıktığında evraklarını mutlaka kontrol etmişlerdir."

"Yukarı Kent'e çıktığımı kim söyledi?"

"Sadece bir tahmin. Bahse girerim çıkmışsındır."

"Evet, kimlik kartıma baktılar ama adımı okuyacak kadar uzun süre değil."

"Bu kadarı bile bir Kentli olduğunu bilmelerine yeter. Tek yapmaları gereken şu anda köyünde olmayan ya da bugün nerede olduğunu ispatlayamayan bir Kentli bulmak. Florina'daki bütün iletişim ağları şu anda cayır cayır yanıyordur. Sanırım başın belada."

"Belki."

"Bu durumu belki diyerek geçiştiremeyeceğini biliyorsun. Yardım ister misin?"

Fısıldayarak konuşuyorlardı. Rik bir köşeye kıvrılmış uyuyordu. Valona'nın gözleri iki adam arasında gidip geliyordu.

Terens başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkürler. K-kendi başımın çaresine bakabilirim."

Gülmeye hazır bir mizacı olan Fırıncı kahkaha attı. "Bunu nasıl yapacağını görmek ilginç olacak. Eğitimli biri olmadığım

için beni küçümseme. Benim de başka meziyetlerim var. Bak, bu gece bu konuyu iyice bir düşün. Belki de biraz yardıma hayır dememeye karar verirsin."

Valona'nın gözleri kapkaranlık odada ardına dek açıktı. Yatağı zemine serilmiş bir battaniyeden ibaretti ama neredeyse alıştığı yataklar kadar rahattı. Rik odanın karşı köşesindeki başka bir battaniyenin üstünde derin bir uykuya dalmıştı. Bunun gibi heyecanlı günlerde, baş ağrısı geçtikten sonra hep derin uyurdu zaten.

Kentli kendisine bir battaniye verilmesini istememişti. Fırıncı da gülmüş (görünüşe göre her şeye gülüyordu), ışığı kapatmış ve karanlıkta dilediği kadar oturabileceğini söylemişti.

Valona gözlerini açık tutmaya devam etti. Hiç uykusu yoktu. Acaba bir daha hiç uyuyabilecek miydi? Bir devriyeyi bayıltmıştı!

Anlaşılmaz bir biçimde, durmadan annesiyle babasını düşünüyordu.

Onları çok az hatırlıyordu. Ailesini kaybettiği günden beri geçen o uzun zaman boyunca onları neredeyse unutmuştu. Ama şimdi geceleri, kızlarının uyuduğunu düşündükleri zamanlarda fısıldaşarak konuştuklarını hatırlıyordu. Karanlıkta evlerine gelen ziyaretçileri de öyle...

Devriyeler bir gece Valona'yı uyandırmış ve ona anlayamadığı ama yine de yanıtlamaya çalıştığı bazı sorular sormuştu. O günden sonra annesiyle babasını bir daha asla görememişti. *Gittiler*, demişlerdi ona. Ertesi gün, yaşıtları iki yıl daha oyun oynayacak olmasına rağmen onu işe vermişlerdi. İnsanlar o geçerken arkasından bakmış, çocukların onunla oyun oynamasına izin vermemişlerdi. Mesai saatinden sonra bile... Valona kendi içine kapanık yaşamayı öğrenmişti. Başkalarıyla konuşmamayı da öyle. Bu yüzden ona 'Koca Lona' diyor, ona gülüyor ve yarım akıllı olduğunu söylüyorlardı.

Bu geceki konuşmalar ona neden annesiyle babasını hatırlatmıştı ki?

"Valona."

Ses o kadar yakından gelmişti ki konuşan kişinin nefesi saçlarını hafifçe oynatmış ama yine de onu zar zor duyabilmişti. Kısmen korku kısmen utanç duyarak gerildi. Çıplak bedeninin üstünde basit bir çarşaftan başka bir şey yoktu.

Konuşan Kentli'ydi. "Hiçbir şey söyleme. Sadece dinle. Gidiyorum. Kapı kilitli değil. Ama geri geleceğim. Beni duyuyor musun? Anladın mı?"

Valona karanlıkta uzanıp adamın elini tuttu ve onu sıktı. Adam tatmin oldu.

"Rik'e göz kulak ol. Onu gözünün önünden ayırma. Ve Valona..." Uzun bir duraksama yaşandı, ardından adam konuşmaya devam etti. "Şu Fırıncı'ya fazla güvenme. Onu tanımıyorum. Tamam mı?"

Ardından odada birinin hareket ettiğini gösteren hafif bir ses duyuldu, bunu daha da hafif bir kapı gıcırtısı takip etti ve Kentli oradan ayrıldı. Valona bir dirseğinin üzerinde doğruldu. İçeride Rik'in ve kendisinin nefes alış verişlerinden başka bir seda yoktu.

Karanlıkta gözlerini sımsıkı kapatıp düşünmeye çalıştı. Her şeyi bilen Kentli niçin devriyelerden nefret eden ve onları kurtaran Fırıncı hakkında öyle konuşmuştu? Neden?

Aklına sadece tek bir açıklama geliyordu. Fırıncı doğru zamanda doğru yerdeydi. Tam işler sarpa sardığı sırada birdenbire ortaya çıkıp hızla harekete geçmişti. Sanki her şey daha önceden ayarlanmış veya Fırıncı tüm bunların olmasını bekliyormuş gibi...

Valona başını iki yana salladı. Tuhaf geliyordu. Eğer Kentli o şekilde konuşmamış olsaydı bunlar asla aklına gelmezdi.

Sessizlik gür ve tasasız bir soruyla bölündü. "Merhaba? Hâlâ burada mısınız?"

Üzerine bir ışık huzmesi doğrultulunca Valona yattığı yerde donakaldı. Ardından yavaşça gevşedi ve çarşafını boynuna kadar çekti. Işık huzmesi yere doğru alçaldı.

Valona'nın sesin kime ait olduğunu merak etmesine gerek yoktu. Adamın iri ve geniş yapısı fenerden geri yansıyan yarı ışıkta açıkça belli oluyordu.

"Biliyor musun, senin de onunla gideceğini düşünmüştüm," dedi Fırıncı.

"Kiminle efendim?" diye sordu kadın, zayıfça.

"Kentli'yle. Gittiğini biliyorsun çocuk. Bana numara yapma."

"Geri dönecek efendim."

"Öyle mi söyledi? Yanılıyor. Devriyeler onu yakalayacak. O kadar da zeki bir adam değil, aksi takdirde kapıyı kasten kilitlemediğimi anlardı. Sen de gidecek misin?"

"Kentli'yi bekleyeceğim."

"Keyfin bilir. Uzun bir bekleyiş olacak. Canın ne zaman isterse gidebilirsin."

Fenerin ışığı kadının üzerinden çekilip zemin boyunca ilerledi ve Rik'in solgun, ince yüzünü aydınlattı. Adam ışığın etkisiyle gözlerini otomatik olarak daha da sıkı yumduysa da uyanmadı.

Fırıncı'nın sesi düşünceli bir hâl aldı. "Ama onu burada bırakacaksın. Anlıyorsundur sanırım? Gitmeye karar verirsen kapı açık, fakat sadece *sana*."

"O sadece zavallı, hasta bir adam–" diye başladı Valona korku dolu, yüksek bir sesle.

"Öyle mi? Eh, ben de zavallı ve hasta adamları topluyorum zaten. O burada kalacak. Unutma!"

Fenerin ışığı Rik'in uyuyan yüzünü aydınlatmaya devam etti.

5

BİLİM İNSANI

Doktor Selim Junz bir yıldan beri sabırsızlanıyordu. İnsan sabırsızlığa zamanla alışamıyordu, hatta durum bunun tam tersiydi. Yine de geride kalan şu son bir yıl boyunca Sark Devlet Dairelerinin aceleye getirilemeyeceğini öğrenmişti; dahası buraya nakledilen sivil memurların büyük bir bölümü Florinalılardan oluştuğundan ve itibarlarına korkunç derecede düşkün olduklarından işler hepten yavaş yürüyordu.

Bir keresinde Sark'ta Trantor Büyükelçiliği yapan ihtiyar Abel'e (adam o kadar uzun bir süredir o gezegende yaşıyordu ki neredeyse oraya kök salacaktı) Sarklıların neden devlet dairelerinin idaresini bu kadar çok nefret ettikleri kimselere bıraktığını sormuştu.

Abel bir kadeh yeşil şarabın üzerinden, gözlerini kısarak bakmıştı ona.

"Politika, Junz," demişti. "Politika. Sarklı mantığına uygun, pratik bir genetik meselesi. Şu Sarklıların dünyası küçük, ehemmiyetsiz bir yer ve onları önemli kılan tek şey Florina'nın sonsuz altın madeninin kontrolünü ellerinde tutmaları. Bu yüzden her yıl Florina'nın tarlalarını ve köylerini tarıyor, en yetenekli gençleri eğitmek için kendi gezegenlerine götürüyorlar. Ortalama bir zekâya sahip olanları evrakları dosyala-

mak, belgeleri doldurmak ve formları imzalatmak için kullanıyorlar. Gerçekten zeki olanlarıysa köylerde ve kasabalarda yerel yöneticilik yapmaları için Florina'ya geri gönderiyorlar. Onlara Kentli diyorlar."

Dr. Junz esasen bir Uzay-analisti'ydi. Tüm bunları oldukça anlamsız buluyordu. Büyükelçi'ye de aynen böyle söylemişti.

Abel o kaba ve yaşlı işaret parmağını ona doğru sallamış, kadehinin içindeki sıvının yeşil ışığı çıkıntılı tırnağına yansımış ve sarımtırak griliğini bastırmıştı.

"Senden hayatta yönetici olmaz," demişti. "Sakın benden bir tavsiye mektubu falan isteme. Bak, Florina'nın en zeki bireyleri bu sayede Sarklıların davasına yürekten bağlanmış oluyor. Çünkü Sark'a hizmet ettikleri sürece iyi muamele görüyorlar. Ama Sark'a sırt çevirdikleri takdirde umabilecekleri en iyi şey sıradan bir Florinalı olarak yaşamaya geri dönmek olur. Ve bu hiç iyi bir şey değil dostum, hem de hiç."

Konuşmaya devam etmeden önce şarabından bir yudum almıştı. "Dahası, hem Kentlilerin hem de Sark'ta asistan memurluk yapanların konumlarını kaybetmeden çocuk sahibi olması mümkün değil. Bu Florina kadınları için de geçerli. Sarklılarla evlenmeleri söz konusu bile değil elbette. Bu sayede Florinalıların genleri devamlı olarak sirkülasyondan çekiliyor, böylece zamanla Florina'da odunculardan ve su taşıyıcılarından başka biri kalmayacak."

"Ama o zaman memurlarını da kaybederler, değil mi?"

"Bu, geleceği ilgilendiren bir mesele."

Dr. Junz şimdi Florina İşleri Bakanlığı'nın dışındaki giriş salonunda oturuyor ve Florinalı önemsiz memurlar bürokratik bir labirentte durmaksızın koştururken sabırsızca önündeki yavaş engelleri aşmasına izin verilmesini bekliyordu.

Çalışmaktan cildi buruş buruş olmuş, yaşlıca bir Florinalı gelip tam önünde durdu. "Dr. Junz?"

"Evet?"

"Benimle gelin."

Bir ekranda beliren parlak bir numara onu çağırmak, havada beliren bir floro-kanal ise ona yol göstermek için gayet yeterli olurdu aslında fakat burada adam çalıştırmak çok ucuzdu ve yerini hiçbir şey tutmuyordu. 'Adam çalıştırmak' sözünü dikkatle seçmişti. Sark'taki devlet dairelerinde tek bir kadın bile görmemişti. Birkaç hizmetçi haricinde tüm Florinalı kadınlar gezegenlerinde bırakılıyordu. Onların da evlenmesi yasaktı elbette. Sarklı kadınların çalışmasıysa, Abel'in de dediği gibi, söz konusu bile olamazdı.

Müsteşarlık Memuru'nun masasının önündeki bir sandalyeye oturması işaret edildi. Adamın görevini masanın üzerine oyulmuş yazıdan öğrenmişti. Beyaz parmaklarının ucundan makamın asıl işlerinin ne kadarı geçerse geçsin, hiçbir Florinalının basit bir memurdan fazlası olmasına izin verilmiyordu elbette. Florina İşleri'nin müsteşarı da bakanı da Sarklıydı ama Dr. Junz her ne kadar onlarla dışarıda yüz yüze görüşebilecek olsa da bakanlıktayken ikisini de göremeyeceğini biliyordu.

Kendisine gösterilen yere oturdu, hâlâ sabırsız olsa da en azından artık hedefine daha yakındı. Memur dosyayı dikkatle inceledi ve incecik harflerle dolu her sayfayı sanki evrenin sırrını barındırıyorlarmışçasına, yavaşça çevirdi. Oldukça genç bir delikanlıydı, belki de yeni mezun olmuştu ve tüm Florinalılar gibi oldukça açık bir ten ve saç rengine sahipti.

Düşünceleri atalarına giden Dr. Junz içinde bir heyecan dalgası hissetti. Kendisi Libair gezegeninden geliyordu, halkının geri kalanı gibi onun da bir hayli pigmentli bir yapısı vardı ve cildi koyu kahverengiydi. Galakside Libair ya da Florina'daki kadar sıra dışı bir ten rengine sahip olan halkların sayısı azdı. Çoğunlukla ortalama renkler hâkimdi.

Genç ve radikal antropoloğlardan bazıları, Libair gibi gezegenlerdeki insanların bağımsız fakat yakınsak bir evrimin

sonucunda ortaya çıktığı fikriyle oynuyordu. Yaşlı uzmanlarsa farklı türlerin birbirleriyle çiftleşmesine imkân tanıyacak bir evrime dair tüm fikirleri kesin bir dille reddediyorlardı. Çünkü galaksideki bütün gezegenlerin halkları kesinlikle çiftleşebiliyordu. Onlara göre, insanoğlu ortaya çıktığı ilk gezegenden beri farklı renklere ait alt gruplara ayrılabiliyor olmalıydı. Artık orası her neresiyse...

Bu iddialar problemin kökenini iyice geçmişe dayandırıp hiçbir şeyi yanıtlayamadığından Dr. Junz her iki açıklamayı da tatmin edici bulmuyordu. Yine de kendisini zaman zaman bu probleme kafa yorarken buluyordu. Nedendir bilinmez, kara gezegenlerde hâlâ geçmişte yaşanan bir çatışmaya dair bazı efsaneler dolaşıyordu. Örneğin, Libair efsaneleri farklı ten rengine sahip insanlar arasında yaşanan bazı savaşlardan söz eder ve gezegenin kuruluşunu, yenilip kaçan bir grup kahverengi tenli insana dayandırırdı.

Dr. Junz, Arcturus'taki Uzay Teknolojisi Enstitüsü'ne katılmak için Libair'den ayrıldığında, daha sonra da işe girdiğinde bu eski peri masallarını unutmuştu. O zamandan beri bu konuyu sadece bir kez merak etmişti. İş için Centauri Sektörü'ndeki kadim dünyalara, bir milyon yıllık bir geçmişi olan ve dilleri neredeyse kayıp ve efsanevi bir lisan olan İngilizceye dayanan şu gezegenlerden birine gitmişti. Oralarda kara derili insanlar için kullanılan özel bir sözcük vardı.

Kara derili insanlar için neden özel bir sözcük kullanırdı ki? Mavi gözlüler, büyük kulaklılar veya kıvırcık saçlılar için özel bir sözcük yoktu. Ne de–

Memurun kati sesi düşüncelerini böldü. "Kayıtlara bakılırsa buraya daha önce de gelmişsiniz."

"Evet, geldim bayım," dedi Dr. Junz, kaba sayılabilecek bir tonla.

"Ama yakın bir zamanda değil."

"Hayır, değil."

"Hâlâ şu Uzay-analistini arıyorsunuz..." dedi memur, sayfaları çevirerek. "Yaklaşık on bir ay, on üç gün önce kaybolan adamı."

"Aynen öyle."

"Tüm bu zaman zarfı boyunca," diye devam etti memur, büyük bir dikkatle neşeden arındırılmış ve tatsız bir sesle, "ne aradığınız adama ne de Sark bölgesine geldiğine dair bir ize rastlanmış."

"En son Sark gezegenin yakınlarında olduğu rapor edildi," dedi bilim adamı.

Memur başını kaldırıp açık mavi gözlerini bir anlığına Dr. Junz'a dikti, ardından bakışlarını çabucak aşağı indirdi. "Olabilir ama Sark'a *indiğine* dair bir kanıt yok."

Kanıt yok! Dr. Junz dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Yıldızlararası Uzay-analizi Bürosu da aylardır giderek kabalaşan bir üslupla kendisine aynı şeyi söylüyordu.

Kanıt yok Dr. Junz. Vaktinizi daha faydalı bir şekilde değerlendirebileceğinize inanıyoruz Dr. Junz. Büro arama çalışmalarının devam ettiğinden emin olacak Dr. Junz.

Kastettikleri asıl şeyse şuydu: Paramızı boşa harcamayı kes Junz!

Her şey, memurun da özenle belirttiği gibi, Yıldızlararası Standart Saat'e göre on bir ay, on üç gün önce başlamıştı (memur yerel zamanı kullanma hatasına düşmeyecekti elbette). Dr. Junz ondan iki gün önce Büro'nun Sark'taki ofislerine rutin bir denetleme yapmak için gezegene inmiş ancak olaylar daha sonra... eh, daha sonra şu anki hâlini almıştı işte.

Y.U.B.'un ufak tefek bir delikanlı olan yerel temsilcisiyle buluşmuştu. Genç adam durmadan Sark kimya endüstrisinin bir ürünü olan elastik bir maddeyi çiğnediğinden doktorun hafızasında çoğunlukla bu şekilde yer etmişti.

Denetim neredeyse tamamlandığı sırada yerel temsilcinin ak-

lına bir şey gelmiş, tükenmez tütününü azı dişlerinin arkasındaki boşluğa sıkıştırmış ve, "Saha elemanlarımızın birinden bir mesaj geldi Dr. Junz. Muhtemelen önemsiz bir şey. *Onları* bilirsiniz," demişti.

Uzay-analistlerini başından savmak isteyenler hep böyle derdi: *Onları* bilirsiniz. Dr. Junz kısa bir anlığına ona öfkeyle bakmıştı. On beş yıl önce kendisinin de bir 'saha elemanı' olduğunu söylemeye niyetlenmiş ama sonra o işe sadece üç ay katlanabildiğini hatırlamıştı. Yine de mesajı içten bir dikkatle okumasını sağlayan şey, duyduğu bu öfke olmuştu.

Şöyle yazıyordu: *Lütfen son derece önemli bir konuyla ilgili, detaylı bir mesaj için Y.U.B.'un Merkez Karargâhı'yla şifreli bir direkt hattı açık tutun. Tüm galaksiyi ilgilendiren bir mesele. En kısa güzergâhı kullanarak inişe geçiyorum.*

Temsilci bunu komik bulmuş gibi görünüyordu. Çenesi ritmik çiğneyişlerine geri dönmüştü. "Düşünsenize efendim. 'Tüm galaksiyi ilgilendiren bir mesele.' Bu, bir saha elemanı için bile oldukça iyi. Mesajı aldıktan sonra onu arayıp ne demek istediğini anlamaya çalıştım ama nafile. Florina'daki herkesin hayatının tehlikede olduğunu söyleyip durdu. Yarım milyar insan ölmek üzere falan. Psikopat gibi konuşuyordu. Dürüst olmak gerekirse, gezegene indiğinde onunla uğraşmak istemiyorum. Ne önerirsiniz?"

"Konuşmanızın bir dökümü var mı?"

"Evet efendim." Delikanlı birkaç dakika arandıktan sonra ince bir film şeridi uzatmıştı.

Dr. Junz şeridi bir okuyucudan geçirmiş ve, "Bu bir kopya, değil mi?" diye sormuştu kaşlarını çatarak.

"Aslını Gezegendışı Ulaşım Bürosu'na gönderdim. Adamımızı iniş pistinde, yanlarında bir ambulansla birlikte karşılamalarının iyi olacağını düşündüm. Muhtemelen kötü durumdadır."

Dr. Junz onunla hemfikir olacak gibi olmuştu. Uzayın de-

rinliklerindeki yalnız bir analist en nihayetinde aklını kaçırdığında oldukça vahşi bir ruh hâline bürünürdü.

Ama sonra, "Bekle bir dakika. Henüz inmemiş gibi konuşuyorsun," demişti.

Temsilci şaşırmıştı. "Sanırım inmiştir ama bana haber veren olmadı."

"Eh, Ulaşım'ı arayıp detayları öğren o hâlde. Psikopat olsun ya da olmasın, detayları kayıtlara geçirmek zorundayız."

Dr. Junz ertesi gün gezegenden ayrılmadan önce son dakika kontrolü için bir kez daha adamın yanına uğramıştı. Diğer gezegenlerde ilgilenmesi gereken başka işler vardı ve acele ediyordu. Tam kapıdan çıkmak üzereyken başını arkaya çevirip, "Saha elemanımız nasıl?" diye sormuştu.

"Ah, şey..." demişti temsilci. "Ben de size bunu anlatacaktım. Ulaşım Bürosu adamımızdan herhangi bir haber almamış. Onlara uzay gemisinin hiperatomik motorlarının enerji örüntülerini yolladım ama aracın bu yakınlarda olmadığını söylüyorlar. İnmekten vazgeçmiş olmalı."

Dr. Junz yolculuğunu yirmi dört saat ertelemeye karar vermişti. Ertesi gün gezegenin başkentine, Sark Şehri'ndeki Gezegendışı Ulaşım Bürosu'na gitmişti. Florinalı devlet memurlarıyla ilk kez o zaman karşılaşmış, onlar da kendisine başlarını iki yana sallayarak karşılık vermişlerdi. Evet, Y.U.B.'dan bir analistin gezegene iniş yapacağıyla ilgili mesajı almışlardı fakat gelen giden olmamıştı.

Ama bu önemli, diye ısrar etmişti Dr. Junz. Adam çok hastaydı. Yerel Y.U.B. temsilcisiyle aralarında geçen konuşmanın dökümünü almamışlar mıydı? Florinalı memurlar ona gözlerini ardına dek açarak bakmıştı. Konuşmanın dökümü mü? Kimse böyle bir şey hatırlamıyordu. Eğer adam gerçekten de hastaysa bunun için üzgündüler fakat gezegene iniş yapan bir Y.U.B. gemisi yoktu, yakın uzayda da öyle.

Dr. Junz otel odasına geri dönmüş ve uzun bir müddet bo-

yunca bu konuya kafa yormuştu. Tekrar belirlediği ikinci harekat saati de gelip geçmişti. Resepsiyonu arayıp uzatmalı ziyareti için daha uygun bir odaya geçirilmesini talep etmişti. Sonra da Trantor Büyükelçisi Ludigan Abel'le bir görüşme ayarlamıştı.

Ertesi gün vaktini Sark tarihiyle ilgili kitaplar okuyarak geçirmişti. Abel'le buluşma saati gelip çattığında kalbi yavaşça çalan, öfkeli bir davul gibi atıyordu. Bu işin peşini bu kadar kolay bırakmayacaktı, bunu biliyordu.

İhtiyar Büyükelçi, doktorun ziyaretini sıradan bir buluşma olarak algılamış, adamın elini dostça sıkmış, mekanik barmenini odaya çağırmış ve iki kadeh bir şeyler içmeden önce işle ilgili herhangi bir konuya girmelerine müsaade etmemişti. Junz da havadan sudan konuşmalarını fırsat bilerek Florinalıların çalıştığı devlet daireleri hakkında bazı sorular sormuş ve adamın Sark'ın genetik yöntemleriyle ilgili şu açıklamasını dinlemişti. Bu durum öfkesini iyice arttırmıştı.

Junz daima Abel'i o günkü haliyle hatırlayacaktı. Şaşırtıcı derecede beyaz kaşlarının altındaki yarı kapalı gözleri, şarap kadehinin üzerinde inip kalkan gagamsı bir burun, yüzünün ve vücudunun zayıflığını vurgulayan çökmüş yanaklar ve duyulmayan bir müzikle birlikte tempo tutan, boğumlu parmaklar. Junz gereksiz detaylara girmeden öyküsünü ona aktarmıştı. Abel de adamın sözünü kesmeden, dikkatle dinlemişti.

Doktor anlatmayı bitirdiğinde, "Pekâlâ," demişti Büyükelçi, dudaklarını kibarca kurulayarak. "Şu adamın nasıl ortadan kaybolduğuna dair herhangi bir fikrin var mı?"

"Hayır."

"Onunla hiç görüştün mü?"

"Saha analistlerimiz yüz yüze görüşülmesi zor insanlardır."

"Daha önce buna benzer hezeyanlara kapıldığı olmuş muydu peki?"

"Hayır, Y.U.B. merkezindeki kayıtlara bakılırsa ilk kez böyle bir şey yaşıyor. Tabii eğer bir hezeyansa..."

"Eğer mi?" Büyükelçi adamın ne ima ettiğini anlamamıştı. "Peki neden bana geldin?"

"Yardım istemek için."

"Orası belli. Ama nasıl bir yardım? Ben ne yapabilirim ki?"

"İzin ver açıklayayım. Sark'taki Gezegendışı Ulaşım Bürosu, adamımızın uzay gemisinin motorlarından çıkan enerji örüntülerini takip etti ve yakın uzayda kendisinden herhangi bir iz bulamadı. Bu konu hakkında yalan söylüyor olamazlar. Sarklıların yalan söyleyecek türden insanlar olmadığını kastetmiyorum elbette ama işe yaramaz yalanlardan da kaçınırlar ve benim bu konuyu iki üç saat içerisinde kontrol ettirebileceğimi biliyor olmalılar."

"Doğru. Eee, sonra?"

"Bir enerji örüntüsünün izini sadece iki durumda kaybedersin. Birincisi, gemi yakın uzayda olmadığında. Çünkü çoktan hiperuzaya sıçramış ve galaksinin başka bir köşesine gitmiştir. İkincisiyse gemi uzayda olmadığında, yani bir gezegene indiğinde yaşanır. Adamımızın sıçrama yaptığına inanmıyorum. Eğer Florina'nın içinde bulunduğu tehlikeye ve bunun tüm galaksiyi etkileyeceğine dair iddiaları megolamanca bir hezeyandan ibaretse hiçbir şey onu Sark'a gelip rapor vermekten alıkoyamaz. Fikrini *değiştirip* öylece gitmez. Bu tür konularda on beş yıllık bir deneyimim var. Şayet akıl sağlığı yerinde ve söyledikleri gerçekse, o zaman yine kararından vazgeçip yakın uzayı terk etmez."

İhtiyar Trantorlu bir parmağını kaldırıp kibarca sallamıştı. "O hâlde Sark'ta olduğunu düşünüyorsun."

"Kesinlikle. O takdirde yine iki alternatifimiz var demektir. Birincisi, eğer *sahiden de* aklını kaybettiyse resmî bir uzay istasyonu yerine gezegenin herhangi bir noktasına iniş yapmış olabilir. Hafızasını yarı yarıya kaybetmiş ve hasta bir şekilde, başıboş dolanıyor olması mümkün. Bu, saha elamanları arasında bile çok sık rastlanan bir durum değil fakat daha önce

böyle şeyler oldu. Böyle durumlarda krizler genellikle geçicidir. Kurban iyileştikçe kişisel hatıralarından önce işiyle ilgili detayları anımsar. Ne de olsa Uzay-analistliği onların hayatıdır. Çoğunlukla Uzay-analiziyle ilgili konulara bakmak için bir halk kütüphanesine girmeye çalışırken bulunurlar."

"Anlıyorum. O zaman Kütüphane Heyeti'yle görüşüp böyle bir olayla karşılaştıkları takdirde sana rapor vermelerini söylememi istiyorsun."

"Hayır, çünkü öyle bir sorun beklemiyorum. İstediğim asıl şey Uzay-analiziyle ilgili bazı standart çalışmaların rezerve ettirilmesi ve bir Sarklı olduğunu ispat edenler haricinde o kitaplara ulaşmak isteyen herkesin sorgulanmak üzere alıkonulması. Sarklılar bunu kabul edecektir zira böyle bir planın işe yaramayacağını biliyor olacaklar. Ya da en azından üstleri biliyor olacak."

"Niye ki?"

"Çünkü," demişti Junz, artık hızlı hızlı konuşmaya ve duyduğu öfke yüzünden titremeye başlamıştı, "ister deli olsun ister akıllı, adamımızın tam da planladığı gibi Sark Şehri'ndeki bir uzay istasyonuna indiğinden ve Sarklı yetkililer tarafından hapsedildiğinden, hatta belki de öldürüldüğünden eminim."

Abel neredeyse yarısı boşalan kadehini bırakmıştı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Şaka yaparmış gibi bir hâlim mi var? Daha yarım saat önce bana Sark hakkında anlattıklarını unuttun mu? Hayatları, refahları ve güçleri Florina'nın üstündeki kontrollerine bağlı. Şu son yirmi dört saat içerisinde okuduğum kitaplar bana ne gösterdi peki? Sark'ın servetinin Florina'daki kirt tarlalarından geldiğini. Ve şimdi de adamın biri çıkmış, Florina'daki tüm erkeklerle kadınların hayatını tehlikeye atan, galaktik çapta öneme haiz bir şeyden bahsediyor. Deli olup olmamasının bir önemi yok. Adamımızın son konuşmasıyla ilgili şu döküme bir bak."

Abel önce kucağına fırlatılan film şeridini, sonra da adamın uzattığı okuyucuyu almıştı. Ardından merceği kullanıp yavaşça, renkli gözlerini kırpıştırarak yazılanları okudu.

"Pek bilgilendirici değil."

"Tabii ki değil. Bir tehlike olduğundan bahsediyor. Çok acil bir durumdan söz ediyor. Hepsi bu. Ama bu mesajın kesinlikle Sarklıların eline geçmemesi gerekiyordu. Adam yanılıyor olsa bile Sark hükümeti bu delice fikri –tabii eğer gerçekten de deli saçmasıysa– tüm galaksiye yaymasına izin verir mi sence? Florina'da yol açacağı paniği ve kirt üretimine vuracağı sekteyi geçtim, Sark ile Florina arasındaki kirli politik ilişkiyi tüm galaksinin gözleri önüne serer. Tüm bunlara tek bir adamı ortadan kaldırarak engel olabileceklerini düşün... Çünkü sadece bu konuşma dökümünden yola çıkarak herhangi bir eylemde bulunamam ve bunu biliyorlar. Sarklılar böyle bir durumda cinayet işlemekten kaçınır mı sence? Şu sözünü ettiğin genetik deneycilerle dolu gezegen onu gözünü bile kırpmadan öldürür."

"Peki ne yapmamı istiyorsun? Hâlâ anlamadığımı belirtmek zorundayım," demişti tüm bunlardan hiç etkilenmemiş gibi görünen Abel.

"Onu öldürüp öldürmediklerini öğren," diye yanıtlamıştı Junz, duygusuzca. "Mutlaka burada bir casusluk şebeken vardır. Ah, boşuna inkâr etme. Siyasi konulardaki cahilliğimi geride bırakacak kadar çok dolaştım galakside. Ben kütüphanelerin gözetim altında tutulmasını talep ederek Sarklıların dikkatini dağıtırken sen de bu konuyu derinlemesine araştır. Ve onu ortadan kaldırdıklarını öğrendiğin takdirde, Trantor'un galaksideki hiçbir hükümetin bir Y.U.B. çalışanını öldürüp bunun yanına kâr kalacağını düşünememesini sağlamasını istiyorum."

Abel'le olan ilk buluşması böyle sonlanmıştı.

Junz bir konuda haklıydı. Sarklılar kütüphane meselesinde işbirlikçi, hatta neredeyse anlayışlı davranmıştı.

Ama görünüşe göre haklı olduğu tek konu buydu. Aradan aylar geçmiş fakat Abel'in casusları kayıp saha elamanının ölü ya da diri Sark'ta olduğuna dair tek bir ize bile rastlayamamıştı.

Bu durum on bir ay boyunca değişmemişti. Junz neredeyse işin peşini bırakmaya niyetleniyordu. Neredeyse, bir ay daha bekleyip arayışını on iki aya tamamlamaya ve sonra da gezegenden ayrılmaya karar veriyordu. Derken nihayet bir ipucu yakalamış ama beklediğinin aksine bunu Abel sayesinde değil, bizzat kendi kurduğu ve varlığını neredeyse unuttuğu sahte önlem vasıtasıyla öğrenmişti. Sark Halk Kütüphanesi'nden bir rapor gelmiş ve Junz kendisini Florina İşleri Bakanlığı'ndaki Florinalı bir devlet memurunun karşısında otururken bulmuştu.

Memur dosyayı zihninde toparlamayı tamamladı. Son sayfayı da çevirdi ve başını kaldırıp Doktor'a baktı. "Pekâlâ, sizin için ne yapabilirim?"

Junz kati bir şekilde söze girdi. "Dün, saat 16:22'de, Sark Halk Kütüphanesi'nin Florina şubesinde Uzay-analiziyle ilgili iki standart kitaba bakmak isteyen ve Sarklı olmayan bir adamın benim için alıkonulduğuna dair bilgilendirildim. Ama o zamandan beri kütüphaneden başka bir haber alamadım."

Memur bir yorumda bulunmaya kalkışınca sesini yükseltip onu bastırdı. "Yine dün 17:05'te, kaldığım otele ait ortak bir cihazda izlediğim bir tele-haber bülteninde Sark Halk Kütüphanesi'nin Florina şubesinde bir Florina devriyesinin bayıltıldığını ve şüpheli üç Florinalının takip edildiğini gördüm. Sonraki haber bülteni özetlerinde bu haberden tekrar bahsedilmedi.

"Bu iki olayın bağlantılı olduğuna hiç şüphem yok. Aradığım adamın devriyelerin nezaretinde olduğuna da öyle... Florina'ya gitmek için müsaade istedim ama reddedildi.

Florina'ya uzayaltı telsizi aracılığıyla bir mesaj yollayıp söz konusu adamın Sark'a gönderilmesini talep ettim fakat bir cevap alamadım. Florina İşleri Bakanlığı'ndan harekete geçmesini talep etmek için buradayım. Ya ben oraya giderim ya da o buraya gelir."

"Sark hükümeti, Y.U.B. yetkilerinin ültimatomlarını kabul edemez," dedi memur, cansız bir sesle. "Üstlerim bu konuyla ilgili sorular sorabileceğiniz hususunda beni uyardı ve elimizdeki bazı bilgileri sizinle paylaşmam söylendi. Ayrılan kitaplara bakmak isteyen adam ile biri bir Kentli, diğeriyse Florinalı bir kadın olan iki arkadaşı sahiden de az evvel bahsettiğiniz saldırıyı gerçekleştiren kişilerle aynı. Devriyeler tarafından takip edildikleri de doğru. Ancak onları tutuklayamamışlar."

Junz acı bir hayal kırıklığına uğradı. Bunu gizlemeye çalışmadı. "Kaçmışlar mı?"

"Tam olarak değil. Onları Matt Khorov'un fırınlarından birine kadar takip etmişler."

Junz şaşırdı. "Orada kalmalarına izin mi vermişler yani?"

"Son zamanlarda ekselansları Ludigan Abel'le hiç görüştünüz mü?"

"Bunun konumuzla ne–"

"Trantor Büyükelçiliği'ne sık sık gittiğinizi öğrendik."

"Büyükelçi'yi bir haftadır görmüyorum."

"O zaman kendisiyle görüşmenizi tavsiye ederim. Suçluların zarar görmeden Khorov'un dükkânında saklanmasına izin verdik çünkü Trantor'la aramızdaki son derece nazik yıldızlararası ilişkilere zarar vermek istemedik. Gerektiği takdirde sizinle başka bir bilgi daha paylaşmam söylendi. Muhtemelen duyduğunuzda şaşırmayacaksınız ama..." Adamın beyaz teninde alaycı bir sırıtışa benzer, alışılmadık bir ifade belirdi. "...Khorov, Güvenlik Bakanlığımız tarafından çok iyi tanınan bir Trantor casusudur."

6

BÜYÜKELÇİ

Terens, Khorov'un fırınından ayrıldığı sırada Junz'un o memurla görüşmesine daha on saat vardı.

Adam bir yandan Kent'in ara sokaklarında dikkatle yürüyor, diğer yandan da bir eliyle işçilerin salaş kulübelerinin kaba dış yüzeylerine tutunuyordu. Yukarı Kent'ten aralıklarla süzülen solgun ışığa rağmen etraf zifiri karanlıktı. Aşağı Kent'teki tek ışık, ikili veya üçlü gruplar hâlinde yürüyen devriyelerin fenerlerinden yayılıyordu.

Aşağı Kent uyuklayan, zehirli bir canavar gibi uzanıyor ve yağlı kıvrımlarını Yukarı Kent'in ışıltılı örtüsünün altına gizliyordu. Mahsuller burada depolanıp ertesi güne hazır hâle getirildiğinden muhtemelen gölgeli hayat bazı bölümlerde hâlâ devam ediyordu. Ama burada, gecekondu mahallesinde değil...

Uzaktan gelen ayak sesleri duyan Terens çabucak tozlu bir ara yola saptı (Florina'nın gece yağmurları bile çimento alaşımının altındaki gölgeli bölgelere nadiren ulaşabiliyordu). Işıklar belirdi, saklandığı yerin yanından geçip gitti ve yüz metre kadar ileride gözden kayboldu.

Devriyeler bütün gece boyunca ileri geri yürüyeceklerdi. Yapmaları gereken tek şey buydu. Uyandırdıkları korku o

kadar güçlüydü ki düzeni sağlamak için gövde gösterisi yapmaları yeterliydi. Sokaklarda ışıklandırma olmadığından gizli gizli ilerleyen, pek çok insan karanlıkların arasına saklanabilirdi fakat devriyelerin tehditkâr varlığı olmasaydı bile o kalabalık yine de bir tehlike oluşturmazdı. Yiyecek dükkânları ve atölyeler çok sıkı korunuyordu; Yukarı Kent'in lüksü ulaşılmazdı ve Aşağı Kent ahalisinin birbirini soyması, komşularının sefaletine parazitlik etmeleri bariz bir şekilde anlamsızdı.

Başka gezegenlerde suç sayılabilecek çoğu şey bu karanlık yerde neredeyse hiç yaşanmıyordu. Fakir insanlar çoktan soyulup soğana çevrilmişti, zenginlerse ulaşılmayacak kadar uzaktaydı.

Terens gizli gizli ilerlemeye devam etti, tepedeki çimento alaşımına açılmış aralıklardan süzülen beyaz ışık arada sırada yüzünü aydınlatıyordu ve yukarı bakmaktan kendini alamıyordu.

Ulaşılamayacak kadar uzakta!

Sahiden de öyle miydiler? Sarklı Toprak Efendileriyle ilgili düşünceleri hayatı boyunca kaç kez değişmişti? Küçükken onları son derece çocukça bir bakış açısıyla görüyordu. Devriyeler siyah ve gümüş renkli canavarlardı ve yanlış bir şey yapmış olun ya da olmayın, onlardan kaçmak zorundaydınız. Toprak Efendileri ise Sark adındaki bir cennette yaşayan, Florinalı akılsız adamlarla kadınları dikkatle ve sabırla izleyip sıhhatlerini düşünen, son derece müşfik, müphem ve gizemli süper insanlardı.

Okulda her gün aynı sözü tekrar ederlerdi: Galaksinin Ruhu bizi gözetip kollayan Toprak Efendilerini aynı şekilde korusun.

Evet, diye düşündü. *Aynen öyle. Aynen öyle! Onlar bize nasıl muamele ediyorsa Ruh da onlara aynen öyle davransın! Ne eksik ne de fazla.* Karanlıkta yumruklarını sıktı ve avuçları cayır cayır yandı.

On yaşındayken Sark'ta yaşamanın nasıl bir şey olabilece-

ğiyle ilgili bir kompozisyon ödevi yazmıştı. Yazılı anlatım yeteneğini sergilemek için yazdığı, tamamen hayal ürünü bir şeydi. Artık çok az bir bölümünü, sadece bir paragrafını hatırlıyordu. O kısımda Toprak Efendilerini her sabah kirt çiçeklerininkine benzer renklerle bezeli, büyük bir salonda toplanan, altı metreye yakın muhteşem boylarıyla Florinalıların günahları hakkında tartışan ve onları doğru yola çevirmek için ne yapmaları gerektiğini kederle düşünen varlıklar olarak betimlemişti.

Öğretmeni çok memnun kalmış ve o yılın sonunda diğer kızlarla erkekler kısa okuma seansları, yazma ve ahlak dersleri almaya devam ederken Terens ise aritmetik, galaktoğrafya ve Sark tarihi öğretilen özel bir sınıfa aktarılmıştı. On altı yaşında da Sark'a götürülmüştü.

O gün kendisini ne kadar müthiş hissettiğini hâlâ hatırlıyordu. Anılarının etkisiyle ürperdi, bunu düşünmek bile onu utandırıyordu.

Artık Kent'in sınırlarına iyice yaklaşmıştı. Arada sırada esen bir rüzgâr kirt çiçeklerinin yoğun gece kokusunu ona kadar getiriyordu. Birkaç dakika içinde devriyelerin kol gezmediği ve bulutların arasından da olsa yıldızları tekrar görebileceği açık arazilerin o görece güvenliğine kavuşmuş olacaktı. Sark'ın güneşi olan sarı renkli, parlak yıldızı bile...

O yıldız ömrünün yarısı boyunca onun da güneşi olmuştu. Onu bir uzay gemisinin lombozundan ilk kez gördüğünde, bir yıldızdan daha fazlası olduğunu anladığında karşısında diz çökmek istemişti. Göz kamaştıracak kadar parlak ve küçük bir mermerdi sanki... Cennete yaklaştığını düşünmek, ilk uzay uçuşunun felç edici korkusunu alıp götürmüştü âdeta.

Cennetine inmiş ve yıkanıp münasip bir şekilde giyinmesi için yaşlı bir Florinalıya emanet edilmişti. Büyük bir binaya doğru götürüldüğü sırada yanlarından biri geçmiş ve yaşlı rehberi çabucak eğilmişti.

"Eğil!" diye mırıldanmıştı yaşlı adam öfkeyle, genç Terens'e.

Terens kafası karışmış bir hâlde kendisine söyleneni yapmıştı. "Kimdi o?"

"Tabii ki bir Toprak Efendisi, seni cahil köylü."

"Toprak Efendisi mi? O mu?"

Terens olduğu yerde kalakalmış, yürümeye devam etmesi için itilip kakılması gerekmişti. Bu, bir Toprak Efendisi'ni ilk görüşüydü. Altı metre uzunluğunda falan değil, sıradan bir insan boyundaydı. Florinalı diğer gençler böyle bir hayal kırıklığının yarattığı şoktan kurtulabilirdi belki ama aynı şey Terens için geçerli değildi. İçindeki bir şeyler değişmişti, hem de bir daha asla düzelmemecesine...

Aldığı tüm eğitim boyunca, derslerinde ne kadar başarılı olursa olsun Toprak Efendilerinin de sıradan birer insan olduğunu hiçbir zaman unutamamıştı.

Eğitimi on yıl devam etmiş ve okula gitmediği, yemek yemediği ya da uyumadığı zamanlarda da kendisini faydalı kılması için ona pek çok küçük şey öğretilmişti. Mesaj taşımayı, çöp kutularını boşaltmayı, bir Toprak Efendisi geçtiğinde yerlere kadar eğilmeyi ve Sarklı bir Hanım gördüğünde saygılı bir şekilde yüzünü duvara dönmeyi öğrenmişti.

Sonraki beş yıl boyunca kamu görevinde çalışmış ve âdet olduğu üzere yeteneklerinin farklı şartlar altında test edilebilmesi için farklı görevlere atanmıştı.

Bir keresinde tombul, mülayim bir Florinalı ziyaretine gelmiş, dostça gülümseyip omzunu nazikçe sıvazlamış ve Toprak Efendileri hakkında ne düşündüğünü sormuştu.

Terens arkasına dönüp kaçma isteğini güçlükle bastırmış, düşüncelerinin gizli bir şifre hâlinde yüzüne yansıyıp yansımadığını merak etmişti. Ardından başını iki yana sallamış ve Sarklıların iyi yürekliliği hakkında birkaç basmakalıp söz etmişti.

Ama tombul adam dudaklarını birbirine bastırıp, "Söylediklerinde ciddi değilsin. Bu gece bu adrese gel," demiş ve ona, birkaç dakika sonra yanıp kül olan küçük bir kart vermişti.

O gece, söylenen adrese gitmişti. Korkmuştu ama aynı zamanda meraklanmıştı da. Orada bazı arkadaşlarıyla karşılaşmış, kendisine sır saklayan gözlerle baktıklarını görmüş, ertesi gün iş yerinde rastlaştıklarındaysa sanki hiçbir şey olmamış gibi davrandıklarına şahit olmuştu. O gece orada anlatılanları dinlemiş ve sadece kendisinin düşündüğünü, başka kimsenin aklından geçmediğini sandığı şeylerin aslında pek çok kişi için geçerli olduğunu keşfetmişti.

Florinalıların en azından bir kısmının Toprak Efendilerini kendi çıkarları için gezegenlerinin servetini sömüren, rezil birer zorba olarak gördüğünü ve gayretkeş haklarını cahillik ve fakirlik içinde sürünmeye terk ettiklerini düşündüğünü öğrenmişti. Sark egemenliğine karşı başlatılacak büyük bir isyanın yaklaştığını, Florina'nın lüks ve zenginliklerinin gerçek sahiplerine geri döndürüleceğini de öyle...

Nasıl? diye sormuştu Terens. Defalarca ve defalarca tekrar etmişti bu soruyu. Sonuçta hem Toprak Efendilerinin hem de devriyelerin silahları vardı.

Bunun üzerine ona Trantor'dan, son birkaç yüzyıldır galaksideki yaşanabilir gezegenlerin yarısını yutan devasa imparatorluktan söz etmişlerdi. Trantor, Florinalıların yardımıyla Sark'ı yok edecek demişlerdi.

Ama, demişti Terens, önce kendisine sonra da diğerlerine, Trantor bu kadar büyük, Florina ise bu kadar küçükken böyle bir isyan Trantor'u daha büyük ve daha acımasız bir efendi olarak Sark'ın yerine geçirmiş olmaz mı? Eğer tek kurtuluşları buysa Sark'ı tercih ederdi. Hiç tanımadıkları, yeni bir efendinin hükmü altında yaşamaktansa tanıdıkları bir efendiyle yaşamak daha iyiydi.

Diğerleri Terens'le alay edip onu kovmuş, orada işittiklerini başka birine anlattığı takdirde kendisini öldüreceklerini söylemişlerdi.

Ama daha sonra komplocuların tek tek ortadan kaybol-

duğunu ve geriye sadece o tombul adamın kaldığını fark etmişti.

Arada sırada o adamın yeni gelenlere bir şeyler fısıldadığını görmüştü fakat genç kurbanları ayartıldıkları ve teste tâbi tutuldukları konusunda uyarmayı tehlikeli bulmuştu. Kendi başlarının çaresine bakmak zorundaydılar, tıpkı Terens gibi...

Terens yalnızca birkaç Florinalının başardığı bir işi gerçekleştirmiş ve bir süreliğine Güvenlik Bakanlığı'nda da çalışmıştı. Vazife süresi kısa sürmüştü, çünkü Güvenlik'te çalışan resmî bir memura bağlı olmak büyük bir nüfuz sağlıyordu ve bu yüzden insanlar burada diğer yerlere nazaran daha kısa süreliğine çalıştırılıyordu.

Lâkin bastırılması gereken gerçek komplolar olduğunu da orada öğrenmiş, hatta buna çok şaşırmıştı. İnsanlar bir şekilde Florina'da toplanıyor ve bir isyan planlıyorlardı. Genellikle Trantor tarafından, el altından finanse ediliyorlardı. Bazen de yardım almadan başarılı olabileceklerini düşünen Florinalı asiler çıkıyordu ortaya.

Terens bu konuyu uzun uzadıya düşünmüştü. Çok az konuşuyor, kurallara uygun bir şekilde davranıyor ama düşünceleri kontrolsüz bir biçimde oradan oraya uzanıyordu. Kısmen boyları altı metre olmadığı, kısmen kadınlarına bakamadığı, kısmen de birkaç tanesine başı önüne eğik bir biçimde bizzat hizmet ederken hepsinin küstah, kendisinden daha eğitimsiz ve genellikle daha aptal yaratıklar olduğunu öğrendiği için Toprak Efendilerinden nefret ediyordu.

İyi ama bu şahsi köleliğin başka bir alternatifi var mıydı ki? Ahmak Toprak Efendilerinin yerine ahmak Trantor İmparatorluğu'nu getirmek işe yaramazdı. Florinalı köylülerin kendi başlarına bir şey yapmasını beklemekse son derece aptalca olurdu. Yani bir çıkış yolu yoktu.

Bu problem hem bir öğrenci hem önemsiz bir memur hem de bir Kentli olarak yıllarca kafasını kurcalayıp durmuştu.

Derken, bir dizi tuhaf olay sonucunda, bir zamanlar Uzay-analisti olan ve Florina'daki herkesin hayatının tehlikede olduğuna dair bir şeyler geveleyen, önemsiz görünüşlü bir adam suretinde, hayal bile etmediği bir cevap geçmişti eline.

Terens nihayet tarlalara varmıştı. Gece yağmuru yavaş yavaş diniyor, yıldızlar bulutların arasında ıslak ıslak parıldıyordu. Derin bir nefes alıp Florina'nın hem hazinesi hem de laneti olan kirtin kokusunu içine çekti.

Boş hayallere kapılmıyordu. Artık bir Kentli olmadığını biliyordu. Hatta özgür bir Florina köylüsü bile değildi. O artık kaçak bir suçlu, saklanmak zorunda olan bir sabıkalıydı.

Yine de hararetli bir şekilde düşünmekten kendini alamıyordu. Son yirmi dört saat içerisinde bir insanın Sark'a karşı kullanmayı hayal edebileceği en büyük silahı ellerinde tutmuştu. Bundan hiç şüphesi yoktu. Rik'in doğru hatırladığını, bir zamanlar bir Uzay-analisti olduğunu, psişik bir sonda vasıtasıyla neredeyse beyinsiz birine dönüştürüldüğünü ve anımsadığı şeyin gerçek, korkutucu ve son derece güçlü olduğunu *biliyordu*.

Bundan emindi.

Ve o Rik artık Florinalı bir vatansever olduğunu iddia eden ancak gerçekte Trantorlu bir casus olan bir adamın şişko ellerindeydi.

Terens hissettiği öfkenin genzinde acı bir tat bıraktığını hissetti. Fırıncı bir Trantor casusuydu elbette; aksini bir an için bile düşünmemişti. Aşağı Kent'te yaşayan başka kim sahte radar fırınları yaptıracak kadar paraya sahip olabilirdi ki?

Rik'in Trantorluların eline düşmesine izin veremezdi. Buna izin *vermeyecekti*. Yapmak üzere olduğu şeyin bir sürü riski vardı. Ama bunun bir önemi yoktu. Zaten şimdiden idam cezasına çarptırılmış bir adamdı o.

Gökyüzünün bir köşesi loş bir ışıkla aydınlandı. Şafağa kadar bekleyecekti. Eşkali pek çok devriye karakoluna bildiril-

miş olacaktı elbette fakat kim olduğunu tespit etmeleri birkaç dakikalarını alırdı.

O birkaç dakika içerisinde yeniden bir Kentli olabilir ve böylece şu anda bile – şu anda bile – düşünmeye cesaret edemediği şeyler yapabilirdi.

Junz, Ludigan Abel'le tekrar buluştuğu sırada o memurla görüşmesinin üstünden on saat geçmişti.

Büyükelçi onu her zamanki yüzeysel samimiyetiyle karşılamıştı ancak bu kez rahatsız edici bir suçluluk duyduğuna hiç şüphe yoktu. İlk buluşmalarında (aradan çok uzun bir zaman, neredeyse bir Standart Yıl geçmişti) Junz'un hikâyesine gerçek bir ilgi duymamıştı. Tek düşündüğü, adamın anlattıklarını Trantor'un yararına nasıl kullanabileceğiydi.

Trantor! Aklındaki ilk şey daima buydu. Ama bir yıldız kümesine veya Trantor Silahlı Kuvvetlerinin sarı renkli 'Güneş ve Uzay Gemisi' amblemine tapacak kadar aptal biri de değildi. Kısacası kelimenin tam anlamıyla bir vatansever sayılmazdı ve Trantor onun için fazla bir şey ifade etmiyordu.

Abel barışa tapıyordu; şarap içmeyi, hafif müzik ve parfümle dolu atmosferini, öğleden sonra uykularını ve ölümü sessizce beklemeyi seviyor, artık iyice yaşlandığı için bunlara daha fazla düşkünlük gösteriyordu. Ona göre tüm insanlar böyle yaşamalıydı fakat savaşlar ve yıkım yüzünden herkes acı çekiyordu. Uzay boşluğuna düşüp donarak can veriyor, patlayan atomlar tarafından buharlaştırılıyor, kuşatılıp bombardımana tutulan gezegenlerde açlıktan ölüyorlardı.

İnsanlara barışı zorla nasıl kabul ettirebilirdiniz o hâlde? Sağduyu veya eğitim yoluyla olmadığı açıktı. Eğer bir insan savaşın ve barışın getirdiklerine bakıp yine de birincisini tercih ediyorsa konuşarak nereye varabilirdiniz ki? Savaşı savaşın kendisinden daha etkili bir şekilde kınayan başka bir şey olabilir miydi? Hangi muhteşem diyalektik, paramparça edi-

len ve tüm mürettebatı ölen tek bir uzay gemisinin onda biri kadar etkili olabilirdi?

Kısacası gücün yanlış kullanımını önlemenin yolu yine güç kullanmaktan geçiyordu.

Abel'in çalışma odasında, o gücün kullanımını gösterecek şekilde tasarlanmış bir Trantor haritası vardı. Galaktik lensin üç boyutlu bir şekilde içine yerleştirildiği, oval biçimli ve şeffaf bir kristalden ibaretti. Yıldızları beyaz elmas tozundan, nebulaları açık veya koyu renkli dumanlardan oluşuyordu. Merkezinin derinliklerindeyse Trantor Cumhuriyeti'ni gösteren, birkaç kırmızı benek vardı.

'İmparatorluğu' değil, 'Cumhuriyeti.' Zira Trantor beş yüzyıl önce yalnızca beş gezegenden oluşan bir cumhuriyetti.

Ama bu bir tarih haritasıydı ve sadece üzerindeki düğmeyi sıfıra getirdiğiniz zaman Cumhuriyeti o zamanki hâliyle gösteriyordu. Düğmeyi bir kerte çevirdiğinizde galaksinin resmi elli yıl sonrasını gösterecek şekilde değişiyor ve Trantor'un çevresindeki yıldızların bir bölümü kırmızılaşıyordu.

Düğmeyi ona getirdiğinizde aradan yarım milenyum geçmiş oluyor ve kırmızılık tıpkı bir kan damlası gibi yayılarak galaksinin yarısını kaplıyordu.

O kırmızılık pek çok açıdan gerçekten de kan kırmızısıydı. Trantor Cumhuriyeti önce bir konfederasyona, daha sonra da imparatorluğa dönüşürken arkasında parçalanmış insanlardan, gemilerden ve gezegenlerden oluşan karmakarışık bir orman bırakmıştı. Öte yandan Trantor tüm bu zaman zarfı boyunca iyice güçlenmiş ve kırmızıyla kaplanan her yere barış hâkim olmuştu.

Trantor artık yeni bir değişimin eşiğindeydi; Trantor İmparatorluğu, Galaktik İmparatorluğa dönüşecek, kırmızı renk bütün yıldızları kaplayacak ve böylece tüm evrene barış hâkim olacaktı. *Pax Trantorica.**

* Latince. "Pax" bir imparatorluğun zorla kabul ettirdiği barış manasına

Abel bunu istiyordu. Beş, dört, hatta iki yüzyıl önce olsa bu fikre karşı çıkar ve Trantor'un başkalarının haklarını umursamayan, demokrasiden anlamayan, insanları çabucak köleleştiren, açgözlü, habis, materyalist ve agresif kişilerin yuvası olduğunu söylerdi. Ama artık bunun için çok geçti.

Trantor'u umursamıyordu, onun derdi imparatorluğun temsil ettiği, herkesi kuşatan sondu. Doğal olarak, "Bunun galaktik barışa ne faydası olur?" sorusu zamanla, "Bunun Trantor'a ne faydası olur?" hâlini almıştı.

Mesele şu ki mevcut durumda ne yapacağından emin değildi. Junz için çözüm oldukça barizdi. Trantor, Y.U.B.'u desteklemeli ve Sark'ı cezalandırmalıydı.

Ellerinde Sark'a karşı kullanabilecekleri kesin bir kanıt olursa bu iyi bir şey olabilirdi. Muhtemelen de olmazdı. Hiçbir şey kanıtlanamazsa iyi olmayacağı kesindi. Her halükârda Trantor bu kadar aceleci davranamazdı. Galaktik bir egemenlik kurmanın kıyısında olduklarını tüm evren görebiliyordu ve henüz Trantor'un hâkimiyeti altına girmeyen gezegenler bir ittifak kurabilirdi. Trantor öyle bir savaşı kazanırdı kazanmasına ama bunun bedeli zaferi yenilgi yerine kullanılan hoş bir isme indirgeyecek kadar ağır olabilirdi.

Kısacası Trantor oyunun son aşamasında dikkatsizce bir hamle yapmaktan mutlaka kaçınmalıydı. İşte bu yüzden Abel işi ağırdan almış, devlet dairelerinin labirentine ve Saklı Toprak Efendilerinin etrafına nazik bir ağ örmüş ve yüzünde bir gülümsemeyle, niyetini belli etmeden araştırmaya başlamıştı. Junz bir öfke anında Abel'in yıllarca onaramayacağı bir hasar vermesin diye Trantor gizli servisine Doktor'u takip ettirmeyi de ihmal etmemişti.

Libairlinin dinmek bilmeyen öfkesi onu şaşırtmıştı. Bir keresinde ona, "Tek bir adamının akıbetiyle neden bu kadar ilgileniyorsun?" diye sormuştu.

gelir. Örn. Pax Britannica *–çn*

Karşılığında Y.U.B.'un bütünlüğüyle ilgili bir konuşma duymayı, Büro'nun şu veya bu dünya değil, tüm insanlık için çalıştığını işitmeyi beklemişti. Ama beklediği cevabı alamamıştı.

"Çünkü tüm bunların altında Sark ile Florina arasındaki ilişki yatıyor," demişti Junz, kaşlarını çatarak. "Ben de o ilişkiyi ortaya çıkarıp yok etmek istiyorum."

Abel bunu mide bulandırıcı bulmuştu. İnsanlar daima, her yerde tekil dünyalarla meşgul oluyor ve bu durum galaktik bir birlik kurma sorununu akılcı bir biçimde odaklanmalarına durmadan engel oluyordu. Bazı yerlerde sosyal adaletsizliklerin olduğu doğruydu. Bazılarını midenizin kesinlikle kaldıramadığı da doğruydu. Ama bu tür adaletsizlikler galaktik çapta çözülmesi gerekmez miydi? Her şeyden önce savaşlara ve ulusal rekabetlere bir son verilmeliydi, insan ancak tüm bunlara sebep olan dış çatışmalar bittikten sonra iç meselelerle ilgilenebilirdi.

Üstelik Junz bir Florinalı bile değildi. Duygularının onu kör etmesi için hiçbir sebebi yoktu.

"Florina senin için ne ifade ediyor?" diye sormuştu Abel ona.

Junz tereddüt etmişti. "Bu gezegene karşı bir yakınlık hissediyorum."

"Ama sen Libairlisin. Ya da en azından ben öyle sanıyorum."

"Öyleyim. Zaten yakınlık hissi de buradan geliyor. Her iki gezegenin halkı da ortalamalardan oluşan bir galaksinin uç noktalarında yer alıyor."

"Uç noktalar mı? Anlamıyorum."

"Ten rengi bakımından," demişti Junz. "Diğer gezegenlerdeki insanlara nazaran oldukça beyaz tenliler. Bizlerse alışılmadık derecede esmeriz. Bu bir anlam ifade ediyor, bizi birbirimize bağlıyor. Ortak bir şey sunuyor. Bana kalırsa her iki

halkın da ataları farklılıklarının cefasını çektikleri, uzun bir geçmişe sahip. Bizler biri beyaz diğeriyse siyah olan talihsizler, farklılıklar kardeşiyiz."

Abel'in şaşkınlıktan fal taşı gibi açılan gözlerini gören Junz kekeleyerek susmuştu. Bir daha da bu konuyu hiç açmadılar.

Şimdi, bir yıl sonra, tam da bu berbat meselenin sessiz sedasız kapandığını ve Junz'un şevkinin kırılmaya başladığını düşündüğü sıralarda, ortada hiçbir erken uyarı ya da emare olmamasına rağmen her şey yeniden patlak vermişti.

Artık karşısında farklı bir Junz vardı. Nefreti sadece Sark'a yönelik olmayan, aynı zamanda Abel'e de öfke kusan bir Junz...

"Casuslarını," dedi Libairli, "peşime taktığın için kızmıyorum. Sanırım ihtiyatlı davranıyor, hiç kimseye ve hiçbir şeye güvenmiyorsun. Güzel, bunda bir sıkıntı yok. Peki ama neden adamımızın yeri tespit edilir edilmez bana haber vermedin?"

Abel bir eliyle koltuğunun kolunun ılık kumaşını okşadı. "İşler karışık. Zaten hep karışıktır. Uzay-analiziyle ilgili izinsiz bilgi toplamaya çalışan herkesin hem casuslarıma hem de sana bildirilmesini emrettim. Hatta korumaya ihtiyacın olabileceğini bile düşündüm. Ama Florina'da–"

"Evet," dedi Junz acı acı. "Bunu hesaba katmayarak aptallık ettik. Son bir yıldır yaptığımız her şey adamımızın Sark'ta olmadığını kanıtlar nitelikteydi. Florina'da olduğu açıktı ama körlük ettik. Her neyse, artık elimizde. Ya da daha doğrusu senin elinde. Beni onunla görüştüreceksin herhâlde, değil mi?"

Abel bu soruyu direkt olarak yanıtlamadı. "Sana Khorov denen şu adamın bir Trantor casusu olduğunu mu söylediler?"

"Değil mi? Neden yalan söylesinler ki? Yoksa yanılıyorlar mı?"

"Ne yalan söylüyor ne de yanılıyorlar. Khorov on yıla yakın bir süredir bizim için casusluk yapıyor. Sarklıların bundan ha-

berdar olması beni rahatsız etti. Hakkımızda daha başka neler bildiklerini ve kurduğumuz yapının ne kadar sallantıda olduğunu merak ediyorum. Peki Khorov'un bizim adamlarımızdan biri olduğunu niçin sana bu kadar açık bir şekilde söylediklerini merak etmiyor musun?"

"Sanırım gerçek olduğu için. Ve tabii bir de Trantor'la aralarında daha fazla soruna neden olabilecek taleplerde bulunup onları daha fazla utandırmamı engellemek istediler."

"Gerçeklerin diplomatlar arasında bir değeri yoktur. Hakkımızda ne kadar çok şey bildiklerini açık ederek kendi başlarına büyük bir dert açmış olmuyorlar mı sence de? Böyle davranarak hasarlı ağımızı çok geç olmadan toplamamız, yamamamız ve tekrardan atmamız için bize fırsat tanımış olmuyorlar mı?"

"Kendi soruna kendin cevap ver o zaman."

"Bence Khorov'un gerçek kimliğini bildiklerini sana söyleyerek bir nevi zaferlerini kutladılar. Khorov'un kimliğini tespit ettiklerinden on iki saattir haberdar olduğumu bildikleri için bu malumatın onlara herhangi bir faydası veya zararı dokunmayacağını biliyorlardı."

"İyi de nasıl?"

"Olabilecek en belirgin ipucu sayesinde. Dinle! Trantor casusu Matt Khorov on iki saat önce bir Florina Devriyesi tarafından öldürüldü. O sırada elinde bulunan biri kadın, diğeri erkek –büyük ihtimalle senin aradığın adam– iki Florinalı ise ortadan yok oldu, kayboldular. Muhtemelen Toprak Efendilerinin eline geçtiler."

Junz haykırarak koltuğundan yarı yarıya kalktı.

Abel şarap kâdehini sakince dudaklarına götürüp, "Resmi olarak yapabileceğim hiçbir şey yok. Ölen adam bir Florinalıydı, her ne kadar aksini ispat edebilecek olsak da kaybolan iki kişi de öyle..." dedi. "Görüyorsun ya, çok kötü bir şekilde mağlup edildik, üstüne bir de alaya alındık."

7

DEVRİYE

Rik, Fırıncı'nın öldürülüşünü kendi gözleriyle gördü. Susturuculu lazer tabancasının etkisiyle gıkı bile çıkmadan iki büklüm oluşuna, göğsünün içeri göçtüğüne ve dumanı tüten bir kömür yığınına dönüştüğüne şahit oldu. O ana dek olanları unutmasına neden olan ve sonrasında yaşanan hemen hemen her şeyi gölgede bırakan bir manzaraydı bu.

Önce devriyenin sessiz ama son derece kararlı bir şekilde, elinde silahıyla yaklaştığını hatırlıyordu hayal meyal. Fırıncı başını çevirip ona bakmış, son sözünü etmek için ağzını açmış fakat buna zaman bulamamıştı. Ardından olan olmuş ve Rik'in kanı kulaklarında uğuldarken etraflarındaki kalabalık çığlıklar atarak tıpkı taşkın bir nehir gibi dört bir yana çılgınca kaçışmaya başlamıştı.

Rik son birkaç saatlik uykuyla edindiği akıl sağlığını bir anda yitirivermişti. Devriye ona doğru yaklaşıyor, bağırıp çağıran adamlarla kadınlar sanki yapışkan bir çamur deryasıymış gibi, aralarından güçlükle ilerlemeye çalışıyordu. Rik ile Lona kalabalığın akıntısıyla birlikte dönüp uzağa sürüklendiler. Tepelerinde devriye taşıtları uçmaya başlayınca insanlar bir girdap gibi dönüp dalgalandı. Valona onu ilerlemeye,

Kent'in sınırlarının dışına çıkmaya zorladı. Rik bir süreliğine o sabahki yetişkin tavırlarını yitirip tıpkı dünkü gibi korkmuş bir çocuğa dönüştü.

O sabah, şafağın griliğinde uyandığında yattığı penceresiz odayı tanıyamamıştı. Uzun bir an boyunca orada öylece uzanmış, zihnini araştırmıştı. Geceleyin bir şeyler iyileşmiş, birbirleriyle kaynaşıp bir bütün oluşturmuştu. İki gün önce, 'hatırlamaya' başladığı günden beri gerçekleşmeye hazırlanan bir şeydi bu. Süreç dün bütün gün boyunda devam etmişti. Yukarı Kent'e ve kütüphaneye gerçekleştirdikleri ziyaret, Fırıncı'yla karşılaşmaları... Hepsi de Rik için bir tür maya vazifesi görmüştü. Zihninin uzun süredir uykuda olan, kuruyup buruşmuş lifleri gerilmiş, acı verici bir eyleme geçmeye zorlanmıştı ve dün geceki uykunun ardından artık hafif hafif zonkluyorlardı.

Uzayı, yıldızları, uzun, çok çok uzun ve yalnız mesafeleri ve muazzam sessizlikleri düşünmüştü.

Sonunda başını yana çevirip, "Lona," demişti.

Kadın aniden uyanmış, bir dirseğinin üzerinde doğrulmuş ve ona doğru bakmıştı.

"Rik?"

"Buradayım Lona."

"İyi misin?"

"Kesinlikle." Heyecanını dizginleyememişti. "Kendimi çok iyi hissediyorum Lona. Dinle! Artık daha fazla şey hatırlıyorum. Bir uzay gemisindeydim ve tam olarak–"

Ama kadın onu dinlemiyordu. Valona arkasını ona dönüp çabucak elbisesini giymiş, giysisinin ön tarafındaki dikişi kapatmış, sonra da telaşla kemerini takmıştı. Ardından parmak uçlarında ilerleyerek adamın yanına gelmişti.

"Uyumak istememiştim Rik. Uyanık kalmaya çalıştım."

Rik kadının gerginliğinin kendisine de bulaştığını hissetmişti. "Bir sorun mu var?"

"Şşşt, o kadar yüksek sesle konuşma. Sorun yok."

"Kentli nerede?"

"Burada değil. O... girmek zorunda kaldı. Tekrar uyumaya ne dersin?"

Rik kadının kolunu iterek onun teselli edici temasından kaçınmıştı. "Ben iyiyim. Uyumak istemiyorum. Kentli'ye gemimden söz etmeliyim."

Ama Kentli sahiden de orada değildi ve Valona onu dinlemiyordu. Rik'in heyecanı yatışmıştı ve hayatında ilk kez Valona'ya sinirlendiğini hissetmişti. Kadın ona bir çocuk gibi davranıyordu, o ise kendisini bir erkek gibi hissetmeye başlamıştı.

Derken odaya bir ışık girmiş, bunu Fırıncı'nın geniş silueti takip etmişti. Rik ona gözlerini kırpıştırarak bakmış ve bir anlığına cesaretini yitirmişti. Hatta Valona onu rahatlatmak için bir kolunu omzuna atınca buna itiraz bile etmemişti.

Fırıncı'nın kalın dudakları bir tebessüm hâlini almıştı. "Bakıyorum da erkencisiniz."

İkisi de cevap vermemişti.

"Böylesi daha iyi," demişti Fırıncı. "Bugün başka bir yere gidiyorsunuz."

Valona'nın ağzı kurumuştu. "Bizi devriyelere mi vereceksin?"

Kentli gittikten sonra iri yarı adamın Rik'e nasıl baktığını hatırlıyordu. Ve hâlâ öyle bakıyordu. Sadece Rik'e...

"Hayır, devriyelere değil," demişti adam. "Münasip kişilere haber verdim, yeterince güvende olacaksınız."

Ardından odayı terk etmiş ve çok kısa bir süre sonra yiyecek, temiz kıyafetler ve iki tas suyla geri gelmişti. Elbiseler yepyeniydi ve oldukça tuhaf bir görünümleri vardı.

Kahvaltılarını ederken fırıncı bir yandan onları izlemiş, diğer yandan da konuşmaya devam etmişti. "Size yeni isimler ve yeni geçmişler vereceğim. Dikkatli dinleyin ve dedikleri-

mi sakın unutmayın. Artık Florinalı değilsiniz, anladınız mı? Wotex gezegeninden gelen iki kardeşsiniz. Florina'ya ziyaret amaçlı geldiniz..."

Detayların üzerinden geçmiş, onlara sorular sormuş ve verdikleri cevapları dinlemişti.

Rik kuvvetli hafızasını ve kolay öğrenme kabiliyetini sergileme fırsatı bulduğuna memnun olmuştu. Ancak Valona'nın gözleri endişeyle kararmıştı.

Bunu Fırıncı da fark etmişti. "Eğer bana sorun çıkarırsan onu yalnız gönderir ve seni arkada bırakırım," demişti ona.

Valona güçlü yumruklarını spazm geçirircesine bir açıp bir kapatmıştı. "Sorun çıkarmayacağım."

Fırıncı ayağa kalkıp, "Hadi gidelim!" dediğinde vakit sabahın ilerleyen saatleriydi. Yaptığı son şey ikilinin göğüs cebine suni deriyle kaplı, küçük ve siyah birer nesne koymak olmuştu.

Dışarı çıktıklarında Rik görünüşü karşısında hayretler içerisindeydi. Elbiselerin bu kadar karmaşık olabileceğini bilmezdi. Giyinmesine Fırıncı yardım etmişti. Peki soyunmasına kim edecekti? Valona da artık bir çiftlik kızı gibi görünmüyordu. Bacakları ince bir materyalle kaplanmış, ayakları arkadan uzun topuklarla yükseltilmişti ve bu yüzden yürürken dengesini iyi sağlamak zorundaydı.

Yanlarından geçen insanlar ağızları bir karış açık hâlde etraflarına toplanıp hayretler içerisinde onlara bakmaya ve birbirlerine seslenmeye başlamışlardı. Büyük bir çoğunluğu çocuklardan, pazara giden kadınlardan ve paçavralar içerisindeki işsizlerden oluşuyordu. Fırıncı onları fark etmemiş gibi görünmüştü. Arada sırada elindeki kalın sopayla kendilerine gereğinden fazla yaklaşan kişilerin bacaklarına vuruyor, sanki kazara olmuş gibi yapıyordu.

Derken, fırından henüz yüz metre bile uzaklaşmamalarına ve sadece bir köşeyi dönmüş olmalarına rağmen etraflarındaki

kalabalığın dış hatları heyecanla dalgalanmış ve Rik bir devriyenin siyah-gümüş renklerini görmüştü.

O elim hadise işte o zaman yaşanmıştı. Silah, lazer ışını ve çılgınca bir kaçış. Sanki ezelden beri korkuyor, kendini bildi bileli arkasındaki bir devriyeden kaçıyormuş gibi hissediyordu Rik.

Valona ile Rik kendilerini Kent'in sefalet içerisindeki kenar mahallerinden birinde buldular. Kadın soluk soluğa kalmış, yeni elbisesi ter lekeleriyle kaplanmıştı.

"Biraz daha koşarsam çatlayacağım," dedi Rik, nefes nefese.

"Devam etmeliyiz."

"Böyle olmaz. Dinle." Kadının kendisini çekiştiren sıkı kavrayışına karşı direndi. "Beni dinle." Korku ve panik hissiyatından yavaş yavaş kurtuluyordu. "Neden Fırıncı'nın planına sadık kalıp bizden istediği şeyi yapmıyoruz?"

"O adamın bizden ne istediğini nereden biliyorsun?" diye sordu Valona. Korkudan eli ayağına dolaşmıştı ve kaçmaya devam etmek istiyordu.

"Başka bir gezegenden gelmişiz gibi davranmamızı istiyordu. Bize bunları verdi," dedi Rik heyecanla. Cebindeki dikdörtgen biçimli, küçük nesneyi çıkarttı, her iki yanını da kontrol etti ve sanki bir kitapmış gibi onu açmaya çalıştı.

Başaramadı. Tek katmanlıydı. Bu sefer de kenarlarını yoklamaya koyuldu ve tırnakları bir köşeye denk geldiği sırada bir şeyin hareket ettiğini duymaktan ziyade hissetti. Ardından nesnenin ona dönük olan yüzü göz kamaştırıcı bir sütbeyazına dönüştü. Yeni yüzeyin üstündeki sıkışık harfleri okumak zordu ama Rik çok geçmeden heceleri ayırt edebilmeye başladı.

"Bu bir pasaport," dedi sonunda.

"O ne demek?"

"Bizi buradan uzaklaştıracak bir şey." Buna emindi. 'Pasa-

port' kelimesi bir anda, öylece kafasında belirivermişti. "Anlamıyor musun? Fırıncı bizi Florina'dan uzaklaştıracaktı. Hem de bir uzay gemisiyle. Hadi bu planı devam ettirelim."

"Olmaz. Fırıncı'ya engel oldular. Onu öldürdüler. Yapamayız Rik, başaramayız."

Rik ısrar etmeyi sürdürdü. O kadar hızlı konuşuyordu ki neredeyse gevelemeye başladı. "Ama yapabileceğimiz en iyi şey bu. Bizden bunu beklemezler. Ayrıca Fırıncı'nın ayarladığı gemiyle de gitmeyeceğiz. Onu gözlüyor olacaklardır. Başka bir gemiye bineriz, herhangi birine."

Bir gemi. Herhangi bir gemi. Kelimeler kulaklarında çınlıyordu âdeta. Bunun iyi bir fikir olup olmaması umurunda bile değildi. Tek istediği bir gemiye binebilmekti. Uzaya çıkmayı arzuluyordu.

"*Lütfen* Lona!"

"Peki, tamam," dedi kadın. "Madem öyle düşünüyorsun. Uzay istasyonunun nerede olduğunu biliyorum. Ben küçük bir kızken izin günlerinde bazen oraya gider ve uzaktan, gemilerin doğruca gökyüzüne yükselmesini izlerdik."

Tekrar yola koyuldular. Rik'in bilinç eşiğini hafif bir huzursuzluk eşelemeye başladı. Çok uzak olmayan, yakın geçmişine ait bir hatıra. Hatırlaması icap eden fakat anımsayamadığı, dilinin ucunda olan bir şey. Bir şey...

Kendilerini bekleyen gemiye odaklanarak bu düşünceyi kafasından attı.

Giriş kapısındaki Florinalı o günkü heyecan istihkakını doldurmuştu ama uzaktan yaşanan bir heyecandı bu. Önceki akşama dair bazı çılgınca rivayetler duymuş, devriyelerin birilerini yakalamaya çalıştığını ancak hedeflerini kıl payıyla kaçırdıklarını işitmişti. Bu sabahsa söylentiler iyice katmerlenmiş, devriyelerin öldürüldüğüne dair bazı fısıldaşmalar yaşanmıştı.

Nöbet yerini terk etmeye cesaret edemese de boynunu

uzatıp etrafa bakınıyor, gelip geçen hava araçlarını izliyor ve uzay istasyonundaki devriyelerin neredeyse geriye hiç kimse kalmayana dek, nemrut suratlarla oradan ayrılışını seyrediyordu.

Bütün Kent'i devriyelerle dolduruyorlar, diye düşündü ve kendisini aynı anda hem çok korkmuş hem de neşeli hissetti. Devriyelerin öldürüldüğünü düşünmek neden onu mutlu ediyordu ki? Bugüne dek onu hiç rahatsız etmemişlerdi. Ya da en azından çok fazla değil... Güzel bir işi vardı. Aptal bir çiftçi değildi en azından.

Ama yine de bu olaydan ötürü kendini mutlu hissediyordu.

Önünde beliren çifte ayıracak zamanı yoktu. Üzerlerindeki rahatsız ve terleten kıyafetlere bakarak buranın yabancısı olduklarını hemen anlayabiliyordunuz. Kadın pasaportunu yuvaya doğrultuyordu.

Kapı görevlisi önce kadına, sonra pasaportuna, sonra da rezervasyon listesine alelacele bir bakış attı. Ardından bir düğmeye bastı ve yarı saydam iki film şeridi onlara doğru fırladı.

"Devam edin," dedi görevli sabırsızca. "Filmleri bileklerinize takın ve yürüyün."

"Hangisi bizim gemimiz?" diye fısıldadı kadın kibarca.

Görevli buna memnun oldu. Florina uzay üssünde çok fazla yabancı olmazdı. Hatta son yıllarda sayıları iyice azalmıştı. Gelenler de devriyeler ya da Toprak Efendileri gibi davranmıyorlardı. Sizin sadece basit bir Florinalı olduğunuzu bilmediklerinden kibarca konuşurlardı.

Görevli kendini boyu bir karış uzamış gibi hissetti. "17 numaralı rıhtımda hanımefendi. Wotex'e olan yolculuğunuzda iyi uçuşlar dileriz," dedi gösterişli bir tavırla.

Ardından Kent'teki arkadaşlarını gizli gizli aramaya ve Yukarı Kent'in özel konuşma hatlarına sızmaya kaldığı yerden devam etti.

Korkunç bir hata yaptığını ancak saatler sonra öğrenebildi.

"Lona!" dedi Rik.

Kadını dirseğinden çekiştirip bir parmağıyla ileriyi işaret etti. "İşte şuradaki!" diye fısıldadı ardından.

Valona adamın gösterdiği gemiye şüpheyle baktı. 17 numaralı rıhtımdakine nazaran daha küçüktü. Ayrıca daha parlak görünüyordu. Dört basınç odasının kapısı ardına dek açık duruyor, ana girişten dışarı çıkan bir rampa, bir dil misali yere kadar uzanıyordu.

"Onu havalandırıyorlar. Genellikle yolcu gemilerini arka arkaya kullanılan, biriktirilmiş oksijenin bayat kokusundan kurtarmak için uçuştan önce havalandırırlar."

Valona ona dik dik baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Rik hafif bir kendini beğenmişliğin içinde filizlendiğini hissetti. "Biliyorum işte. Şu anda içinde hiç kimse yoktur. Hava akımı yüzünden rahat edemezler."

Etrafına gergince bakındı. "Yalnız burada neden bu kadar az insan var anlamıyorum doğrusu. Uzay gemilerini izlediğiniz zamanlarda da böyle miydi?"

Valona öyle olduğunu sanmıyordu ancak çok fazla hatırladığı da söylenemezdi. Çocukluk anıları çoktan silinip gitmişti.

Titreyen bacaklarla rampaya tırmandıkları sırada görünürde tek bir devriye bile yoktu. Etrafta sadece kendi işlerine bakan, bulundukları yerden küçücük gözüken siviller vardı.

Geminin içine adımlarını attıkları sırada hava akımına yakalandılar ve Valona uçuşan elbisesini sabitlemek için elleriyle eteğinin uçlarına bastırmak zorunda kaldı.

"Her zaman böyle midir?" diye sordu. Daha önce hiç uzay gemisine binmemiş, hatta böyle bir şeyi hayal dahi etmemişti. Dudaklarını birbirine bastırdı; kalbi gümbür gümbür atıyordu.

"Hayır," dedi Rik. "Sadece havalandırılırken."

Sert metalle döşeli koridorda neşeyle ilerleyip boş odaları hevesle inceledi.

"Bu tarafa," dedi. Geminin mutfağını işaret ediyordu. Hızlı hızlı açıklamaya başladı. "Çok fazla yiyeceğe gerek yok. Yemek yemeden uzun süre idare edebiliriz. Asıl önemli olan su."

Düzgünce, derli toplu bir şekilde dizilmiş kap kacakları hızla karıştırıp kapaklı, geniş bir kap buldu. Ardından etrafına bakınarak bir musluk aradı, su tankerlerini doldurmayı unutmadıklarını umduğuna dair bir şeyler mırıldandı, pompaların hafif sesini ve akan suyun şırıltısını duyunca da rahatlayarak sırttı.

"Şu konservelerden birkaçını yanına al. Ama çok olmasın. Eksikliklerini fark etmelerini istemeyiz."

Rik hummalı bir şekilde, keşfedilmemelerini sağlayacak yollar düşünmeye çalıştı. Bir kez daha ne olduğunu tam olarak hatırlayamadığı bir şey aradı. Zaman zaman düşüncelerinin arasında hâlâ bu tür boşluklara denk geliyor ve bir korkak gibi onlardan kaçınıp varlıklarını reddediyordu.

Yangın söndürme araçlarına, ilkyardım malzemelerine, tıbbi araç gereçlere ve kaynak ekipmanlarına ayrılmış, küçük bir oda buldu.

"Acil bir durum olmadıkça buraya gelmezler," dedi, özgüvenden yoksun bir sesle. "Korkuyor musun Lona?"

"Senin yanındayken hiçbir şeyden korkmam Rik," dedi kadın, alçakgönüllülükle. Oysa iki gün önce, hayır, on iki saat durum bunun tam tersiydi. Ama uzay gemisinin güvertesinde roller değişmişti; yetişkin olan Rik, çocuk olan da kendisiydi ve bunu sorgulamaya niyeti yoktu.

"Işıkları kullanamayacağız çünkü güç kaynağındaki azalmayı fark ederler," dedi Rik. "Tuvalete gitmek için de dinlenme vaktinin gelmesini beklememiz ve gece mürettebatını atlatmaya çalışmamız gerekecek."

Havalandırma aniden sona erdi. Yüzlerindeki serin temas gitmişti ve ona eşlik eden yumuşak, devamlı mırıltı durmuş, yerini derin bir sessizliğe bırakmıştı.

"Birazdan gemiye binmeye başlarlar," dedi Rik. "Çok geçmeden uzayda olacağız."

Valona onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemişti. Sevgilisiyle buluşmaya giden, bir aşıktan farksızdı.

Rik şafak vakti uyandığında kendisini bir erkek gibi hissetmişti, şimdiyse kollarını galaksi boyunca uzatan bir devdi âdeta. Yıldızlar onun misketleriydi, nebulalar ise temizlenmesi gereken örümcek ağları.

Bir uzay gemisindeydi! Hatıraları bitmez tükenmez bir sel misali geri geliyor, diğerleri onlara yer açabilmek için zihnini terk ediyordu. Kirt tarlalarını, fabrikayı, karanlıkta alçak sesle kendisine şarkı söyleyen Valona'yı unutuyordu. Tüm bunlar bir ucu yavaşça örülmeye devam eden ve artık geri dönmeye başlayan bir örgüdeki anlık bir kırılmaydı sadece.

Buna gemi sebep olmuştu!

Eğer onu daha önce bir uzay gemisine bindirmiş olsalardı yanmış beyin hücrelerinin iyileşmesi için bu kadar uzun süre beklemesi gerekmeyecekti.

Karanlıkta, Valona'ya hitaben usulca konuştu. "Endişelenme. Önce bir sarsıntı hissedeceksin, ardından bir gürültü duyulacak. Ama korkacak bir şey yok, bu sadece motor. Ardından üstüne muazzam bir ağırlık çökecek. O da hız."

Florina lisanında, bahsettiği kavramlara denk gelen bir kelime yoktu. O da kolayca hatırladığı, başka bir sözcük kullanmıştı. Valona onu anlamadı.

"Canım acıyacak mı?" diye sordu kadın.

"Çok rahatsızlık verici olacak çünkü basıncı azaltmak için kullanabileceğimiz anti-yerçekimi teçhizatlarımız yok. Ama uzun sürmeyecek. Sen sadece sırtını duvara yasla ve arkaya doğru itildiğini hissettiğinde rahatla. Bak, başlıyor."

Hiperatomik motorların tangırtısına ve yerçekimindeki bariz kaymaya bakılırsa Rik doğru duvarı seçmişti. Az önce dikey bir duvar olan şey giderek yatmaya başladı.

Valona sadece bir kez inledi, ardından soluk soluğa bir sessizliğe gömüldü. Kayışlar ve hidrolik emiciler tarafından korunmayan göğüs kafesleri, ciğerlerini tamamen boşaltıp çok az miktardaki havayı içine çekmek için çabalarken boğazları tahriş oldu.

Rik kadının yanında olduğunu belli etmek, bilinmeyene karşı duyduğu dehşetengiz korkuyu yatıştırmak için nefes nefese bir şeyler söylemeye çalıştı. Ne olursa... Bu sadece bir gemiydi, harika bir gemi, ancak Valona daha önce hiçbir uzay aracına binmemişti.

"Bir de Sıçrama var tabii. Hiperuzaya çıkıp yıldızların arasındaki mesafeyi bir anda aştığımız bir yöntem. Seni hiç rahatsız etmeyecek. Gerçekleştiğini bile fark etmeyeceksin. Bununla karşılaştırıldığında hiçbir şeydir. Sadece içinde minicik bir kıpırtı olacak, hepsi bu." Kelimeleri her hece arasında homurdanarak telaffuz ediyordu. Sözünü bitirebilmesi uzun sürdü.

Hem göğüslerindeki ağırlık hem de onları duvara mıhlayan görünmez zincirin baskısı yavaş yavaş azalmaya başladı. Soluk soluğa yere yığıldılar.

"Yaralandın mı Rik?" diye sordu sonunda Valona.

"Kim, ben mi?" Zor da olsa bir kahkaha atmayı başardı. Henüz soluk alış verişleri bir düzene girmemişti fakat bir uzay gemisinde yaralanabileceği fikri onu güldürmüştü.

"Bir keresinde yıllarca bir gemide yaşamıştım. Aylar boyunca hiçbir gezegene iniş yapmamıştım."

"Niye ki?" diye sordu kadın. Emekleyerek ona biraz daha sokuldu ve bir elini adamın yanağına koyup sahiden de orada olduğundan emin oldu.

Rik bir kolunu kadının omzuna attı. Valona bu rol değişikliğini kabullenerek sessizce uzandı.

"Neden öyle bir şey yaptın?" diye sordu tekrar.

Rik nedenini hatırlayamadı. Söylediği şeyi yapmıştı, gezegenlere inmekten nefret ediyordu. Bir sebepten ötürü uzayda

kalması gerekiyordu. Bir kez daha, zihninde rastladığı o boşluktan kaçındı.

"Bir işim vardı," dedi.

"Evet. Hiçliği analiz ediyordun."

"Aynen öyle." Keyfi yerine geldi. "Yaptığım şey tam olarak buydu. Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hayır."

Valona'nın onu anlamasını beklemiyordu ama biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Hatırlarından keyif alabilmeli, geçmişte yaşananları zihinsel bir parmak şıklatmayla geri çağırabileceği gerçeğinden sarhoşça bir hoşnutluk duymalıydı.

"Bak şimdi, kainattaki tüm materyaller yüzlerce farklı maddeden oluşur. O maddelere element deriz. Demir ve bakır da bir elementtir."

"Metal olduklarını sanıyordum."

"Öyleler zaten ama aynı zamanda da birer elementler. Aynı şey oksijen, nitrojen, karbon ve paladyum için de geçerli. En önemlileriyse hidrojen ve helyum. En basit ve en yaygın elementler bu ikisidir."

"Daha önce isimlerini hiç duymamıştım," dedi Valona dalgın dalgın.

"Kainatın yüzde doksan beşi hidrojendir, geriye kalanların büyük bir çoğunluğu da helyum. Uzay bile."

"Bir keresinde bana," dedi Valona, "uzayın bir hava boşluğu olduğunu söylemişlerdi. Orada hiçbir şey yokmuş. Bu yanlış mı?"

"Tam olarak değil. Uzayda *hemen hemen* hiçbir şey yoktur. Ama bildiğin gibi ben bir Uzay-analistiydim; uzayda seyahat ediyor, son derece küçük miktarlardaki elementleri topluyor ve onları analiz ediyordum. Yani ne kadarının hidrojen, ne kadarının helyum ve ne kadarının da diğer elementlerden oluştuğunu tayin ediyordum."

"Niçin?"

"Şey, bu biraz karmaşık bir mesele. Bak, elementlerin uzaydaki dağılımı her yerde aynı değildir. Bazı bölgelerde helyum oranı normalin biraz daha üstündedir, bazı bölgelerde de sodyum. Bu böyle değişip durur. Özel analiz yapıları oluşturan bu bölgeler uzayda tıpkı bir hava akımı gibi dolaşır. Zaten onlara verilen isim de budur. Uzay akımları. Bu akımların hangi elementlerden oluştuğunu bilmek önemli çünkü kainatın nasıl yaratıldığına, ne şekilde gelişim gösterdiğine açıklık getirebilirler."

"Buna nasıl açıklık getirebilirler ki?"

Rik tereddüt etti. "Kimse tam olarak bilmiyor."

Zihnindeki engin bilgi dağarcığını mutlu mesut bir şekilde sergilerken cevabını bilmediği bir soruyla bu kadar kolay karşılaşmaktan utanan Rik sözlerini alelacele sürdürdü. Özellikle de soruyu soran kişinin bir şey olduğu düşünüldüğünde... şey... Ansızın Valona'nın en nihayetinde basit bir Florinalı köylü kızı olduğunu fark etti.

"Öte yandan bu uzay gazlarının galaksinin dört bir yanındaki yoğunluğunu da ölçeriz," diye devam etti. "Yani kıvamını, anlarsın ya. Her yerde farklılık gösterir. Gemilerin hiperuzay sıçraması hesaplamalarını doğru yapabilmesi için bu oranları tam olarak bilmeliyiz. Şey gibi düşün..." Sesi giderek alçalıp kesildi.

Gerilen Valona tedirgin bir şekilde adamın devam etmesini bekledi ama onu sadece sessizlik karşıladı. "Rik? Sorun nedir?" diye sordu, zifiri karanlıkta hırıltılı çıkan bir sesle.

Adam sessizliğini korudu. Valona el yordamıyla onu omuzlarından kavrayıp silkeledi. "Rik! Rik!"

Her nasılsa ona cevap veren ses eski Rik'e aitti. Zayıftı, korku doluydu, neşesini ve özgüvenini kaybetmişti.

"Lona. Bir hata yaptık."

"Sorun nedir? Ne hatası?"

Devriyenin Fırıncı'yı vurduğu anın hatırası, sanki unuttu-

ğu diğer bütün o şeylerle birlikte geri çağrılmışçasına zihninde oldukça canlı bir şekilde duruyordu.

"Kaçmamalıydık. Bu gemiye binmememiz gerekiyordu," dedi. Kontrolsüzce titriyordu.

Valona beyhude yere adamın alnında biriken terleri silmeye çalıştı eliyle. "Neden?" diye sordu. "Neden?"

"Çünkü bizi güpegündüz bir yere götürmeye kalktığına göre Fırıncı'nın devriyelerden yana bir sorun beklemediğini anlamamız gerekirdi. O devriyeyi hatırlıyor musun? Fırıncı'yı vuranı?"

"Evet."

"Yüzünü hatırlıyor musun?"

"Bakmaya cesaret edemedim."

"Ben ettim. Tuhaf bir yanı vardı ama o sırada bunu düşünemedim. Düşünemedim. Lona, o adam bir devriye *değildi*. O Kentli'ydi Lona. Bir devriye gibi giyinen Kentli..."

8

HANIM

Fifelı Samia tamı tamına bir elli boyundaydı ve vücudunun her bir santimi öfkeden tir tir titriyordu. Her santiminin başına yirmi sekiz gram düşüyordu ve o anda kırk bir kiloluk vücudunun her gramından saf öfke fışkırmaktaydı.

Odayı bir ucundan ötekine hızlı adımlarla arşınladı. Siyah saçları tepesinde kabarık bir şekilde toplanmıştı ve sivri topukları ona sahte bir uzunluk katıyordu. Ortasında belirgin bir çukur bulunan, ince çenesi öfkeden titriyordu.

"Ah, hayır," dedi. "Bunu bana yapmaz. *Yapamaz*. Kaptan!"

Sesi sert ve otorite doluydu. Kaptan Racety apar topar içeri girip kadının önünde eğildi. "Hanımım?"

Kaptan Racety herhangi bir Florinalı için bir 'Toprak Efendisi' idi elbette. Bu kadar basit. Hatta Florinalılara göre tüm Sarklılar birer Toprak Efendisi'ydi. Ama Sarklılar için Toprak Efendileri ayrı şeydi, *gerçek* Efendiler apayrı şey. Kaptan sadece basit bir Toprak Efendisi'ydi. Fifelı Samia ise *gerçek* bir Toprak Efendisi. Ya da daha doğrusu bir Toprak Hanımı, ki zaten ikisi de aynı anlama geliyordu.

"Hanımım?" dedi Kaptan yeniden.

"Bana emir verilmesine göz yumamam. Ben reşit bir ka-

dınım. Kendi kendimin efendisiyim. Burada kalmayı seçiyorum."

"Lütfen anlamaya çalışın Hanımım," dedi Kaptan dikkatle. "Bunu ben emretmedim. Fikrim bile sorulmadı. Sadece açık ve net bir şekilde ne yapmam gerektiği söylendi."

Gönülsüzce, emirlerinin yazılı olduğu kâğıdı aradı el yordamıyla. Daha önce iki kez kadına bunu kanıtlamaya çalışmış ama Samia sanki kâğıdı görmediği takdirde adamın görevini açıkça inkâr edebilecekmiş gibi ona bakmayı reddetmişti.

"Emirleriniz umurumda değil," dedi kadın bir kez daha, tıpkı geçen seferki gibi. Ardından topuk takırtıları eşliğinde arkasını dönüp adamdan hızla uzaklaştı.

Kaptan onu takip etti. "Beni mazur görün ama emirlerimin arasında, kendi rızanızla gelmeyi kabul etmediğiniz takdirde sizi gemiye taşımamı söyleyen direktifler de var," dedi usulca.

Samia olduğu yerde hızla döndü. "Böyle bir şeye cüret edemezsiniz."

"Emirleri kimin verdiği göz önüne alındığında," dedi Kaptan, "her şeye cüret edebilirim."

Bunun üzerine genç kadın onu tatlı sözlerle kandırmaya çalıştı. "Hadi ama Kaptan, ortada gerçek bir tehlike yok. Tüm bunlar kocaman bir saçmalık, hatta delilik. Kent oldukça barışçıl bir yer. Alt tarafı dün öğleden sonra kütüphanede bir devriyeyi bayıltılar. Hepsi bu!"

"Bu sabah bir devriye öldürüldü. Saldırganlar yine Florinalıydı."

Bunu duymak Samia'yı sarssa da esmer yüzü iyice kararıp siyah gözleri parladı. "İyi de bunun benimle ne ilgisi var? Ben bir devriye değilim."

"Hanımım, geminiz şu anda hazırlanıyor. Kısa süre içinde yola çıkacak. Siz de o gemide olmak zorundasınız."

"Peki ya işim? Araştırmalarım? Bunun neye mal olacağının farkında mısınız siz? Hayır, tabii ki değilsiniz..."

Kaptan hiçbir şey söylemedi. Samia yeniden ona sırtını dönmüştü. Beyazımsı gümüş iplikleri olan, bakır kirtten yapılma parlak elbisesi genç kadının kollarının üst kısmına ve omuzlarına sıra dışı, sıcak bir pürüzsüzlük katıyordu. Kaptan Racety ona sıradan bir Sarklının böylesine önemli bir Hanım'a borçlu olduğu bariz saygı ve mütevazı tarafsızlıkla alakası olmayan bir gözle baktı. Onun gibi son derece çekici, âdeta bir içim su olan bir kadının neden üniversite öğretim görevlilerinin akademik meşgalelerini taklit ettiğini merak etti.

Samia, bilime olan samimi tutkusu yüzünden, soylu Sark kadınlarının kendilerini kibar topluluklara adaması ve sonunda geleceğin Toprak Efendilerine –ama en fazla iki tanesine– kuvözlük yapması gerektiğini düşünmeye alışkın kimselere alay konusu olduğunu gayet iyi biliyordu. Ama umurunda değildi.

Kadınlar bazen yanına gelir, "Sahiden de bir kitap mı yazıyorsun Samia?" diye sorar, çalışmasını görmek ister ve kıkırdarlardı.

Erkekler daha da kötüydü. Ona kibarca tepeden bakar, atacakları tek bir bakışın ya da beline dolayacakları bir kolun onu bu saçmalıklardan kurtarıp gerçekten de önemli olan meselelere odaklanmasını sağlayacağını düşünürlerdi açık açık.

Hatırlayabildiği kadarıyla bu durum neredeyse her zaman böyle olagelmişti çünkü diğer insanlar kirte çok fazla aldırış etmezken Samia ise kendini bildi bileli o bitkiye âşıktı. Kirt! Kumaşların kralı, imparatoru, *tanrısı*. Hiçbir metafor onun önemini vurgulamaya yetmiyordu.

Kirt kimyasal açıdan yalnızca selülozun bir başka çeşidiydi. Kimyagerler buna yemin ediyorlardı. Ancak bütün o araç gereçlerine ve teorilerine rağmen selülozun neden tüm galakside sadece ve sadece Florina'da kirte dönüştüğünü bir türlü açıklayamıyorlardı. Bu fiziksel bir durum, diyorlardı. Lâkin bu fiziksel durumunun sıradan selüloza göre tam ola-

rak hangi açıdan farklılık gösterdiğini sorduğunuzda suspus oluyorlardı.

Samia insanların kirt konusunda ne kadar bilgisiz olduğunu ilk olarak bakıcısından öğrenmişti.

"Neden öyle parlıyor dadı?"

"Çünkü o kirt Miacık."

"Niçin diğer şeyler de böyle parlamıyor?"

"Diğer şeyler kirt değil de ondan Miacık."

İşte hepsi bu kadardı. Bu konuyla ilgili tek çalışma sadece üç yıl önce yayımlanan, iki ciltlik bir araştırma kitabıydı. Samia onu dikkatle okumuş ve hepsinin dadısının açıklamasına indirgenebileceğini fark etmişti. Kirt, kirt olduğu için kirtti. Kirt olmayan şeylerse kirt olmadıkları için kirt değildi.

Kirt yalın hâliyle parlamıyordu elbette fakat münasip bir şekilde eğrildiğinde güneşin altında farklı renklere ya da aynı anda tüm renklere bürünen, metalik bir ışık saçıyor. Farklı bir yöntemle işlediğinizde elmas gibi ışıldayan bir iplik elde ediyordunuz. Çok az bir çaba harcayarak 600 santigrat dereceye kadar dayanan ve neredeyse hiçbir kimyasaldan etkilenmeyen bir kumaş oluşturabilirdiniz. Lifleri en narin sentetikten bile daha ince olacak şekilde eğrilebiliyor ama buna rağmen bilinen hiçbir çelik alaşımının aşık atamadığı bir gerilme kuvvetine sahip oluyordu.

İnsanoğlunun bildiği bütün maddelerden daha kullanışlı, daha çok yönlüydü. Eğer bu kadar pahalı olmasaydı endüstriyel alanda devamlı olarak kullanılan cam, metal ve plastik gibi malzemelerin yerini alabilirdi. Zaten halihazırda optik ekipmanların artı göstergeleri ve hiperatomik motorlarda kullanılan hidrokronların dökme kalıpları kirtten yapılıyordu. Metallerin çok kırılgan ya da çok ağır (veya ikisi birden) kaldığı durumlarda da hafif, uzun ömürlü kirt dokumaları kullanılıyordu.

Ama, daha önce de belirtildiği gibi, bunlar çok küçük ölçekli

uygulamalardı çünkü kirtin yüksek miktarlarda kullanımı yasaktı. Aslına bakılırsa Florina'nın kirt hasadı galaksi tarihindeki en gösterişli kumaşın üretimine gidiyordu. Milyonlarca gezegenin aristokratlarını Florina giydiriyordu ve tüm bu kirt tek bir gezegeninin, Florina'nın hasadından elde edildiğinden herkese yetmiyordu. Bir gezegendeki yirmi kadının kirt elbiseleri olabilir, iki bin kadarının da sadece bayramlarda seyranlarda giydikleri kirt ceketleri veya bir çift eldivenleri olabilirdi. Geriye kalan yirmi milyon kadınsa onlara uzaktan bakıp iç çekerdi.

Galaksideki milyonlarca gezegen züppe insanları tanımlamak için aynı argo tabiri kullanırdı. Her yerde kolayca ve ânında anlaşılan tek deyimdi bu: "Gören de burnunu kirte siliyor zanneder!"

Samia biraz daha büyüdüğünde bu konuyu danışmak için babasına gitmişti.

"Kirt nedir baba?"

"Senin ekmek teknendir Mia."

"Benim mi?"

"Sadece senin değil Mia. Tüm Sark'ın ekmek teknesidir."

Tabii ki! Bunun sebebini sonraki yıllarda kolayca öğrenmişti. Galaksideki başka hiçbir gezegen kendi topraklarında kirt yetiştirmeyi başaramamıştı. Sark ilk başlarda ister yerli olsun ister yabancı, gezegenin dışına kirt fidesi kaçırmaya çalışan herkesi idam cezasına çarptırıyordu. Yine de bu ceza kaçakçılara tam manasıyla engel olamamıştı. Lâkin aradan yüzyıllar geçtikçe Sarklılar işin içyüzünü kavramış ve bu kanun yürürlükten kaldırılmıştı. Artık isteyen herkes kirt tohumu satın almakta serbestti; eşit ağırlıkta, işlenmiş kirt kumaşı fiyatına elbette...

İstedikleri kadar satın alabilirlerdi çünkü Florina dışındaki başka bir gezegende yetiştirildiğinde kirtin sıradan selülozdan farkı kalmadığı ortaya çıkmıştı. Beyaz, sönük, zayıf ve kullanışsız... Saf pamuk kadar bile değeri yoktu.

Buna Florina'nın toprağındaki bir şey mi sebep oluyordu? Yoksa gezegenin güneşindeki radyasyonun karakteristiğiyle mi alakalıydı? Belki de Florina'daki yaşamı başlatan bakterilerle ilgili bir durumdu bu? Hepsi test edilmişti. Florina toprağından numuneler alınmış, gezegenin güneşinin bilinen spektrumunu taklit eden yapay ark lambaları kullanılmış, farklı toprak türleri Florina bakterileriyle aşılanmıştı. Ama kirt her seferinde beyaz, sönük, zayıf ve kullanışsız olarak büyümüştü.

Kirt hakkında söylenebilecek ancak daha önce hiç dile getirilmemiş olan çok şey vardı. Teknik raporlarda, araştırma belgelerinde veya gezi kitaplarında yer almayan şeyler. Samia son beş yıldır kirtin hikâyesi hakkında gerçek bir kitap yazmanın hayalini kuruyor, yetiştiği toprakları ve onu yetiştiren insanları anlatmak istiyordu.

Etrafı alaycı kahkahalarla çevirili bir hayaldi bu ama genç kadın yine de o hayale tutunmayı sürdürmüştü. Florina'ya gitmek için ısrar etmişti. Bir mevsim boyunca tarlalarda, birkaç aylığına da fabrikalarda kalacaktı. Sonra da–

Ne yapacağının ne önemi vardı ki? Geri dönmesi emredilmişti.

Her hareketine etki eden ani bir dürtüyle kararını verdi. Mücadelesine Sark'ta devam edebilirdi. Bir hafta içinde Florina'ya geri döneceğine dair kendi kendine söz verdi, kararlılıkla.

Kaptan'a dönüp, "Ne zaman kalkıyoruz bayım?" diye sordu soğukça.

Florina iyice küçülüp uzaydaki bir küre hâlini alana dek Samia gözlem penceresinin önünden ayrılmadı. Her daim ilkbaharı andıran, yeşil bir gezegendi burası ve iklimi Sark'a göre çok daha hoştu. Yerel halkı incelemeyi dört gözle beklemişti oysa. Sark'taki Florinalılardan hoşlanmıyordu; o geçerken

yasalara uygun bir şekilde başlarını çeviren ve ona bakmaya cesaret edemeyen, sıkıcı insanlardı onlar. Öte yandan genel raporlara göre kendi gezegenlerinde mutlu ve kaygısızlardı. Aynı zamanda sorumsuzlardı elbette, çocuktan farkları yoktu fakat cazip bir yanları da vardı.

Kaptan Racety kadının düşüncelerini böldü. "Hanımım, kamaranıza çekilmek ister misiniz?"

Başını çevirip adama bakan Samia'nın iki kaşının arasında minicik bir kırışıklık belirdi. "Yeni emirleriniz neler Kaptan? Şimdi de bir mahkûm muyum?"

"Tabii ki hayır. Bu sadece bir önlem. Uzay istasyonu kalkıştan önce alışılmadık derecede boştu. Görünüşe göre Florinalılar başka birini daha öldürmüş ve kalkış pistindeki devriyeler katili aramak için diğerlerine katılmış."

"Peki bunun benimle ne alakası var?"

"Bu koşullar altında gemimize izinsiz kimseler binmiş olabilir. Bizzat bir muhafız yerleştirmem gerekirdi. Kabahatimi küçük göstermek istemiyorum tabii."

"Niçin böyle bir şey yapsınlar ki?"

"Bilemiyorum ama bizi memnun etmek için olmadığı kesin."

"Palavra atıyorsunuz Kaptan."

"Korkarım yanılıyorsunuz Hanımım. Florina güneşinin yakınındayken enerjiölçerlerimiz bir işe yaramıyordu ama artık durum bundan ibaret değil ve Acil Durum Deposu'nda kesinlikle bir ısı ışınımı fazlası var."

"Ciddi misiniz?"

Kaptan'ın zayıf, ifadesiz yüzü bir anlığına ona soğuk soğuk baktı. "Işınım içeride en az iki kişi olduğunu gösteriyor."

"Birisi ısıtma ünitesini açık unutmuş olamaz mı?"

"Güç kaynağımızda herhangi bir azalma yok Hanımım. Odayı araştırmaya hazırız. Sizden tek istediğim, biz harekete geçmeden önce kamaranıza çekilmeniz."

Samia başıyla sessizce onayladı ve odayı terk etti. İki dakika sonra Kaptan'ın sakin sesi acelesiz bir şekilde ileti-tüpünde yankılandı. "Acil Durum Depolarını basın."

Gergin sinirlerini azıcık gevşettiği takdirde –ki bunu kolayca ve minnettarlıkla yapabilirdi– Myrlyn Terens'in bir histeri krizi geçirmesi işten bile değildi. Fırına geri dönmekte çok geç kalmıştı. Oraya vardığında Fırıncı, Rik ve Valona binayı çoktan terk etmişlerdi ve onlara sokakta rastlaması büyük şanstı. Sonraki hareketi yapmaya mecbur kalmıştı, özgür iradesiyle hareket ettiği kesinlikle söylenemezdi. Ardından Fırıncı feci şekilde can vererek önüne serilmişti.

Sonrasında, insanlar çılgın gibi sağa sola kaçışmaya başladığında, Rik ile Valona kalabalığın arasına karışmış ve devriyelerin, *gerçek* devriyelerin akbabaya benzer hava araçları tepelerinde uçmaya başlamıştı. Ne yapabilirdi ki?

İlk önce Rik'in peşinden koşmaya yönelik bir dürtü hissetmiş, ardından bunu çabucak bastırmıştı. İşe yaramazdı. Onları o kalabalıkta bulması imkânsızdı. Ayrıca çok büyük bir ihtimalle devriyelerin dikkatini çekerdi. Böylece hızlı adımlarla diğer yöne, fırına doğru ilerlemişti.

Tek şansı devriye teşkilatında yatıyordu. Florinalılar nesillerdir sakin bir hayat sürüyordu. En azından son iki yüzyıldır bir isyan başlatmaktan söz eden kimse olmamıştı. Kentli müessesesi (bu düşünceyle birlikte vahşice sırıttı) harikalar yaratmıştı ve devriyeler o zamandan beri sadece üstünkörü bir polis vazifesi görmeye başlamıştı. Daha çetin durumlar karşısında gelişen, takım hâlinde uyumla çalışma yetisinden yoksundular.

Bu durum Terens'in şafak vakti elini kolunu sallaya sallaya bir devriye istasyonuna girmesine imkân tanımıştı. Eşkalini çoktan onlara gönderdiklerine hiç şüphesi yoktu ancak buna çok dikkat etmedikleri ortadaydı. Görev başındaki devriye

kısmen kayıtsız kısmen de canı sıkılmış gibi görünüyordu. Terens'e ziyaret sebebini sormuştu ama adamın ziyaretine, kentin dış mahallelerindeki çarpık çurpuk bir mezbelenin kenarından kopardığı kalın bir plastik doğrama da dâhildi.

Terens devriyenin başına sertçe vurmuş, sonra da adamın kıyafetlerini ve silahlarını almıştı. O ana dek işlediği suçların listesi öylesine kabarıktı ki devriyeyi bayıltmak yerine yanlışlıkla öldürdüğünü keşfetmek onu hiç rahatsız etmemişti.

Yine de hâlâ ortalıkta özgürce dolaşabiliyordu ve devriyelerin paslı adalet sistemi şimdiye dek arkasından beyhude yere gıcırdamak dışında pek bir şey yapamamıştı.

Nihayet fırına vardı. Fırıncı'nın eşikte duran yaşlı yardımcısı belanın yaklaştığını fark etmemiş gibi davranmak için boş yere çabaladı, devriye kıyafetinin korku uyandıran siyah ve gümüş renklerini görünce hafifçe inledi ve dükkânın içine kaçtı.

Kentli hızla peşine takıldı, tıknaz ellerinden biriyle adamı gevşek, unlu yakasından yakaladı ve kendisine doğru çevirdi. "Fırıncı nereye gidiyordu?"

Yaşlı adamın dudakları aralandıysa da çıtı bile çıkmadı.

"İki dakika evvel bir adam öldürdüm. Bir kişiyi daha öldürmek umurumda bile olmaz."

"Lütfen. Lütfen. Bilmiyorum efendim."

"Bilmediğin için öleceksin."

"Ama bana söylemedi. Bir tür rezervasyon yaptırmıştı."

"O kadarına kulak misafiri oldun demek? Başka ne duydun?"

"Bir ara Wotex'ten söz etti. Sanırım rezervasyonlar bir uzay gemisi içindi."

Terens onu bir köşeye ittirdi.

Beklemesi gerekiyordu. Dışarıdaki heyecanın büyük oranda dinmesine zaman tanımalıydı. Gerçek devriyelerin fırına gelme tehlikesini göze almalıydı.

Ama uzun süre değil. Uzun süre değil. Eski yoldaşlarının ne yapacağını tahmin edebiliyordu. Rik'in hareketlerini önceden kestirmek güçtü elbette ama Valona akıllı bir kızdı. Kaçtıkları yön göz önüne alındığında onu sahiden de bir devriye zannettikleri kesindi ve Valona tek kurtuluş yollarının Fırıncı'nın ayarladığı kaçış planında yattığına karar vermiş olmalıydı.

Fırıncı onların adına yer ayırtmıştı. Bir uzay gemisi onları bekliyor olacaktı. Demek ki oraya gidiyorlardı.

Terens oraya ikiliden önce ulaşmak zorundaydı.

Her şeyi göze aldı, başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Eğer Rik'i kaybederse Sark'ın tiranlığına karşı kullanılabilecek potansiyel bir silahı da yitirmiş olacaktı. Hayatını kaybetme olasılığı bunun yanında çok ehemmiyetsiz kalıyordu.

Bu yüzden fırından çıktığı sırada güpegündüz ortalıkta dolaşacak olmasına, devriyelerin büyük ihtimalle aradıkları kişinin üniformalı bir adam olduğunu çoktan öğrenmesine ve görüş alanında iki hava aracı bulunmasına rağmen hiç korkmadı.

Terens geminin hangi uzay istasyonundan kalkacağını biliyordu. Bu gezegende böyle bir işe uygun olan sadece tek bir yer vardı. Yukarı Kent'te özel uzay yatlarının kullanımı için onlarca küçük liman bulunuyordu, gezegenin yüzeyinde de yalnızca Sark'a devasa kirt kumaşı topları, makine ve basit tüketim malları taşıyan hantal yük gemilerine tahsis edilmiş yüzlerce pist mevcuttu. Ama sıradan yolcuların, fakir Sarklıların, Florinalı devlet memurlarının ve gezegeni ziyaret etme izni almayı başaran az sayıdaki yabancının kullanabileceği tek bir uzay istasyonu vardı.

Giriş kapısında bekleyen Florinalı, yaklaşan Terens'e büyük bir ilgiyle baktı. Etrafındaki vakum katlanılmaz derecede büyümüştü.

"Merhaba efendim," dedi görevli. Sesinde sinsi bir heyecan

tınısı vardı. Ne de olsa devriyeler öldürülmüştü. "Kent'te hatırı sayılır bir heyecan yaşanıyor, ha?"

Terens yemi yutmadı. Şapkasının kavisli siperliğini iyice aşağı çekmiş, tuniğinin üst kısmını sıkıca iliklemişti. "Kısa süre önce istasyona Wotex'e gitmek isteyen iki kişi girdi mi? Bir adamla bir kadın?" diye sordu, hırçın bir sesle.

Kapı görevlisi şaşırdı. Bir anlığına yutkundu, sonra da hatırı sayılır derecede yumuşatılmış bir ses tonuyla, "Evet memur bey. Yarım saat önce. Belki de daha az," dedi. Aniden kızardı. "Yoksa onların şu olaylarla bir alakası– Kurallara uygun bir biçimde isimlerine yer ayırtılmıştı memur bey. Resmî yetki belgeleri olmayan hiçbir yabancıyı içeri almam."

Terens bunu duymazdan geldi. Resmî yetki belgeleri! Fırıncı tüm bunları tek bir gecede ayarlamayı başarmıştı. *Galaksi aşkına*, diye düşündü, *Trantor'un casusluk organizasyonu Sark yönetiminin ne kadar derinlerine iniyor acaba?*

"Sana hangi isimleri verdiler?"

"Gareth ve Hansa Barne."

"Gemileri kalktı mı? Çabuk ol be adam!"

"Ha-hayır efendim."

"Kaçıncı rıhtım?"

"On yedi."

Terens güçlükle de olsa koşmamayı başardı fakat adımları gereğinden oldukça hızlıydı. Eğer görünürde gerçek bir devriye olsaydı bu aceleci, haysiyetten uzak yarı koşusu özgür bir adam olarak yaptığı son yolculuk olabilirdi.

Uzay gemisinin ana basınç odasının kapısında subay üniformalı bir astronot duruyordu.

Terens kısa bir anlığına soluklandı. "Gareth ve Hansa Barne gemiye bindi mi?" diye sordu.

"Hayır, binmediler," dedi subay kayıtsızca. O bir Sarklıydı ve bir devriyenin onun gözünde üniformalı başka bir adamdan farkı yoktu. "Onlara bir mesajın mı var?"

"Gemiye binmediler mi dedin?!" diye sordu sabır taşı çatlamak üzere olan Terens.

"Aynen öyle dedim. Onları bekleyecek değiliz. Tam saatinde kalkacağız, ister gelsinler ister gelmesinler."

Terens dönüp oradan uzaklaştı.

Bir kez daha kapı görevlisinin kulübesindeydi. "Çıktılar mı?"

"Çıkmak mı? Kim efendim?"

"Barne'lar. Wotex yolcuları. Gemiye binmemişler. Dışarı mı çıktılar?"

"Hayır efendim. Bildiğim kadarıyla çıkmadılar."

"Peki ya diğer kapılar."

"Onlar sadece giriş efendim. Tek çıkış buradan."

"Hemen onları kontrol et, seni sefil budala."

Kapı görevlisi panikle ileti-tüpünü kaldırdı. Daha önce hiçbir devriye onunla bu kadar öfkeli bir şekilde konuşmamıştı ve olabileceklerden korkuyordu. İki dakika sonra cihazı yerine geri koydu.

"Çıkan kimse olmamış efendim."

Terens ona dik dik baktı. Siyah şapkasının altındaki sarımsı kızıl saçları kafasına yapışmıştı ve her iki yanağında parıldayan ter izleri görülüyordu.

"Barne'lar içeri girdikten sonra kalkış yapan herhangi bir gemi oldu mu?" diye sordu Terens.

Kapı görevlisi uçuş programını kontrol etti. "Sadece bir tane," dedi. "*Gayret* adlı yolcu gemisi."

Öfkeli devriyenin hoşgörüsünü kazanma hevesiyle akıcı bir şekilde, gönüllü olarak bilgi paylaşmaya devam etti.

"*Gayret*, Fifelı Samia Hanım'ı Sark'a geri götürmek için özel bir yolculuk yapıyor."

'Gizli' bir raporun içeriğini öğrenmek için hangi ince yollara başvurduğunu açıklamadı tabii.

Ama önemli değildi, Terens biliyordu.

Yavaş yavaş geri çekildi. İmkânsızı ortadan kaldırdığınızda geriye kalan şey ne kadar olanaksız olursa olsun gerçekti. Rik ile Valona uzay istasyonuna giriş yapmışlardı. Yakalanmamışlardı, aksi takdirde kapı görevlisi bunu bilirdi. Uzay istasyonunda boş boş dolaşmaya da kalkmamışlardı, yoksa yakalanırlardı. Kendileri için bilet ayırtılan gemiye binmemişlerdi. İstasyonu da terk etmemişlerdi. Kalkış yapan tek araç *Gayret*'ti. Dolayısıyla Rik ile Valona ya tutsak ya da kaçak yolcu olarak o gemide bulunuyordu.

Ve ikisi de aynı şeydi. Şayet gemiye kaçak olarak bindilerse çok geçmeden yakalanacaklardı. Sadece Florinalı bir köylü kızı ve zihni harap olmuş bir yaratık, modern uzay gemilerine gizlice binilemediğinden bihaber olurdu.

Üstelik onca uzay gemisi dururken Toprak Efendisi Fife'ın kızını taşıyan araca binmişlerdi.

Toprak Efendisi Fife'ın!

9

TOPRAK EFENDİSİ

Toprak Efendisi Fife, Sark'taki en önemli şahıstı, bu yüzden ayakta görülmekten hoşlanmıyordu. Tıpkı kızı gibi o da kısa boyluydu fakat Samia'nın aksine vücudu o kadar da orantılı değildi, çünkü boyunun kısalığı büyük ölçüde bacaklarından kaynaklanıyordu. Gövdesi güçlü kuvvetliydi, kafasıysa son derece heybetli. Ancak vücudu, yüklerini taşımakta zorlanan ve badi badi yürüyen bir çift bodur bacağın üstüne sabitlenmişti.

Bu yüzden daima masasının arkasında otururdu ve kızının, şahsi hizmetkârının ve –hâlâ hayatta olduğu zamanlarda– karısının dışında onu başka bir pozisyonda gören kimse olmamıştı.

Orada otururken gerçekte olduğu adam gibi görünürdü. Geniş kafası; neredeyse dudaksız, geniş ağzı; iri delikli, geniş burnu ve çukurlu, sivri çenesiyle aynı anda kolaylıkla hem müşfik hem de amansız biri gibi görünebiliyordu. Düzgünce geriye taradığı ve modaya aldırış etmeksizin omuzlarına dek uzattığı saçları mavimsi siyahtı ve aralarında tek bir kır bile yoktu. Florinalı berberinin günde iki kez savaştığı inatçı bıyığıyla sakalları yanaklarına, dudaklarına ve çenesine mavi bir gölge katıyordu.

Toprak Efendisi caka satıyordu ve bunun farkındaydı. Yüzünü her tür ifadeden arındırmayı öğrenmişti ve iri, güçlü, kısa parmaklı ellerini gevşekçe kavuşturarak yüzeyi tamamen boş olan, cilalı masasının üstünde tutardı. Masada ne bir kâğıt ne bir süs ne de bir ileti-tüpü vardı. Bu sadelik, Toprak Efendisi'nin varlığını iyice vurguluyordu.

Mekanik cihazlarla ve Florinalı devlet memurlarıyla konuşurken özel olarak kullandığı cansız ses tonuyla bir balık kadar solgun tenli kâtibine hitap etti. "Sanırım her şey kabul edildi?"

Alacağı cevaptan hiç şüphesi yoktu.

"Toprak Efendisi Bort önceki iş görüşmelerinin aciliyeti nedeniyle saat üçten önce gelmesinin imkânsız olduğu konusunda ısrar etti," dedi kâtip, eşit derecede cansız bir ses tonuyla.

"Peki sen ne dedin?"

"Mevcut işin doğası gereği hiçbir gecikmenin kabul edilemeyeceğini."

"Ya sonuç?"

"Burada olacak efendim. Diğerleri de gelmeyi koşulsuz olarak kabul ettiler."

Fife gülümsedi. Yarım saat erken ya da geç gelmeleri bir şeyi değiştirmezdi. Ortada yeni bir prensip vardı, hepsi bu. Yüce Toprak Efendileri bağımsızlıkları konusunda fazla hassastı ve bunun değişmesi gerekiyordu.

Şimdi bekleyecekti. Oda genişti, diğerlerinin yerleriyse çoktan hazır edilmişti. Minik radyoaktif güç kıvılcımı bin yıldır herhangi bir arıza veya aksama göstermeyen büyük kronometre, saatin ikiyi yirmi bir geçtiğini gösteriyordu.

Şu son iki gün ne hareketli geçmişti ama! Yaşlı kronometre geçmişte yaşananlara denk, yepyeni olaylara şahit olabilirdi.

Gerçi o kronometre bir milenyum boyunca pek çok şeye tanık olmuştu. İlk dakikalarını saydığı sıralarda Sark henüz

kabaca inşa edilmiş şehirlerle dolu olan ve kendisinden daha yaşlı gezegenlerle arasında şüpheli ilişkiler bulunan, yeni bir gezegendi. Kronometre o zamanlar eski bir tuğla binanın duvarına asılıydı. O tuğlalarsa bugün çoktan toz olmuştu. Disiplinsiz Sark askerleri gezegenin çevresindeki yarım düzine kadar dünyayı kısa veya uzun süreliğine ele geçirmeyi başarıp, kısa ömürlü üç Sark 'imparatorluğunu' kurduğunda bile düzgün işleyişiyle zamanı saymaya devam etmişti. Komşu gezegenlerin savaş filolarının kendi politikalarını Sark'a dikte ettirdiği iki devir boyunca radyoaktif atomları katı bir istatistiksel dizi hâlinde patlamıştı.

Beş yüzyıl önce, Sark'a en yakın gezegen olan Florina'nın topraklarında paha biçilmez bir hazine yattığını keşfettikleri ana da şahit olmuştu. Zaferle sonuçlanan iki savaş boyunca muntazaman çalışmaya devam etmiş, galip gelen tarafın barışı tesis edişini vakarla kaydetmişti. Sark, imparatorluk sevdasından vazgeçip Florina'yı sıkıca avucunun içine almış ve Trantor'un asla sahip olamayacağı bir güce kavuşmuştu.

Hem Trantor hem de başka güçler Florina'yı ele geçirmek istiyordu elbette. Aradan geçen yüzyıllar boyunca uzayın uzak köşelerinden ellerini uzatmış, boşluğu yoklamış ve gezegeni elde etmeye çalışmışlardı. Ama Florina'yı sıkıca kavrayan eller sadece Sark'a aitti ve kavrayışlarını gevşetmektense galaktik bir savaş başlatmayı tercih ederlerdi.

Trantor bunu biliyordu! Ah, hem de çok iyi biliyordu...

Kronometrenin sessiz ritmi Toprak Efendisi'nin zihninde küçük ve cansız bir melodi başlatır gibi oldu.

Saat ikiyi yirmi üç geçiyordu.

Sark'ın beş Yüce Toprak Efendisi'nin son toplantısından bu yana neredeyse bir yıl geçmişti. O zaman da şimdiki gibi Fife'ın salonunda buluşmuşlardı. O zaman da şimdiki gibi her biri gezegenin farklı köşelerinde bulunan kendi kıtalarına da-

gılmış ve trimensik personifikasyon ekranları vasıtasıyla toplanmışlardı.

Bu cihaz, kabaca, gerçek bir insan boyutlarındaki üç boyutlu, sesli ve renkli bir televizyon olarak tanımlanabilirdi. Benzerlerini ortalama bir refah seviyesine sahip olan tüm Sark evlerinde bulmak mümkündü. Bu cihazı diğerlerinden ayıran şeyse görünürde bir alıcısının olmamasıydı. Fife'ın dışındaki diğer Toprak Efendileri fiziksel bedenleri haricinde mümkün olan her açıdan oradaydı. Onlara baktığınızda ne arkalarındaki duvarı görüyordunuz ne de görüntüleri titreşiyordu ama yine de uzandığınız takdirde eliniz içlerinden geçip giderdi.

Toprak Efendisi Rune'un gerçek bedeni Fife'ın ofisinin bulunduğu bölgenin antipodunda, yani gezegenin öteki tarafında kalıyordu ve bulunduğu kıta o anda gecenin hüküm sürdüğü tek yerdi. İmgesinin etrafını çepeçevre saran kübik bölge yapay ışıklandırmanın beyaz renkli, soğuk ışıltısıyla parlıyor ve Fife'ın ofisindeki parlak gün ışığını karartıyordu.

İster bedenen ister imgesel olarak olsun, o anda o odada Sark'ın ta kendisi oturuyordu. Garip bir görüntüydü ve gezegenin görkemli bir timsalini oluşturdukları pek söylenemezdi. Rune kel ve şişmanlıktan pembeleşmiş bir adamken Balle ise kır saçlı, kırışık ve kuru tenli biriydi. Steen yüzüne pudra ve ruj sürmüş, artık sahip olmadığı bir yaşam enerjisini sergilemeye çalışan bir adamın çaresiz gülümsemesini takınmıştı. Bort ise iki günlük sakalının ve kirli tırnaklarının yarattığı nahoş görüntüye aldırış etmeyecek kadar rahatına düşkün biriydi.

Yine de onlar Yüce Toprak Efendileriydi.

Sark'ı yöneten üç büyük grubun en tepesinde bulunuyorlardı. En alt grupta Florinalı devlet memurları yer alıyordu elbette; Sark'taki soylu hanelerin yükselişleri ve çöküşleri sırasında yerlerini daima sabit bir şekilde korumuşlardı. Hükümetin akslarını yağlayıp çarklarını döndüren asıl kişiler

onlardı. Onların üstünde Devlet Başkanı tarafından atanan bakanlar ve daire başkanları yer alıyordu. Devlet Başkanlığı babadan oğula geçen (ve zararsız) bir mevkiydi. Resmî evrakların kanunen geçerli olması için üstlerinde hem bakanların hem de Başkan'ın adının bulunması gerekiyordu fakat görevleri sadece isimlerinin altına imza atmakla sınırlıydı.

En üst kademedeyse beş Toprak Efendisi yer alıyor, her biri diğer dördünden boşta kalan bir kıtaya hükmediyordu. Kirt ticaretinin büyük bir bölümünü ve buradan elde edilen gelirleri kontrol eden ailelerin liderleriydiler. Sark'ta para konuşurdu ve er ya da geç politikayı belirleyen de yine para olurdu. Bu beş Toprak Efendisi oldukça varlıklıydı, aralarındaki en zengin kişiyse Fife'tı.

Toprak Efendisi Fife neredeyse bir yıl önceki o son toplantılarında hepsine tek tek bakmış ve galaksinin en zengin ikinci gezegeninin (birinci sırada Trantor vardı; ne de olsa sadece iki gezegenden değil, yarım milyon dünyadan beslenen bir imparatorluktu o) efendilerine hitaben şöyle demişti:

"Çok ilginç bir mesaj aldım."

Diğerleri hiçbir şey söylememiş, adamın devam etmesini beklemişlerdi.

Fife kâtibine metalik bir film şeridi uzatmış, adam da sandalyelerin arasında dolaşarak elindeki mesajı diğerlerine tek tek göstermiş ve sadece bir kez okumalarına yetecek kadar duraksamıştı.

Kâtip hariç, Fife'ın ofisindeki toplantıya katılan dört adamdan hiçbiri gerçekten orada değildi. Fife'ın kendisi ve metalik film de bir gölgeden ibaretti. Tek yapabildikleri orada oturup Balle, Bort, Steen kıtalarının ve Rune ada kıtasının engin topraklarına Fife Kıtası'ndan yansıyan ışık huzmelerini izlemekti. Okudukları harfler bir gölgenin üstündeki gölgelerden ibaretti.

Sadece her zaman dobra biri olan ve incelikten anlamayan

Bort bu gerçeği unutup mesaja uzanmıştı. Eli dikdörtgen biçimli görüntü alıcısının kenarına kadar gelip ortadan kaybolmuş, kolu biçimsiz bir yumruyla son buluyormuş gibi görünmüştü. Fife odasında oturan adamın sadece boşluğu kavradığını ve parmaklarının filmin içinden geçtiğini biliyordu. Gülümsemişti, diğerleri de öyle. Hatta Steen gevrek gevrek gülmüştü.

Kızaran Bort kolunu geri çekmiş, eli yeniden görünür olmuştu.

"Eh, mesajı hepiniz gördünüz," demişti Fife. "Eğer sakıncası yoksa önemini daha iyi anlayabilmeniz için onu bir kez de sesli olarak okumak istiyorum."

Elini yukarı kaldırmasıyla birlikte kâtibi adımlarını hızlandırmış, mesajı adamın havayı yoklamadan, anında tutabileceği şekilde önünde konuşlandırmayı başarmıştı.

Fife sanki mesajı kendisi yazmış da yerine ulaştırmaktan mutluluk duyuyormuş gibi, kelimelerin arasına dramatik duraksamalar katarak, usulca okumaya koyulmuştu.

"Mesaj şöyle: 'Siz Sark'ın Yüce Toprak Efendilerinden birisiniz ve gerek gücünüzle gerekse de servetinizle aşık atabilecek hiç kimse yok. Ancak o güç ve servet zayıf bir temelin üstüne kurulu. Bir gezegen dolusu kirt stokunun hiç de zayıf bir temel olmadığını düşünebilirsiniz elbette ama kendinize bir sorun. Florina'nın varlığı daha ne kadar devam edecek? Sonsuza dek mi?

"'Hayır! Florina yarın yok olabilir. Ya da bin yıl daha dönmeye de devam edebilir. Bu iki ihtimal arasından daha kuvvetli olanıysa gezegenin yarın yok edilebilecek olması. Benim tarafımdan değil elbette ama tahmin bile edemeyeceğiniz veya öngöremeyeceğiniz bir yolla. Bu yıkımın sonuçlarını bir düşünün. Servetinizi ve gücünüzü kaybettiğinizi de düşünün. Çünkü her ikisinin de büyük bir bölümünü kendim için istiyorum. Size tüm bunları iyice düşünüp taşınmanız için süre tanıyacağım ama çok fazla değil.

"'Süreyi uzattığınız takdirde tüm galaksiye, bilhassa da Florina'ya onları bekleyen kaderi ilan edeceğim. Ondan sonra geriye ne kirt kalacak ne servet ne de güç. Benim için de öyle elbette fakat ben buna alışkınım. Ama size de bir şey kalmayacak ve doğuştan zengin olduğunuz için bu size çok ciddi bir sorun yaşatacak.

"'Varlıklarınızın büyük bir bölümünü, yakın gelecekte tarafınıza ileteceğim şartlara ve miktarlara uygun bir biçimde bana devrederseniz güvenli konumunuzdan arta kalanları elinizde tutabilirsiniz. Şu anki standartlarınızdan geriye çok fazla şey kalmayacak elbette fakat hiç yoktan iyidir. Çünkü bunu yapmazsanız elinizde hiçbir şey kalmayacak. Size bırakacağım küçük payı küçümsemeye de kalkmayın. Sonuçta Florina ömrünüz boyunca dönmeye *devam edebilir* ve siz de gösterişli olmasa da rahat bir hayat sürebilirsiniz.'"

Fife okumayı tamamlamıştı. Bir müddet filmi elinde evirip çevirmiş, ardından kibarca dürerek gümüş rengi, yarı-saydam bir ruloya dönüştürmüştü. Üstündeki harfler artık sadece kırmızı bir bulanıklıktan ibaretti.

"Eğlenceli bir mektup," demişti doğal bir sesle. "Altında herhangi bir imza yok ve sizin de işittiğiniz üzere gösterişli, kendini beğenmiş bir üslupla yazılmış. Bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz Efendiler?"

Rune'un al yanaklı yüzü memnuniyetsiz bir ifadeye bürünmüştü. "Herifin kaçığın teki olduğu belli. Sanki mektup değil de bir tarih romanı yazmış. Dürüst olmam gerekirse Fife, böylesine bir saçmalığın hepimizi buraya toplayıp kıtasal özerklik gelenekleri mizi çiğnemen için yeterince iyi bir mazeret olduğunu düşünmüyorum. Ayrıca tüm bunları kâtibinin gözü önünde yapmamızdan da hoşlanmıyorum."

"Kâtibim mi? Florinalı olduğu için mi? Bu mektupta yazılanlara benzer şeylerin adamının aklını karıştıracağından mı korkuyorsun? Saçmalık." Sesindeki neşeli ton çabucak değ-

şerek yerini bir emir sözcüğünün sert hecelerine bırakmıştı. "Toprak Efendisi Rune'a doğru dön."

Kâtip kendisine söylenileni yapmıştı. Bakışları saygılı bir biçimde yere dönüktü ve beyaz yüzünde ne bir çizgi ne de ifade belirtisi vardı. Neredeyse cansız görünüyordu.

"Bu Florinalı," demişti Fife, adamın orada olduğuna aldırış etmeden, "benim şahsi hizmetkârım. Yanımdan hiçbir zaman ayrılmaz, diğer Florinalılarla da görüşmez. Ama ona bu kadar güvenmemin asıl sebebi bu değil. Ona yakından bak. Gözlerine bak. Ona psişik-sonda uygulandığını göremiyor musun? Bana sadakatsizlik etmek gibi bir düşünce aklının ucundan bile geçemez. Kusura bakmayın ama ona sizden daha çok güvendiğimi söyleyebilirim."

Bort gevrek gevrek gülmüştü. "Seni suçlayamam. Hiçbirimiz sana, sondajlanmış bir Florinalı hizmetkârın sadakatini borçlu değiliz ne de olsa."

Steen bir kez daha gülmüş ve sanki sıcaklamış gibi koltuğunda rahatsızca kıpırdanmıştı.

Hiçbiri Fife'ın şahsi bir hizmetkârına psişik-sonda uyguladığı gerçeğiyle ilgili bir yorumda bulunmamıştı. Zaten öyle bir şey yapsalardı Fife buna şaşardı. Psişik-sondanın zihinsel bir hastalığın tedavisi ya da suça meyilli bir davranışın silinmesi dışında kullanılması yasaktı. Hatta Yüce Toprak Efendileri tarafından bile.

Yine de Fife ne zaman bunu gerekli görse insanları sondalamaktan geri kalmamıştı, özellikle de karşısındaki kişi bir Florinalıysa. Bir Sarklıyı sondalamak çok daha hassas bir mesele olurdu. Sonda konusu açıldığında Toprak Efendisi Steen'in rahatsızca kıpırdandığı Fife'ın gözünden kaçmamıştı; adamın bu cihazı kadın erkek demeden pek çok Florinalı üzerinde katiplikten çok daha farklı amaçlar için kullandığı söylenirdi.

"Şimdi," demişti Fife, küt parmaklarını kavuşturarak. "Sizi buraya sadece ipe sapa gelmez bir mektubu okumak

için getirmedim. Umarım bu anlaşılmıştır. Aslına bakarsanız, korkarım elimizde mühim bir sorun var. Evvela, kendime soruyorum, bu adam neden sadece benimle ilgileniyor? Doğruya doğru, Toprak Efendilerinin en zengini benim fakat tek başıma kirt ticaretinin sadece üçte birini kontrol ediyorum. Tamamınıysa beşimiz birlikte yürütüyoruz. Bir mektubun beş selü-kopyasını çıkarmak en az onu yazmak kadar kolaydır."

"Laf kalabalığı yapıyorsun," diye mırıldanmıştı Bort. "Ne istiyorsun?"

Balle'in cansız, gri yüzündeki buruşmuş ve renksiz dudakları hareket etmişti. "Bu mektubun bir benzerinin bize de yollanıp yollanmadığını öğrenmek istiyor Lord Bort."

"O zaman öyle söylesin."

"Ben de öyle dediğimi sanıyordum," demişti Fife, sakin bir şekilde. "Eee?"

Diğerleri karakterlerine uygun bir şekilde, şüpheci veya küstahça ifadelerle birbirlerine bakmıştı.

İlk cevap veren Rune olmuştu. Pembe alnında belirgin ter damlaları birikmişti; kirtten yapılmış kare şeklindeki yumuşak mendilini kaldırıp bir kulağından ötekine kadar yarım daireler oluşturan yağ katmanlarının arasındaki nemi silmişti.

"Bilmiyorum Fife. Kâtiplerime sorabilirim, bu arada benimkilerin hepsi Sarklıdır. En nihayetinde ofisime böyle bir mektup ulaşmışsa bile onun bir... neydi şu tabir? ...deli saçması olduğunu düşünmüşlerdir. Böyle şeyleri bana asla ulaştırmazlar. Orası kesin. Bu saçmalığın sana kadar gelmesini sağlayan şey senin şu tuhaf kâtiplik sistemin."

Etrafına bakıp gülümsemişti, diş etleri krom-çelik karışımı yapay dişlerinin altında ve üstünde ıslak ıslak parlamıştı. Her bir dişi iyice derine gömülüp çene kemiğine kaynatılmıştı ve sıradan bir diş minesinin asla olamayacağı kadar sağlamdılar. Gülümsemesi kaş çatışından daha korkutucuydu.

Balle omuz silkmişti. "Sanırım Rune'un söylediği şey hepimiz için geçerli."

Steen kıkır kıkır gülmüştü. "Ben mektuplarımı okumam. Cidden, hem de hiç. Çok sıkıcı bir iş, üstelik o kadar çok geliyor ki başka bir şey yapmaya *vaktim* kalmaz." Sanki diğerlerini bu konuda ikna etmek çok lüzumluymuşçasına hevesle etrafına bakınmıştı.

"Hepiniz kafayı yemişsiniz," demişti Bort. "Sizin neyiniz var böyle? Fife'tan mı korkuyorsunuz? Bana bak Fife, benim bir kâtibim yok çünkü işimle arama kimsenin girmesini istemem. O mektubun aynısı bana da geldi ve eminim bu üçüne de gelmiştir. Bana gelen mektuba ne yaptığımı bilmek ister misin? Onu çöp bacasına attım. Size de aynısını yapmanızı tavsiye ederim. Bırakalım artık şu konuyu. Yorgunum."

Yukanya, bağlantıyı kesip Fife'ın odasındaki görüntüsünü yok edecek düğmeye doğru uzanmıştı.

"Bort, bekle," diye bağırmıştı Fife, odada yankılanan sert bir sesle. "Bağlantıyı kesme. Daha bitirmedim. Sen olmadan bir sonuca varıp karar vermemizi istemezsin. Ya da en azından ben öyle düşünüyorum."

"Biraz daha kalalım Efendi Bort," diye teşvik etmişti onu Rune, daha yumuşak bir ses tonuyla, yağ torbalarıyla çevrili küçük gözlerinde dostça bir ifade olmasa da. "Toprak Efendisi Fife'ın bu kadar önemsiz bir şeyle neden ilgilendiğini merak ediyorum."

"Eh," demişti Balle, kupkuru sesi diğerlerinin kulaklarını törpülerken. "Belki de Fife mektupları yazan şu arkadaşın Florina'ya gerçekleştirilecek bir Trantor saldırısı hakkında bilgi sahibi olduğunu düşünüyordur."

"Pöh," demişti Fife, kaşlarını çatarak. "Böyle bir şeyi nereden bilebilir ki? Gizli servisimiz yeterince iyi iş görüyor, sizi temin ederim. Onu geçtim, servetimizi rüşvet yoluyla elde ettikten sonra böyle bir saldırıyı nasıl durdurabilir? Hayır, hayır.

Florina'nın yok oluşundan fiziki bir yıkım olarak bahsediyor, politik değil."

"Bu tam bir *delilik*," demişti Steen.

"Öyle mi?" demişti Fife. "O zaman şu son iki hafta içerisinde yaşanan olayların önemini anlamıyorsunuz demektir."

"Hangi olayların?" diye sormuştu Bort.

"Görünüşe göre bir Uzay-analisti ortadan kaybolmuş. Eminim bunu duymuşsunuzdur."

Bort sinirlenmişti. "Trantorlu Abel'den duydum. Ne olmuş? O Uzay-analistiyle ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"En azından ortadan kaybolmadan önce Sark'taki merkezine attığı son mesajının kopyasını okumuşsundur."

"Abel gösterdi. Dikkat etmedim."

"Peki ya geri kalanınız?" Fife bakışlarıyla her birine tek tek meydan okumuştu. "Bir hafta önce ne yaptığınızı hatırlıyor musunuz?"

"Ben okudum," demişti Rune. "Ben de hatırlıyorum. Tabii ya! O mesajda da Florina'nın yıkımından söz ediliyordu. Varmaya çalıştığın yer bu mu?"

"Bana bakın," demişti Steen, tiz bir sesle. "O mesaj hiçbir anlama gelmeyen, bir sürü nahoş imayla doluydu. Cidden, bu konuyu tartışmayacağımızı umuyorum. Zaten Abel'den zor kurtulmuştum. Üstelik akşam yemeğine de çok az kalmıştı. Çok sinir bozucuydu. Cidden."

"Başka çaremiz yok Steen," demişti Fife, sabırsızlığını gizlemeden. (Steen gibi birine nasıl tahammül edebilirdiniz ki?) "Bunu konuşmak zorundayız. Şu Uzay-analisti Florina'nın yok olacağından bahsediyordu. Adamın ortadan kayboluşundan kısa bir süre sonra da Florina'nın yok edileceğini söyleyen mesajlar alıyoruz. Sizce bu tesadüf mü?"

"Şantaj mesajlarını Uzay-analistinin gönderdiğini mi söylemeye çalışıyorsun?" diye fısıldamıştı ihtiyar Balle.

"Sanmıyorum. Neden önce ismini açık açık kullanıp sonrasında da kimliğini gizlesin ki?"

"Onunla ilk kez iletişim kurduğumuzda," demişti Balle, "bizimle değil, bölge ofisiyle konuşuyordu."

"Öyle bile olsa fark etmez. Bir şantajcı mecbur kalmadığı takdirde kurbanından başkasıyla muhatap olmaz."

"O hâlde?"

"Uzay-analisti gerçekten de ortadan kayboldu. Onun dürüst olduğunu varsayabiliriz. Ama telsizde oldukça tehlikeli bir bilgi verdi. Şimdi de dürüst olmayan kişilerin, yani şantajcıların elinde."

"Peki kim onlar?"

Fife karamsar bir ifadeyle arkasına yaslanmıştı. "Cidden soruyor musunuz? Tabii ki Trantor," demişti neredeyse kıpırtısız dudaklarla.

Ürperen Steen, "Trantor!" demişti, tiz sesi titrerken.

"Neden olmasın? Florina'nın kontrolünü ele geçirmenin daha iyi bir yolu var mı? Dış politikalarının başlıca hedeflerinden biri de bu. Ve eğer bunu savaşmadan başarabilirlerse onlar adına çok daha iyi olur. Bakın, bu imkânsız ültimatomu kabul ettiğimiz takdirde Florina onların olur. Bize az da olsa bir şeyler teklif ediyorlar–" İki parmağını yüzünün önünde iyice birbirine yaklaştırmıştı "–ama onu bile elimizde ne kadar tutabileceğimiz meçhul.

"Öte yandan, bir de bu teklifi reddettiğimizi varsayalım. Aslına bakarsanız başka bir çaremiz de yok. Trantor o zaman ne yapar? Ne olacak, Florinalı köylülerin arasında gezegenin çok geçmeden yok olacağına dair dedikodular yayarlar. Söylentiler yayıldıkça köylülerin paniği artar. Bunu da bir felaketten başka ne izler? Yarın dünyanın sonunun geleceğini düşünen bir adamı çalışmaya ne zorlayabilir? Ekinler çürüyecek. Ambarlar boşalacak."

Steen kendi dairesinde, almaç-küpün dışında kalan bir aynaya bakıp parmağıyla yanağındaki kızaran bir noktayı ovalamıştı. "Bunun bize çok fazla zarar vereceğini sanmıyorum. Stoklar azaldığında fiyat artmaz mı? Aradan belirli bir süre

geçtikten sonra Florina'nın hâlâ yerli yerinde olduğu görülür ve köylüler çalışmaya devam ederler. Ayrıca her zaman diğer gezegenleri ihracatı kesmekle tehdit edebiliriz. Cidden, herhangi bir kültürlü gezegenin kirt olmadan yaşamaya devam edebileceğini sanmıyorum. Ah, ne de olsa Kral Kirt'ten bahsediyoruz. Bence boşuna endişeleniyoruz."

Bir parmağını yanağında tutmaya devam ederek sıkılgan bir ruh hâline bürünmüştü.

Balle ihtiyar gözlerini tüm bu süre zarfında kapalı tutmuştu. "Fiyatı arttıramayız," dedi. "Zaten tavan fiyattan satıyoruz."

"Aynen öyle," demişti Fife. "Zaten ciddi bir dalgalanmaya da sebep olmaz. Trantor, Florina'da herhangi bir kargaşa görene kadar bekleyecektir. Eğer galaksinin geri kalanına Sark'ın kirt sevkıyatına devam edemeyeceğini kanıtlayabilirlerse düzeni ve kirt akışını sağlamak adına harekete geçmeleri evrendeki en doğal şey olur. İşin kötü yanı, galaksideki özgür gezegenler de muhtemelen kirt uğruna onlara ayak uydururlar. Özellikle de Trantor tekeli kırmayı, üretimi arttırmayı ve fiyatları düşürmeyi kabul ederse. Sonrasında işler değişir tabii ama o zamana dek desteklerini kazanmış olurlar.

"Trantor'un Florina'yı avucuna almasının en mantıklı yolu bu. Eğer bunu salt güç kullanarak yapmaya kalkışsalardı Trantor'un nüfuz bölgesinin dışında kalan özgür gezegenler kendilerini korumak için bizim tarafımızda yer alırdı."

"Peki Uzay-analistinin tüm bunlardaki rolü nedir?" diye sormuştu Rune. "Eğer teorin doğruysa bu durumu da açıklayabilmeli."

"Sanırım açıklıyor. Uzay-analistleri çoğunlukla dengesiz kişiler olurlar. Bu seferki biraz–" Parmaklarını hareket ettirip belli belirsiz bir yapı oluşturur gibi yapmıştı "–çılgınca bir teori üretti. Ne olduğunun önemi yok. Trantor bunun yayılmasına izin veremezdi, aksi takdirde Uzay-analizi Bürosu adamın

iddiasının asılsız olduğunu açıklamak zorunda kalacaktı. Bununla birlikte, analisti yakalayıp teorisinin detaylarını öğrendikleri takdirde bu alanda uzman olmayan kişilerin inanabileceği, yüzeysel bir şey elde edeceklerdi. Bunu kullanabilir, gerçek gibi görünmesini sağlayabilirlerdi. Uzay-analizi Bürosu en nihayetinde Trantor'un kuklası ve söylentiler bilime meraklı dedikoducular tarafından bir kez yayıldıktan sonra o cepheden gelen bir yalanlama bu palavraları asla bastıramaz."

"Kulağa çok karışık geliyor," demişti Bort. "Bu çok çılgınca. Söylentinin yayılmasına müsaade edemezler ama yine de edecekler."

"Ciddi bir bilimsel duyuru olarak izin veremezler. Ya da Büro'ya bu şekilde ulaşmasına," demişti Fife, sakince. "Ama bir dedikodu olarak sızmasına izin verebilirler. Anlamıyor musunuz?"

"İhtiyar Abel ne demeye şu Uzay-analistini arayarak vaktini boşa harcıyor o zaman?"

"Analistin ellerinde olduğunu herkese ilan etmesini mi beklerdin? Abel'in gerçekte yaptığı şey ile yapıyormuş gibi göründüğü şey arasında dağlar kadar fark var."

"Eh," demişti Rune. "Diyelim ki haklısın. Ne yapacağız peki?"

"Artık böyle bir tehlikenin varlığından haberdarız ve bu önemli bir şey. Eğer yapabilirsek o Uzay-analistini bulacağız. Trantor'un bilinen bütün casuslarını yakından takip ettirmemiz gerekiyor. Ama işlerine karışmadan. Eylemlerinden yola çıkarak gelecekte yaşanacakları tahmin edebiliriz. Ayrıca Florina'nın yok olacağına dair bütün propagandaları da adamakıllı bastırmamız lazım. En zayıf fısıltılar bile başlar başlamaz olabilecek en sert müdahaleyle karşılaşmalı.

"En önemlisi de birliğimizi korumamız. Bu toplantının benim gözümdeki bütün amacı bu, ortak bir cephe oluşturmak. Kıtasal özerklik hususunu hepimiz biliyoruz ve bunun bu şe-

kilde devam etmesi için aranızda en çok ısrar eden kişi benim. Tabii normal şartlar altında... Ama şu anda içinde bulunduğumuz koşullara kesinlikle normal denemez. Siz de benimle hemfikir misiniz?"

Kıtasal özerklik meselesi hafife alınacak bir şey olmadığından gönülsüzce de olsa onunla hemfikir olmuşlardı.

"O hâlde," demişti Fife, "ikinci hamle için beklemeye geçeceğiz."

Tüm bu olanlar bir yıl önceydi. Diğerleri toplantıyı terk etmiş, ardından Toprak Efendisi Fife'ın hatırı sayılır derecede uzun ve bir o kadar da cesur kariyerinin en tuhaf ve eksiksiz fiyaskosu yaşanmıştı.

İkinci bir hamle falan olmamıştı. Toprak Efendilerinden hiçbiri yeni bir mektup almamıştı. Uzay-analisti bulunamamış, Trantor ise aramalarına üstünkörü bir biçimde devam etmişti. Florina'da gezegenin sonunun yaklaştığına dair herhangi bir söylenti çıkmamış, kirt üretimi sorunsuzca devam etmişti.

Toprak Efendisi Rune her hafta düzenli olarak Fife'ı arayıp duruyordu.

"Fife," diyordu, "bir gelişme var mı?" Yağ katmanları keyifle titreşiyor, gırtlağından kaba kıkırtılar yükseliyordu.

Fife buna soğukça ve vurdumduymaz bir şekilde katlanıyordu. Başka ne yapabilirdi ki? Elindeki verileri defalarca ve defalarca yeniden gözden geçirmişti. Ama bir faydası yoktu. Eksik bir şeyler vardı. Hayati bir bilgi.

Derken her şey bir anda infilak etmeye başlamış ve Fife aradığı cevabı bulmuştu. Cevabı bulduğundan *emindi* ancak bu *hiç* beklemediği bir şeydi.

Bir kez daha hemen toplanmalarını talep etmişti. Kronometre artık ikiyi yirmi dokuz geçeyi gösteriyordu.

Diğerleri yavaş yavaş odada görünmeye başlamıştı. Önce

dudaklarını birbirine bastıran ve şeytantırnağı çıkmış, kaba parmaklarından biriyle kirli sakallı yanağını kaşıyan Bort geldi. Ardından yüzündeki makyajı yeni sildiği her hâlinden belli olan ve solgun, sağlıksız görünen Steen belirdi. Onu kayıtsız ve yorgun gözüken, yanakları çökük Balle takip etti; dolgun minderli tekerlekli sandalyesinde oturuyordu ve yanında bir bardak sıcak süt vardı. Son olarak, iki dakika gecikmeyle ıslak dudaklı ve somurtkan Rune geldi; onun kıtasında vakit yine geceydi. Bu sefer odasındaki ışıklar kısılmış; Fife'ın, gücünü Sark'ın güneşinden alan ışıklarının aydınlatamadığı bir gölge küpünde oturan bulanık bir kütleye dönüşmesine neden olmuştu.

Fife söze girdi. "Efendiler! Geçen sene uzak ve karmaşık bir tehlike hakkında bazı tahminlerde bulunmuştum. Bunu yaparak bir tuzağa düştüm. Çünkü o tehlike gerçekten de var fakat o kadar uzak değil. Hatta yakınımızda, hem de çok yakınımızda. İçinizden biri ne demek istediğimi biliyor. Geri kalanlarsa çok geçmeden öğrenecekler."

"*Neden* bahsediyorsun sen böyle?" diye çıkıştı Bort.

"İhanetten!" diye karşılık verdi Fife.

10

KAÇAK

Myrlyn Terens bir hareket adamı değildi. Uzay istasyonunu terk edip kafasının durduğunu fark ettiği andan beri kendi kendine bunu tekrar ediyor, bu bahanenin arkasına sığınıyordu.

Adımlarına dikkat etmeliydi. Eğer çok yavaş yürürse oyalanıyormuş gibi görünürdü. Çok hızlı yürüdüğü takdirde de koşturduğu düşünülürdü. Kendi işine bakan, yer-taşıtına binmek üzere olan bir devriyenin yürüyeceği gibi, canlı adımlarla ilerlemesi gerekiyordu.

Ah, keşke bir yer-taşıtına binebilseydi! Ne yazık ki Florinalılara o araçlardan birini sürmeyi öğretmiyorlardı. Hatta Florinalı Kentlilere bile. Bu yüzden bir yandan yürürken diğer yandan düşünmeye çalışmış ama bunu başaramamıştı.

Ayrıca kendisini yürüyemeyecek kadar bitkin hissediyordu. Bir hareket adamı olmayabilirdi fakat bir gün bir gecedir hızlı hareket etmişti. Hatta bugünün yarısı boyunca da öyle... Bu da bir ömürlük metanet stokunu tüketmişti.

Yine de durmaya cesaret edemiyordu.

Eğer gece olsaydı düşünecek birkaç saat bulabilirdi. Ama vakit henüz ikindinin ilk saatleriydi.

Şayet bir yer-taşıtı sürebiliyor olsaydı Kent'ten birkaç kilometre uzaklaşabilirdi. Böylece bir sonraki hamlesine karar verecek kadar vakti olurdu. Ama bacaklarından başka bir şeyi yoktu.

Keşke düşünebilseydi... İşte asıl sorun buydu. Düşünemiyordu. Keşke tüm hareketleri, tüm eylemleri durdurabilseydi. Keşke tüm evreni iki saniye arasında yakalayabilse, ona durmasını emretse ve tüm bu olan bitenleri adamakıllı düşünebilseydi. Bir yolu olmalıydı.

Aşağı Kent'in hoş gölgelerinin altına girdi. Daha önce gördüğü devriyeleri taklit ederek, dimdik yürüdü ve sıkıca tuttuğu şok değneğini elinde salladı. Sokaklar ıssızdı. Halk derme çatma kulübelerine sığınmıştı. Böylesi onun için daha iyiydi.

Kentli, gireceği evi dikkatle seçti. Daha iyi görünümlü olanlardan birini –duvarlarında renkli plastikten briket yamalar ve pencerelerinde polarize edilmiş camlar bulunanları– tercih etmek en iyisi olacaktı. Daha alt tabakadaki insanlar huysuz ve ters oluyordu çünkü kaybedecekleri çok az şeyleri vardı. "Üst tabakadan" birinin ona yardım etmek için üstüne atlaması daha muhtemeldi.

Kısa bir patikayı aşıp şöyle bir eve doğru yürüdü. Sokaktan iyice uzaktaydı, ki bu da bir başka refah alametiydi. Terens kapıyı yumruklamasına veya zorla içeri girmesine gerek kalmayacağını biliyordu. Hafif yokuşu çıkarken pencerelerden birinde fark edilir bir hareket olmuştu. (Nesillerdir yokluk içerisinde yaşayan Florinalılar, yaklaşan bir devriyenin kokusunu almayı nasıl da öğrenmişti ama.) Kapı açılacaktı.

Açıldı da.

Eşikte gözlerinin etrafı beyaz halkalarla çevrili bir genç kız vardı. Ailesinin sıradan "Florinalı süprüntüler" olmadıklarını göstermek için giydirdiği fırfırlı elbisesinin içinde gergin ve sakar görünüyordu. Terens'in içeri girmesi için yana çekilirken aralık dudaklarının arasından hızlı hızlı soluyordu.

Kentli, kapıyı kapatmasını işaret etti. "Baban burada mı çocuk?"

"Baba!" diye çığlık attı kız. "Evet efendim!" diye ekledi ardından, nefesini tutarak.

"Baba" başka bir odadan, özür dilercesine yaklaştı. Yavaş yavaş yürüyordu. Devriyeler daha önce de kapısına dayanmıştı besbelli. Onu içeri genç kızın alması daha güvenliydi. Devriye öfkeliyse, genç kızın şiddet uygulama ihtimali daha düşüktü.

"Adın ne?" diye sordu Kentli.

"Bana Jacof diyebilirsiniz efendim."

Kentli'nin üniformasının ceplerinden birinde ince yapraklı bir not defteri vardı. Onu çıkarıp açtı, kısa bir süreliğine inceledi ve bir onay işareti attı. "Jacof! Evet! Evdeki herkesi görmek istiyorum. Hemen!"

Eğer kalbinde sıkıntılı bir ümitsizlik dışında herhangi bir duyguya yer bulabilseydi Terens bu olanlar karşısında eğlenebilirdi. Otoritenin getirdiği baştan çıkarıcı zevklere karşı bağışıklığı yoktu.

Ev ahalisi odaya doluştu. Zayıf ve endişeli bir kadın, onun kucağında kıpırdanıp duran iki yaşlarında bir bebek, Terens'i içeri alan kız ve küçük bir erkek kardeş.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Herkes burada efendim," dedi Jacof, mütevazı bir tavırla.

"Bebekle ilgilenebilir miyim?" diye sordu kadın kaygıyla. "Uyku saati geldi. Onu yatırmak üzereydim." Genç bir masumun görüntüsü bir devriyenin kalbini yumuşatabilirmiş gibi bebeğini ona doğru uzattı.

Kentli ona bakmadı. *Bir devriye bakmazdı*, diye düşündü ve şu anda o bir devriyeydi. "Yatır onu. Ve sessiz kalması için şekerli bir emzik ver. Şimdi, sen! Jacof!"

"Evet efendim."

"Sorumluluklarını bilen bir çocuksun, değil mi?" Gezege-

nin yerlisi olan bir adam, kaç yaşında olursa olsun devriyeler için daima bir "çocuk"tu.

"Evet efendim." Jacof'ın gözleri parladı ve omuzları bir nebze dikleşti. "Yiyecek üretim merkezinde kayıt memuruyum. Matematik biliyorum, kalanlı bölme yapabiliyorum. Logaritmadan da anlarım."

Evet, diye düşündü Kentli, *sana bir logaritma tablosunu nasıl kullanacağını ve kelimeleri nasıl telaffuz edeceğini öğretmişler.*

Bu tür adamları iyi bilirdi. Logaritma bilgileriyle genç bir Toprak Efendisi'nin uzay yatıyla övüneceğinden daha çok övünürlerdi. Polarize camları logaritma bilgisinin, renkli briketleriyse kalanlı bölme yapabilmesinin bir sonucuydu. Eğitimsiz Florinalılara ortalama bir Toprak Efendisi'ninkine denk bir küçümsemeyle bakar, onların arasında yaşamak zorunda kaldıkları ve üsleri tarafından onlardan biri gibi görüldükleri için hemşerilerinden daha bile çok nefret ederlerdi.

"Yasalara ve iyi kalpli Toprak Efendilerine inanıyorsun, değil mi çocuk?" Kentli not defterine danışıyormuş gibi yapmayı sürdürdü.

"Kocam iyi bir adamdır," diye araya girdi kadın, yüksek sesle. "Bugüne dek hiç sorun çıkarmadı. Süprüntülerle muhatap olmaz. Ben de öyle. Artık çocuklar da olmuyor. Biz her zaman–"

Terens bir elini sallayıp onu susturdu. "Evet, evet. Bak çocuk, şimdi oturup sana söylediklerimi aynen yapmanı istiyorum. Bu mahallede yaşayan, tanıdığın herkesin listesini çıkar. İsimlerini, adreslerini, ne yaptıklarını ve nasıl çocuklar olduklarını yaz. Özellikle de sonuncusunu. Eğer aralarında baş belaları varsa bunu bilmek istiyorum. Temizlik yapacağız. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim. Kesinlikle efendim. Başta Husting var. Bir iki sokak aşağıda oturuyor ve–"

"Öyle değil çocuk. Sen, şuna kalem kâğıt ver. Sen de bu-

raya otur ve hepsini yaz. Her bir ayrıntısını. Ama yavaş yaz çünkü sizin kargacık burgacık yazılarınızı okuyamıyorum."

"Yazı eğitimi de aldım efendim."

"Göreceğiz bakalım."

Jacof hemen işe koyuldu ve eli yavaş yavaş hareket etmeye başladı. Karısı da hemen arkasında duruyor, omzunun üstünden yazdıklarına bakıyordu.

Terens onu içeri alan kıza döndü. "Pencerenin yanına git ve bu tarafa gelen bir devriye olursa bana haber ver. Onlarla konuşmak istiyorum. Ama *sakın* onları çağırma, bana haber ver yeter."

Nihayet biraz rahatlayabilirdi. Kısa süreliğine de olsa tehlikenin ortasında kendisine küçük bir güvenli bölge yaratmıştı.

Bir köşede emziğini gürültüyle emen bebek haricinde, ev hatırı sayılır derecede sessizdi. Düşmanları yaklaştığı takdirde önceden uyarılacak, dövüşerek de olsa bir kaçma fırsatı elde edecekti.

Artık düşünebilirdi.

Her şeyden önce devriye numarası sona ermek üzereydi. Kentin olası tüm çıkışlarına barikatlar kurulduğuna emindi ve bir diyamanyetik mobiletten daha karmaşık bir taşıtı süremeyeceğini biliyorlardı. Arama yapmaya alışkın olmayan devriyelerin onu sadece kenti sistematik bir şekilde, mahalle mahalle, ev ev araştırarak bulabileceklerini akıl etmeleri uzun sürmezdi.

Sonunda buna karar verdikleri zaman, aramaya kentin dış mahallelerinden başlayıp ortalara doğru ilerleyeceklerine de şüphe yoktu. O takdirde bu ev girecekleri ilk yerlerden biri olacaktı, o yüzden zamanı son derece kısıtlıydı.

Şimdiye dek, göze çarpan siyah ve gümüş renklerine rağmen, devriye üniforması bayağı işine yaramıştı. Florina'nın yerlileri gerçekliğini hiç sorgulamamış, Terens'in açık tenli Florinalı yüzüne bakmak için duraksamamış ve dış görünümünü hiç incelememişlerdi. Üniforma yeterli olmuştu.

Takipçileri çok geçmeden bu gerçeğin de farkına varacaktı. Bütün Florinalılar için bir talimat yayımlayacak, hakiki bir kimlik belgesi gösteremeyen tüm devriyeleri alıkoymalarını emredeceklerdi. Bilhassa da beyaz tenli ve sarımsı kızıl saçlı olan birini... Tüm meşru devriyelere geçici kimlikler dağıtılacaktı. Bir de başına ödül koyacaklardı. Bir devriye üniformasının içindeki kişi ne kadar şüphe çekici olursa olsun ona kafa tutmaya kalkacak kadar cesur olan Florinalıların sayısı olsa olsa yüzde birdi. Ama o yüzde bir bile yeterli olacaktı.

İşte bu yüzden devriye taklidi yapmayı bırakması gerekiyordu.

İlgilenmesi gereken şeylerden biri buydu. Şimdi sıra ikincideydi. Şu andan itibaren Florina'daki hiçbir yerde güvende olmayacaktı. Devriyelerden birini öldürmek gezegendeki en büyük suçlardan biriydi ve kaçmayı başarsa bile hakkındaki arama emri elli yıl boyunca devam edecekti. O nedenle Florina'dan ayrılmalıydı.

Ama nasıl?

Eh, kendisine yaşayacak bir gün daha kazanmıştı. Bu cömertçe bir tahmindi elbette. Devriyelerin son derece aptal, kendisininse bir o kadar şanslı olduğu ihtimaline dayanıyordu.

Bu, bir bakıma avantajdı. Yalnızca yirmi dört saatlik ömrünüzün kalması, kaybedeceğiniz çok şey olmadığı anlamına geliyordu. Bu da mantıklı bir insanın normalde göze alamayacağı şeyleri yapabilmenizi sağlıyordu.

Ayağa kalktı.

Jacof başını kaldırıp ona baktı. "Henüz bitirmedim efendim. Çok dikkatli bir şekilde yazıyorum."

"Bir görelim bakalım neler yazmışsın."

Kendisine uzatılan kâğıda şöyle bir baktı, ardından, "Bu kadarı yeterli," dedi. "Eğer gelen başka devriyeler olursa onlara çoktan bir liste hazırladığından bahsedip zamanlarını boşa

harcama. Aceleleri olacaktır ve sana vermek istedikleri başka görevler olabilir. Ne diyorlarsa onu yap. Gelen var mı?"

"Hayır efendim," dedi pencerenin önündeki kız. "Sokağa çıkıp onları aramamı ister misiniz?"

"Gerek yok. Şimdi, en yakın asansör nerede?"

"Evden çıktıktan sonra beş yüz metre kadar solda efendim. İsterseniz–"

"Anladım, anladım. Bırak da gideyim."

Asansörün kapısı yerden kalkıp Kentli'nin arkasından kapandığı sırada bir devriye ekibi sokağa girdi. Terens kalbinin davul gibi attığını hissedebiliyordu. Muhtemelen sistematik arama başlamıştı ve ona çok yaklaşmıştılar.

Bir dakika sonra, kalbi hâlâ gümbür gümbür atarken asansör kabinini terk edip Yukarı Kent'in sokaklarına adım attı. Burada saklanabileceği herhangi bir yer yoktu; ne sütunlar ne de onu yukarıdan gizleyen çimento alaşımı...

Kendisini cafcaflı binaların ışıltısı arasında ilerleyen siyah bir nokta gibi hissediyordu. Üç kilometre öteden ve sekiz kilometre yukarıdan rahatlıkla görülebiliyor olmalıydı. Etrafında onu işaret eden kocaman oklar vardı sanki.

Ortalıkta tek bir devriye bile görünmüyordu. Yanından geçen Toprak Efendileriyse ona doğru dürüst bakmıyorlardı bile. Devriyeler normal bir Florinalı için bir korku unsuruyken Toprak Efendileri içinse birer hiçtiler. Terens'i kurtaracak bir şey varsa o da buydu.

Yukarı Kent'in yerleşim planını az çok biliyordu. Bu yakınlarda bir yerlerde Kent Parkı olmalıydı. Yapılabilecek en mantıklı hareket yön sormaktı, onun ardından gelen en mantıklı şeyse makul derecede yüksek bir binaya girip üst katlardaki teraslardan birinden etrafa bakmaktı. İlk seçenek imkânsızdı. Hiçbir devriye yol sorma gereksinimi duymazdı. İkinci seçenekse çok riskliydi. Bir devriyenin bir binaya girmesi çok dikkat çeker, aşırı derecede şüphe uyandırırdı.

Böylece arada sırada gördüğü Yukarı Kent haritalarından aklında kalanlara güvenerek bir yöne doğru ilerlemeye başladı. İşe yaradı. Beş dakika sonra vardığı yer kesinlikle Kent Parkı'ydı.

Kent Parkı yüz dönümlük bir yapay yeşillik alandı. Sark'ta burası hakkında insana pastoral bir huzur verdiğinden tutun da geceleri düzenlenen seks partilerine kadar pek çok abartılı şey anlatılırdı. Florina'da ise parkla ilgili kulaktan dolma bilgilere sahip olanlar burayı gerçekte olduğundan yüz kat daha büyük ve bin kat daha lüks bir yer olarak hayal ederlerdi.

Parkın asıl hâli de yeterince hoştu. Florina'nın ılıman iklimi sayesinde yılın her mevsimi yemyeşil oluyordu. Çimenlik bölgeleri, ahşap alanları ve taşlık yeraltı mağaraları vardı. İçinde sahte süs balıkları yüzen küçük bir gölete ve çocukların yüzebileceği daha büyük bir havuza da sahipti. Geceleri, hafif yağmurlar başlamadan önce rengarenk ışıklarla aydınlatılırdı. En çok seher ve yağmur vakitleri arasında kalabalık oluyordu. Dans edenlere, üç boyutlu gösterilere ve dolambaçlı yollarda kendilerini kaybeden çiftlere rastlayabilirdiniz.

Terens daha önce hiç içeri girmemişti. Parkın yapaylığını itici buldu. Üstünde yürüdüğü taşın ve toprağın, etrafındaki suyun ve ağaçların dibinde çimento alaşımının uzandığını biliyor ve bunu can sıkıcı buluyordu. Uzun ve muntazam kirt tarlalarını, güneydeki dağ sıralarını düşündü. Bu muhteşemliğin ortasına kendileri için oyuncaklar diken yabancılardan tiksindi.

Yarım saat boyunca yürüyüş yollarında amaçsızca dolaştı. Niyetlendiği şeyi burada, Kent Parkı'nda yapması gerekiyordu. Burada bile çok zor olacaktı. Ancak diğer yerlerde *kesinlikle* imkânsızdı.

Kimse onu görmedi. Hiç kimse varlığının farkına bile varmadı. Bundan emindi. Toprak Efendilerine ve Hanımlarına istedikleri kadar, "Dün Park'ta bir devriye gördünüz mü?" diye

sorabilirlerdi. Verecekleri tek cevap onlara boş boş bakmak olacaktı. Yoldan bir ağaç sineği bulutunun geçip geçmediğini sorsalar da olurdu.

Park *çok* sakindi. Terens paniklemeye başladığını hissetti. İki iri kaya parçasının arasındaki bir merdivenden yukarı çıktı, sonra da sevgilileri gece yağışlarından korumak için (nedense yağmura yakalananların sayısı sadece şansa bağlanamayacak kadar fazlaydı) tasarlanmış küçük mağaralarla çevrili, çanak şeklinde bir çukura indi.

Derken aradığı şeyi gördü.

Bir adam! Daha doğrusu bir Toprak Efendisi. Hızlı hızlı volta atıyordu. Neredeyse bitmiş sigarasından son bir keskin nefes aldı, sonra da onu bir küllüğe bastırıp söndürdü. İzmarit kısa bir anlığına orada sessizce uzanmaya devam etti, ardından küçük bir ışık patlaması eşliğinde yok oldu. Toprak Efendisi köstekli saatini kontrol etti.

Çukurda başka kimsecikler yoktu. Burası akşam ve gece kullanılmak için tasarlanmıştı.

Toprak Efendisi birini bekliyordu, bu çok açıktı. Terens etrafına bakındı. Arkasındaki merdivenlerden çıkan başka biri yoktu.

Başka merdivenler de olabilirdi elbette, hatta mutlaka vardı. Ama önemi yoktu, bu fırsatı kaçıramazdı.

Toprak Efendisi'ne yaklaştı. Adam onu görmemişti elbette; ta ki Terens, "Affedersiniz," diyene kadar...

Yeterince saygılıydı fakat Toprak Efendileri –ne kadar saygılı olursa olsun– bir devriye tarafından kollarına dokunulmasına alışkın değillerdi.

"Ne oluyor lan?" dedi adam.

Terens sesindeki saygılı tonu ve aciliyet tınısını korudu. (Onu konuşturmaya devam et. Gözlerini yarım dakikalığına seninkilere dikmesini sağla!) "Bu taraftan efendim," dedi. "Yerli katil için başlatılan, Kent çapındaki aramayla ilgili."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sadece bir dakikanızı alacak."

Terens çaktırmadan nöronik kamçısını çekti. Toprak Efendisi onu görmedi bile. Sadece hafif bir vızıltı duyuldu, ardından adam kaskatı kesilip yere yığıldı.

Kentli daha önce bir Toprak Efendisi'ne hiç el kaldırmamıştı. Kendisini ne kadar hasta ve suçlu hissettiğine şaşırdı.

Görünürde hâlâ kimsecikler yoktu. Cam gibi gözleriyle boşluğa dik dik bakan adamın bedenini en yakınındaki mağaraya kadar sürükledi ve iyice daralan arka taraflara doğru çekti.

Toprak Efendisi'ni soymaya başladı; adamın sertleşen kolları ve bacakları yüzünden kıyafete iyice asılması gerekti. Ardından tozlu, ter lekeli devriye üniformasını çıkarıp Toprak Efendisi'nin iç çamaşırlarını giydi. Hayatında ilk kez kirtten yapılma bir kumaşa parmakları dışında bir yeriyle temas ediyordu.

Kıyafetlerin geri kalanını da giyip Toprak Efendisinin takkesini kafasına geçirdi. Sonuncusu mühimdi. Takkeler gençler arasında çok rağbet görmese de içlerinden bazıları hâlâ onları takıyordu ve şans eseri bu adam da onlardan biriydi. Terens'in saçları açık renkli olduğundan kılık değiştirme numarasının işe yaraması için bir takke takması şarttı. Onu başına iyice geçirip kulaklarını örttü.

Ardından yapmaya mecbur olduğu şeyi yaptı. Ansızın, bir devriyeyi öldürmenin işlenilebilecek en büyük suç olmadığını fark etti.

Lazer tabancasının ayarını en üst seviyeye getirdi ve namlusunu baygın Toprak Efendisi'ne doğru çevirdi. On saniye sonra geriye yalnızca kömürleşmiş bir yığın kaldı. Bu durum adamın kimliğinin tespit edilmesini zorlaştıracak ve takipçilerinin kafasını karıştıracaktı.

Tabancasını tekrar ateşleyerek devriye üniformasını pudra-

ya benzer, beyaz bir küle dönüştürdü, sonra da kararmış gümüş düğmeleri ve tokaları ayıklayıp çıkardı. Bu da takipçilerinin işini güçleştirecekti. Belki de hepi topu bir saat daha elde edecekti fakat buna değerdi.

Artık daha fazla gecikmeden hemen buradan ayrılmalıydı. Mağaranın çıkışında kısa bir anlığına duraksayıp etrafı kokladı. Lazer tabancası temiz iş çıkarmıştı. Havada çok az bir yanık et kokusu vardı ve o da birkaç dakika içinde hafif rüzgârlar tarafından dağıtılırdı.

Terens merdivenden inmeye başladığı sırada yanından yukarı çıkmakta olan genç bir kız geçti. Bir anlığına, alışkanlıktan bakışlarını yere indirdi. Ne de olsa o bir Hanım'dı. Ardından kafasını çabucak kaldırdı ve genç kızın oldukça güzel biri olduğunu gördü. Acelesi var gibiydi.

Terens dişlerini sıktı. Genç kız buluşacağı adamı yukarıda bulamayacaktı elbette. Geç kalmış olmalıydı, aksi takdirde Terens'in az önce öldürdüğü Toprak Efendisi saatine bakıp durmazdı. Adamın beklemekten sıkılıp gittiğini düşünecekti belki de. Kentli adımlarını hızlandırdı; kızın nefes nefese geri dönüp ona buralarda genç bir adam görüp görmediğini sormasını istemiyordu.

Park'tan çıkıp amaçsızca dolaştı. Yarım saat daha geçti.

Şimdi ne yapacaktı? Artık bir devriye değil, Toprak Efendisi'ydi.

Peki ama ne yapacaktı?

Ortasında bir süs havuzu bulunan, çimenlik bir alana sahip küçük bir meydana geldi. Suya bir miktar deterjan eklenmiş, böylece gösterişli bir renk cümbüşü eşliğinde köpürmesi sağlanmıştı.

Terens sırtını batı yönündeki güneşe verip demir parmaklıklara yaslandı ve kararmış gümüşleri tek tek, yavaş yavaş havuzun içine attı.

Merdivenden inerken yanından geçen kızı düşündü. Çok

gençti. Ardından Aşağı Kent'i anımsadı ve içindeki anlık pişmanlık hissi ortadan kayboldu.

Gümüş kalıntılar havuzu boylamış, elleri boşalmıştı. Olabildiğince doğal görünmeye çalışarak, yavaşça ceplerini karıştırdı.

Ceplerindeki eşyalar o kadar da sıra dışı şeyler değildi. Plaka-anahtarlarla dolu küçük bir anahtarlık, birkaç madeni para ve bir kimlik kartı. (Sark aşkına! Toprak Efendilerinin bile kimlik kartı vardı. Ama öte yandan karşılaştıkları her devriyeye kimlik göstermek zorunda kalmıyorlardı)

Görünüşe göre yeni ismi Alstare Deamone'du. Kimliği kullanmak zorunda kalmamayı umdu. Yukarı Kent'te yalnızca on bin erkek, kadın ve çocuk vardı. Deamone'u şahsen tanıyan birine denk gelmesi düşük bir ihtimaldi ama imkânsız da değildi.

Yirmi dokuz yaşındaydı. Mağarada bıraktığı şey aklına geldiğinde bir kez daha kusacak gibi olduysa da kendini tuttu. Bir Toprak Efendisi en nihayetinde bir Toprak Efendisi'ydi. Yirmi dokuz yaşındaki kaç Florinalı onların elinde veya onların emriyle can vermişti? Peki ya dokuz yaşındakiler?

Bir adres de vardı ama Terens'e hiçbir şey ifade etmiyordu. Yukarı Kent'in yerleşimi hakkındaki bilgileri kısıtlıydı.

Bak sen!

Cebinde yaklaşık üç yaşlarındaki küçük bir çocuğun sahte üç boyutlu, renkli bir fotoğrafını buldu. Onu kabından çıkarırken renkleri parıldadı, elinde evirip çevirdiği sırada da kademeli olarak soldu. Adamın oğlu muydu acaba? Yoksa yeğeni mi? Park'taki kızı tekrar düşündü ve oğlu olamayacağına karar verdi. Değil mi?

Yoksa adam evli miydi? Belki de kadınla yapacağı şu görüşme insanların 'gizli kapaklı' dediği türdendi. Böyle bir buluşma güpegündüz gerçekleştirilebilir miydi? Şartlar elverişliyse neden olmasın?

Terens öyle olmasını umdu. Eğer kız gerçekten de evli bir adamla buluşuyorsa onun kaybolduğunu bildirmekte aceleci davranmazdı. Adamın karısını atlatamadığını düşünürdü. Bu da Terens'e zaman kazandırırdı.

Hayır, kazandırmazdı. Ansızın depresyona girdi. Saklambaç oynayan çocuklar adamın kalıntılarına denk gelecek ve çığlıklar atarak kaçmaya başlayacaklardı. Yirmi dört saat içerisinde kesinlikle yaşanacaktı bu.

Ceplerini bir kez daha karıştırdı. Bir uzay yatı ehliyetinin cep kopyası... Üzerinde durmadı. Hâli vakti yerinde olan tüm Sarklıların bir uzay yatı olur ve onu kullanmayı bilirlerdi. Bu yüzyılın modası da buydu. Son olarak birkaç adet Sark kredi belgesi buldu. İşte bu, geçici bir süreliğine işine yarayabilirdi.

Ansızın, Fırıncı'nın mekânına gittikleri gecenin öncesinden beri hiçbir şey yemediğini hatırladı. İnsan açlığını ne kadar da aniden fark ediyordu.

Birdenbire yat ehliyetini tekrar eline aldı. Sahibi öldüğüne göre şu anda o aracı kullanan hiç kimse olmasa gerekti. Yat artık *onundu*. 9. Liman'da, 26 numaralı hangardaydı. Hmm...

9. Liman neredeydi acaba? En ufak bir fikri bile yoktu.

Alnını havuzun etrafındaki demir parmaklıkların serin yüzeyine yasladı. Şimdi ne yapacaktı? Şimdi ne yapacaktı?

Arkasından gelen bir ses onu ürküttü.

"Merhaba?" dedi ses. "Hasta mısın?"

Terens başını kaldırıp o tarafa baktı. Yaşlı bir Toprak Efendisi'ydi bu. İçinde kokulu bir tütün bulunan, uzunca bir sigara tüttürüyordu ve kolundaki altın bileklikten bir tür yeşil taş sarkıyordu. Adamın yüzündeki kibar ilgi ifadesi Terens'i afallatıp kısa bir süreliğine konuşamamasına neden oldu, ta ki hatırlayana dek... Artık o da kabilenin bir üyesiydi. Toprak Efendileri kendi aralarında düzgün insanlar olabilirlerdi.

"Sadece dinleniyorum," dedi Kentli. "Yürüyüş yapmaya

karar vermiştim ama zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim. Korkarım randevuma geciktim."

Elini alaycı bir hareketle salladı. Sarklıların arasında oldukça uzun bir süre geçirdiğinden onların aksanını gayet başarılı bir şekilde taklit edebiliyordu ama fazla abartmamaya da dikkat etti. Abartı, eksiklikten daha kolay tespit edilirdi.

"Bir mobisikletin olmadan kalakaldın, ha?" dedi yaşlı adam. Karşısındaki gencin saflığı karşısında eğleniyormuş gibi hâli vardı.

"Evet, mobisikletim yok," diye itiraf etti Terens.

"Benimkini kullan," diye teklif etti yaşlı adam aniden. "Hemen dışarıya park ettim. İşin bitince kontrollerini ayarlayıp buraya geri yollayabilirsin. Önümüzdeki bir iki saatliğine ona ihtiyacım yok."

Bu Terens'in işine gelirdi doğrusu. Mobisikletler bir yıldırım kadar hızlı gider, devriyelerin tüm yer-taşıtlarını kolaylıkla atlatıp geride bırakabilirlerdi. Ne yazık ki kendi başına uçabilmesi ne kadar mümkünse bir mobisikleti kullanması da o kadar mümkündü.

"Buradan Sark'a kadar," dedi. Toprak Efendileri argosunda bunun 'teşekkürler' manasına geldiğini biliyordu. "Sanırım yürüyeceğim. 9. Liman buraya çok uzak değil."

"Hayır, değil," diye hemfikir oldu ihtiyar adam.

Bu Terens'e fazla bir ipucu vermiyordu. Tekrar denedi. "Keşke daha yakın olsaydı tabii. Buradan Kirt Caddesi'ne kadar yürümek bile tek başına yeterince zor."

"Kirt Caddesi mi? Bunun konumuzla ne alakası var?"

Terens'e şüpheli bir bakış mı atmıştı? Ansızın kıyafetinin üstüne çok da iyi oturmamış olması gerektiğini fark etti. "Bekleyin! Karıştırdım. Anlaşılan yürürken yolumu iyice şaşırmışım. Şimdi, bir bakalım..." Dalgınca etrafına bakındı.

"Bak. Şu anda Recket Yolu'ndasın. Tek yapman gereken Triffis Bulvarı'nı geçip sola dönmek, sonra da dümdüz iler-

lemek. Liman tam karşına çıkacak." Otomatik olarak eliyle gösterdi.

Terens gülümsedi. "Haklısınız. Hayal kurmayı bırakıp düşünmeye başlasam iyi olacak. Buradan Sark'a kadar bayım."

"İstersen mobisikletimi hâlâ alabilirsin."

"Çok naziksiniz ama..."

Terens yürümeye başlayıp –adımları normalde olması gerekenden biraz daha hızlıydı– ona el salladı. Toprak Efendisi arkasından dik dik baktı.

Belki de yarın, kayaların arasındaki o ceset bulunup arama çalışmaları başlatıldığında, ihtiyar Toprak Efendisi bu konuşmayı tekrar hatırlardı. "Tuhaf bir hâli vardı, bilmem anlatabiliyor muyum?" diyecekti muhtemelen. "Cümleleri garip bir şekilde kuruyordu, nerede olduğunu da bilmiyordu. Triffis Bulvarı'nı daha önce hiç duymadığına yemin edebilirim."

Ama tüm bunlar yarın yaşanacaktı.

İhtiyar Toprak Efendisi'nin gösterdiği yöne doğru yürüdü. Arkasındaki yanardönerli turuncu bina yüzünden neredeyse solgun görünen, üstünde 'Triffis Bulvarı' yazan ışıltılı bir tabelaya geldi. Sola döndü.

9. Liman sivri uçlu şapkalar ve düşük belli pantolonlardan ibaret yatçılık kıyafetleri gençlerle doluydu. Terens tüm dikkatleri üzerine çekiyormuş gibi hissetse de dönüp ona ikinci kez bakan kimse olmadı. Havada anlamadığı terimlerle dolu konuşmalar uçuşuyordu.

26 numaralı hangarı buldu fakat yaklaşmadan önce birkaç dakika bekledi. Gerçek Alstare Deamone'u tanıyan ve yabancının tekinin onun gemisinde ne aradığını merak edecek herhangi bir Toprak Efendisi'nin yakınlarda olmasını istemiyordu.

Sonunda, gemiye komşu olan her iki hangar da boşaldığında ileri çıktı. Yatın burnu, açık bir alana yerleştirilmiş olan hangarından dışarı çıkıyordu. Terens boynunu arkaya eğip araca dikkatle baktı.

Şimdi ne yapacaktı?

Son on iki saat içinde üç kişiyi öldürmüştü. Florinalı bir Kentli'yken önce bir devriyeye, sonra da bir Toprak Efendisi'ne dönüşmüştü. Aşağı Kent'ten Yukarı Kent'e çıkmış, oradan da bir uzay istasyonuna ulaşmıştı. En nihayetinde de kendisini bir uzay yatının, onu galaksinin bu bölgesinden kurtarıp ıssız bir gezegenin güvenliğine kavuşturmaya yetecek bir aracın sahibi olarak bulmuştu.

Ama ortada ufak bir pürüz vardı.

Uzay gemisi kullanmayı bilmiyordu.

Yorgunluktan kemikleri sızlıyor, açlıktan midesi kazınıyordu. Buraya kadar gelmişti gelmesine ama daha ileriye gidemiyordu. Uzayın kıyısındaydı fakat o sınırı aşması imkânsızdı.

Devriyeler şimdiye dek Terens'in Aşağı Kent'te olmadığını anlamış olsa gerekti. Bir Florinalının böyle bir şeye *cüret edebileceği* o kalın kafalarına girer girmez arama çalışmalarına Yukarı Kent'te devam edeceklerdi. Ardından cesedi bulacak, soruşturmalarına yeni bir yön verecek ve taklitçi bir Toprak Efendisi'ni aramaya koyulacaklardı.

Ve işte buradaydı. Çıkmaz bir sokağın sonundaki bir oyuğun dibine kadar girmiş, sırtını duvara yaslamış, takipçilerinden gelecek en ufak sese kulak kabartmış hâlde öylece dikiliyor, av köpeklerinin her an üzerine atılmasını bekliyordu.

Otuz altı saat önce eline hayatının en büyük fırsatı geçmişti. Ama artık o fırsatı yitirmişti ve hayatını da kaybetmek üzereydi.

11

KAPTAN

Kaptan Racety hayatında ilk kez kendisini bir yolcusuna söz geçiremezken buluyordu. Eğer o yolcu Yüce Efendilerden biri olsaydı bile onunla az çok işbirliği yapacaklarına güvenebilirdi. Yüce Efendiler kendi kıtalarında kadirimutlak kimseler olabilirlerdi fakat bir uzay gemisine bindiklerinde ortada sadece tek bir efendi olacağını da bilirlerdi: Kaptan.

Kadınlar söz konusu olduğunda durum farklıydı. Bütün kadınlar. Hele bir de karşınızdaki bir Yüce Efendi'nin kızıysa ona söz geçirmek bütünüyle imkânsızdı.

"İyi de Hanımım, onlarla özel olarak görüşmenize nasıl müsaade edebilirim ki?" diye sordu Kaptan.

Kara gözlerinden kıvılcımlar çıkan Fifeli Samia, "Niyeymiş? Yoksa silahlılar mı Kaptan?" dedi.

"Tabii ki hayır. Mesele bu değil."

"Tutuklularınızın korku içerisindeki iki zavallı olduğunu herkes görebilir. Hatta korkudan neredeyse ölecekler."

"Korkmuş kimseler çok tehlikeli olabilirler Hanımım. Mantıklı hareket etmelerini bekleyemezsiniz."

"O zaman neden onları korkutmaya devam ediyorsunuz?" Öfkelendiğinde çok hafif bir şekilde kekelemeye başlıyordu.

"Başlarında elleri silahlı, üç tane kocaman tayfa tutuyorsunuz. Zavallı şeyler. Bunu unutmayacağım Kaptan."

Hayır, unutmayacak, diye düşündü adam. Pes etmeye başladığını hissedebiliyordu.

"Eğer sizin için de bir sakıncası yoksa aklınızdan tam olarak ne geçtiğini bana da anlatabilir misiniz Hanımım?"

"Çok basit. Size söyledim. Onlarla konuşmak istiyorum. Eğer sizin de dediğiniz gibi gerçek birer Florinalıysalar bana kitabımda kullanabileceğim çok önemli bilgiler verebilirler. Ama ikisi de konuşamayacak kadar korkmuş vaziyetteyken bunu yapamam. Onlarla yalnız kalmam daha iyi olabilir. Yalnız dedim Kaptan! Böylesine basit bir kelimeyi bile anlayamıyor musunuz? *Yalnız*!"

"İyi ama babanız sizi yanınızda herhangi bir koruma olmadan, gözü kara iki sabıkalıyla baş başa bıraktığımı öğrenirse sonra ona ne derim Hanımım?"

"Gözü kara sabıkalılar mı?! Ah, Yüce Uzay! Burada gezegenlerinden kaçmaya çalışan ama Sark'a giden bir gemiye binmemeleri gerektiğini akıl edemeyen iki zavallı aptaldan söz ediyoruz! Hem babam bunu nereden öğrenebilir ki?"

"Eğer size zarar verirlerse öğrenir."

"Neden bana zarar versinler ki?" Gücünü son atomuna kadar sesinin arkasında toplayarak küçük yumruklarından birini havada salladı. "*Emrediyorum* Kaptan!"

"Şuna ne dersiniz Hanımım? Ben de sizinle geleceğim. Beni eli silahlı üç tayfa kadar korkutucu bulmayacaklardır. Onun yerine görünürde bir silahı olmayan, tek bir adam olacağım. Aksi takdirde..." Tüm kararlılığını sesine yükleme sırası bu kez ondaydı. "...talebinizi reddetmek zorunda kalacağım."

"Peki o zaman," dedi Samia. Soluksuz kalmıştı. "Öyle olsun. Ama eğer sizin yüzünüzden onlarla konuşamazsam bir daha asla kaptanlık yapamayacağınızdan emin olacağım."

Samia hücreye girer girmez Valona telaşla ellerini kaldırıp Rik'in gözlerini kapattı.

"Sorun nedir çocuk?" diye sordu Samia sertçe, onlarla rahatlatıcı bir şekilde konuşması gerektiğini hatırlayamadan önce.

Valona güçlükle konuştu. "Çok zeki değildir Hanımım. Sizin bir Toprak Hanımı olduğunuzu anlayamaz. Size bakabilirdi. Herhangi bir zarar verme niyetiyle değil elbette."

"Ah, Uzay aşkına," dedi Samia. "Bırak baksın." Ardından Kaptan'a dönüp, "Burada kalmak zorundalar mı?" diye sordu.

"Lüks bir kamarayı mı tercih ederdiniz Hanımım?"

"Bu kadar çirkin görünmeyen bir hücre bulabilirdiniz herhâlde?"

"Sizin için çirkin Hanımım. Onlara lüks göründüğünden eminim. En azından su tesisatı var. Sorun bakalım, Florina'daki kulübelerinde böyle bir şey var mıymış?"

"Eh, söyleyin adamlarınıza, çıksınlar."

Kaptan üç tayfaya odayı terk etmelerini işaret etti. Onlar da dönüp çevik adımlarla dışarı çıktılar.

Kaptan Racety yanında getirdiği, alüminyumdan yapılma katlanan sandalyeyi yere koydu. Samia da oturdu.

Adam bunun ardından Rik ile Valona'ya dönüp, "Ayağa kalkın," dedi sertçe.

Samia hemen araya girdi. "Hayır! Bırakın otursunlar. Karışmayın Kaptan." Sonra da ikiliye döndü. "Demek bir Florinalısın çocuk?"

Valona başını iki yana salladı. "Biz Wotexliyiz."

"Korkmana gerek yok. Florinalı olman önemli değil. Kimse size zarar vermeyecek."

"Biz Wotexliyiz."

"Florinalı olduğunuzu çoktan itiraf ettiğinin farkında değil misin çocuk? O zaman neden bu çocuğun gözlerini kapattın?"

"Bir Hanım'a bakması yasak."

"Wotexli olsa bile mi?"

Valona sessiz kaldı.

Samia bu konuyu düşünmesi için ona zaman verdi ve dostça bir tebessüm takındı. "Sadece Florinalıların Hanımlara bakmasına izin verilmez," dedi sonra da. "Yani ikinizin de Florinalı olduğunu itiraf etmiş oldun."

"Ama *o* bir Florinalı değil," diye çıkıştı Valona.

"Peki ya *sen*?"

"Ben öyleyim. Ama o değil. Ona bir şey yapmayın. O bir Florinalı değil, *gerçekten*. Onu bir gün öylece buluverdik. Nereli olduğunu bilmiyorum ama Florinalı değil." Ansızın çenesi açılmıştı.

Samia ona hafif bir şaşkınlıkla baktı. "Eh, kendisine soralım o hâlde. Adın ne çocuk?"

Rik ona dik dik bakmakla meşguldü. Bütün Toprak Hanımları böyle mi gözüküyordu? Çok küçük ve arkadaş canlısıydı. Ayrıca çok güzel kokuyordu. Rik, ona bakmasına izin verdiği için memnun oldu.

"Adın ne çocuk?" diye sordu Samia, tekrardan.

Rik kendini toparladıysa da o tek heceyi dile getirmekte oldukça zorlandı.

"Rik," dedi. *Bir saniye, benim adım bu değil ki,* diye düşündü ardından. "Galiba Rik."

"Adını bilmiyor musun?"

Oldukça mutsuz görünen Valona araya girmeye çalıştı fakat Samia bir elini sertçe kaldırarak onu susturdu.

Rik başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Florinalı mısın?"

Rik bu sefer emindi. "Hayır. Bir uzay gemisindeydim. Buraya başka bir yerden geldim." Gözlerini Samia'dan ayıramıyor, sanki bütün gemi kadınla birlikte var oluyormuş gibi hissediyordu. Küçük, oldukça dost canlısı ve yuvayı andıran bir gemi.

"Florina'ya bir gemiyle geldim. Ondan önce başka bir gezegende yaşıyordum."

"Hangi gezegende?"

Rik bu düşüncenin oldukça dar zihinsel kanallardan zorla çıkmaya çalıştığını hisseder gibi oldu. Derken hatırladı ve dudaklarından dökülen, uzun zamandır unuttuğu o ismin sesini duymak onu çok mutlu etti.

"Dünya! Ben Dünyalıyım!"

"Dünya mı?"

Rik başıyla onayladı.

Samia dönüp Kaptan'a baktı. "Nerede bu Dünya denen gezegen?"

Kaptan Racety hafif bir tebessüm etti. "Hiç duymadım. Bu çocuğun dediklerini ciddiye almayın Hanımım. Yalan söylemek yerliler için nefes almaktan farksızdır. Oldukça doğal bir şekilde yalan söyleyebilirler."

"Ama bir yerli gibi *konuşmuyor*." Dikkatini yeniden genç adama çevirdi. "Dünya nerede Rik?"

"Ben..." Titreyen bir elle alnına dokundu. "Sirius Bölgesi'nde," dedi ardından. Tonlaması yarı yarıya bir soru emaresi taşıyordu.

Samia tekrardan Kaptan'a dönüp, "Sirius Bölgesi diye bir yer var, değil mi?"

"Evet, var. Açıkçası bunu bilmesine şaşırdım. Yine de bu durum Dünya diye bir yerin gerçekliğini kanıtlamıyor."

"Ama gerçek," dedi Rik hararetle. "Size hatırlıyorum diyorum. Orayı unutalı çok uzun zaman olmuştu. Yanılıyor olamam. Olamam."

Dönüp Valona'nın kolunu kavradı ve giysisinin kolunu çekiştirdi. "Lona, onlara Dünya'dan geldiğimi söyle. Oradan geliyorum. Oradan geliyorum."

Valona'nın gözleri endişeyle ardına dek açılmıştı. "Bir gün onu tarlalarda bulduk Hanımım, aklını kaybetmişti. Ne kendi

kendine giyinebiliyor ne konuşabiliyor ne de yürüyebiliyordu. O zamandan beri yavaş yavaş geçmişini hatırlıyor. Şimdiye dek anımsadığı her şey bu şekilde oldu." Kaptan'ın sıkkın yüzüne çabucak, korku dolu bir bakış attı. "Gerçekten de Dünya'dan geliyor olabilir Toprak Efendisi. Sizi yalancı çıkarmak gibi bir niyetim yok elbette."

Bu son söz, sizden daha üst seviyeli birinin belirttiği bir şeye karşı çıkıyormuş gibi göründüğünüzde söylenen eski bir gelenekti.

Kaptan Racety homurdandı. "Hikâyesi hiçbir şeyi kanıtlamıyor Hanımım. Sark'ın merkezinden bile geliyor olabilir."

"Olabilir ama tüm bunların tuhaf bir yanı var," diye ısrar etti Samia, kadınlara özgü düşünce yapısıyla işin romantik tarafına odaklanarak. "Buna eminim... Onu bulduğunuzda bu kadar çaresiz olmasına sebep olan şey neydi çocuk? Yaralı mıydı?"

Valona ilk başta hiçbir şey söylemedi. Bakışlarını çaresiz bir şekilde odadakilerin üstünde dolaştırdı. Önce parmaklarını saçlarına dolayan Rik'e, ardından neşesiz bir tebessüm eden Kaptan'a, son olarak da hâlâ bekleyen Samia'ya baktı.

"Bana cevap ver çocuk," dedi Samia.

Bu Valona için zor bir karardı ama hiçbir makul yalan şu anda gerçeğin yerini tutamazdı. "Bir keresinde onu doktora götürdüm. Bana R-Rik'ime psişik-sonda uygulandığını söyledi."

"Psişik-sonda mı?!" Samia hafif bir tiksinti dalgasına kapıldığını hissetti. Sandalyesini itip uzaklaştırdı, mobilyanın ayakları metal zemine sürterek gıcırtılı bir ses çıkardı. "Onun bir psikoz hastası olduğunu mu söylüyorsun yani?"

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum Hanımım," dedi Valona alçakgönüllülükle.

"Düşündüğünüz gibi değil Hanımım," dedi Kaptan, neredeyse aynı anda. "Yerlilerde psikoz hastalığı görülmez. İstek-

leri ve arzuları çok basittir. Hayatım boyunca hiç psikozlu bir yerliye rastlamadım."

"Ama o zaman–"

"Çok basit Hanımım. Eğer kızın anlattığı şu hayal ürünü hikâyenin doğru olduğunu farz edersek çocuk bir sabıkalı demektir, ki bu da psikozlu olmanın başka bir çeşidi sanırım. Eğer öyleyse yerlilerin arasında yaşayan şu sahte doktorlardan biri onu tedavi etmeye çalışmış, neredeyse ölümüne sebebiyet vermiş, sonra da kabahatini saklamak ve hakkında bir kamu davası açılmasını önlemek için onu terk edilmiş bölgelerden birine atmıştır."

"Ama böyle bir şey yapabilmesi için elinde bir psişik-sonda olmalı," diye itiraz etti Samia. "Yerlilerin o cihazı kullanmayı bilmelerini beklemiyorsunuz herhalde?"

"Belki de bilmiyorlardır. Öte yandan, yetkili bir doktorun psişik-sonda kullanma konusunda bu kadar beceriksiz olmasını da bekleyemezsiniz. Böylelikle tüm bu anlatılanların bütünüyle yalan olduğu sonucuna varıyoruz. Tavsiyemi isterseniz Hanımım, bu yaratıklarla ilgilenmeyi bize bırakın. Onlardan bir şey beklemenin yersiz olduğunu siz de görüyorsunuz."

Samia tereddüt etti. "Belki de haklısınızdır."

Ayağa kalkıp kararsızca Rik'e baktı. Kaptan kadının arkasına geçti, küçük sandalyeyi yerden kaldırdı ve bir çat sesiyle katladı.

Rik ayağa fırladı. "Bekleyin!"

"Buyurun Hanımım," dedi Kaptan, kapıyı kadın için açık tutarak. "Adamlarım onu susturacaktır."

Samia eşikte duraksadı. "Canını yakmazlar ya?"

"Aşırıya kaçmamız gerekeceğini sanmıyorum. Onu kolayca idare edebiliriz."

"Hanımım! Hanımım!" diye seslendi Rik. "İspatlayabilirim. Ben Dünya'dan geliyorum."

Samia bir anlığına kararsızlığa kapılmış gibi göründü. "Anlatacaklarını bir duyalım bakalım."

"Nasıl isterseniz Hanımım," dedi Kaptan, soğukça.

Samia geri dönse de bu kez onlara çok fazla yaklaşmadı ve eşikten bir adım ötede durmaya devam etti.

Rik kızardı. Hatırlamaya çalışırken sarf ettiği yoğun çabayla dudakları geriye kıvrılınca yüzüne karikatürümsü bir gülümseme yerleşti. "Dünya'yı hatırlıyorum. Orası radyoaktif bir gezegen. Yasak Bölgeleri ve geceleri maviye dönen ufkunu da anımsıyorum. Orada toprak ışık saçar ve üzerinde hiçbir şey büyümez. Gezegende insanların yaşayabileceği sadece birkaç nokta vardır. Bu yüzden bir Uzay-analisti oldum. Bu yüzden uzayda kalmaya aldırmadım. Çünkü benim dünyam ölü bir gezegen."

Samia omuz silkti. "Hadi gidelim Kaptan. Çocuk sadece sayıklıyor."

Ama bu sefer tereddüt etme sırası Kaptan'daydı; adam ağzı bir karış açık hâlde orada kalakaldı. "Radyoaktif bir gezegen!" diye mırıldandı.

"Böyle bir yerin *gerçekten de* varolduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordu kadın.

"Evet." Adam şaşkınlık içindeki bakışlarını ona çevirdi. "*Bunu* nereden duymuş olabilir acaba?"

"Bir gezegen nasıl hem radyoaktif hem de yaşanılır olabilir ki?"

"Ama öyle bir yer *var*. Ve *sahiden* de Sirius Bölgesi'nde. İsmini hatırlamıyorum. Dünya bile olabilir."

"*Zaten* Dünya," dedi Rik, gurur ve özgüvenle. "Orası evrendeki en eski gezegendir. İnsan ırkının kökeni oradan gelir."

"Tabii ya!" dedi Kaptan, usulca.

"İnsanoğlunun gerçekten de Dünya denen şu yerden geldiğini mi söylemek istiyorsunuz yani?" diye sordu kafası karışan Samia.

"Hayır, hayır," dedi adam, dalgınca. "Bu sadece bir hurafe. Şu radyoaktif gezegenden bahsedildiğini ilk kez bu şekilde duymuştum, hepsi bu. İnsanoğlunun ana gezegeni olduğu iddia edilir."

"Bir ana gezegenimiz olduğunu bilmiyordum."

"Tahminimce biz de bir yerlerde ortaya çıkmış olmalıyız Hanımım. Ama bunun hangi gezegende gerçekleştiğini hatırlayan biri olduğundan şüpheliyim."

Ani bir kararla Rik'e doğru yürüdü. "Başka ne hatırlıyorsun?" Cümlesini neredeyse 'çocuk' diye bitirecekti ama son anda kendisine hâkim oldu.

"Çoğunlukla gemimi," dedi Rik, "ve bir de Uzay-analizlerini."

Samia eşiği terk edip Kaptan'a katıldı. İkisi birlikte orada, Rik'in tam karşısında dururlarken genç kadın heyecanının yeniden arttığını hissetti. "O zaman hepsi doğru? İyi ama neden birisi ona psişik-sonda uygulasın ki?"

"Psişik-sonda!" dedi Kaptan, düşünceli bir şekilde. "Sanırım kendisine sorabiliriz. Hey, sen, yerli ya da dış dünyalı, artık her neysen. Psişik-sondaya nasıl maruz kaldığını hatırlıyor musun?"

Rik müteredditi göründü. "Bunu siz söylüyorsunuz. Hatta Lona da öyle. Ama o kelimelerin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Geçmişini ne zaman unuttun o hâlde?"

"Emin değilim," diye başladı, ümitsizlikle. "Bir gemideydim."

"Onu biliyoruz. Devam et."

"Bağırmanın bir faydası yok Kaptan," dedi Samia. "Zaten bir parçacık aklı var, onu da siz kaçırtacaksınız."

Rik kendini tamamen aklındaki loşluktan bir şeyler çekip çıkarmaya vermişti. Harcadığı çaba başka bir duyguya yer bırakmıyordu. "Ondan korkmuyorum Hanımım," dedi, kendi-

sini şaşırtarak. "Sadece hatırlamaya çalışıyorum. Bir tehlike vardı. Bundan eminim. Florina'yı bekleyen büyük bir tehlike söz konusuydu fakat detaylarını anımsayamıyorum."

"Bütün gezegeni tehdit eden bir tehlike, öyle mi?" Samia, Kaptan'a hızlı bir bakış attı.

"Evet. Akımlarla ilgili bir şeydi."

"Hangi akımlar?" diye sordu Kaptan.

"Uzay akımları."

Kaptan ellerini iki yana açtı, sonra da kollarının iki yanına düşmesine izin verdi. "Bu delilik."

"Hayır, hayır. Bırakın devam etsin." İnanma sırası yeniden Samia'ya geçmişti. Dudakları aralanmıştı, gözleri parlıyordu ve yanaklarıyla çenesinin arasındaki küçük gamzeler gülümsüyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. "Uzay akımları nedir?"

"Farklı elementler," dedi Rik, belli belirsiz. Bunu daha önce açıklamıştı ve aynı şeyleri tekrarlamak istemiyordu.

Düşüncelerini toparladıkça sanki onlar tarafından yönetiliyormuşçasına, hızlı hızlı, neredeyse anlaşılmaz bir şekilde devam etti. "Sark'taki yerel ofise bir mesaj yollamıştım. Bunu gayet net hatırlıyorum. Dikkatli olmam gerekiyordu. Florina'yı aşan bir tehlike vardı. Evet. Florina'yı aşan bir tehlike. Neredeyse Samanyolu kadar büyüktü. Dikkatle ele alınması gerekiyordu."

Sanki onu dinleyenlerle tüm gerçek irtibatını yitirmiş ve yer yer yırtılmaya başlayan bir perdenin arkasındaki bir dünyada yaşıyormuş gibi görünüyordu. Valona onu sakinleştirmek için bir elini omzuna koyduğunda, "Yapma!" dedi. Ama ona bile tepkisizdi.

"Bir şekilde," diye devam etti soluksuzca, "mesajım Sark'taki bir rütbelinin eline geçti. Bu bir hataydı. Nasıl olduğunu bilmiyorum."

Kaşlarını çattı. "Mesajı Büro'nun yerel ofisinin dalga bo-

yundan yolladığıma eminim. Uzayaltı telsizlerini gizlice dinlemek mümkün müdür sizce?" 'Uzayaltı telsizi' sözcüğünün aklına bu kadar kolay gelmesine hiç şaşırmadı.

Bir cevap almayı bekliyorduysa bile gözleri hâlâ boşluğa bakıyordu. "Her neyse, Sark'a indiğimde beni bekliyorlardı."

Tekrar duraksadı. Bu seferki uzundu ve düşüncelere dalmıştı.

"Kim bekliyordu?" diye sordu Samia. "Kimdi onlar?"

"Bi-bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Ofisten değillerdi. Sarklı bir adamdı. Onunla konuştuğumu anımsıyorum. Tehlikeden haberi vardı. Bundan söz etti, eminim. Birlikte bir masaya oturduk. Masayı hatırlıyorum. Adam karşımda oturuyordu. Uzay kadar net bir şekilde anımsıyorum. Bir süre konuştuk. Detayları vermeye hevesli değildim sanki. Buna eminim. Önce ofisle konuşmak istiyordum. Sonra..."

"Sonra?" diye teşvik etti Samia.

"Adam bir şey yaptı. O... Hayır, gerisini hatırlamıyorum. *Hiçbir şey hatırlamıyorum!*"

Son sözleri çığlık çığlığa dile getirmişti Rik. Bunu derin sessizlik takip etti. Beklenmedik bir biçimde, Kaptan'ın bilek telsizinden gelen bir vızıltıyla bölünen bir sessizlik...

"Ne var?" dedi Kaptan.

Telsizden gelen ses tiz ve saygılıydı. "Sark'tan Kaptan için bir mesaj var. Bizzat dinlemeniz talep ediliyor."

"Pekâlâ. Birazdan uzayaltı telsizinin başında olurum."

Samia'ya döndü. "Hanımım, zaten akşam yemeği vakti de geldi."

Genç kadının itiraz edip iştahının olmadığını, işine bakmasını ve onu dert etmemesini söylemek üzere olduğunu gördü. Bunun üzerine, "Bu yaratıkları da beslememiz lazım. Yorgun ve aç olmalılar," diye devam etti, daha diplomatik bir şekilde.

Samia buna karşı çıkamadı. "Daha sonra onlarla tekrar görüşmeliyim Kaptan."

Adam sessizce eğildi. Bu bir kabullenme olabilirdi de olmayabilirdi de.

Fifeli Samia çok heyecanlıydı. Florina'yla ilgili araştırmaları, içindeki entelektüeli bir dereceye kadar tatmin etmişti etmesine ama Psişik-Sonda'ya Maruz Kalmış Dünyalının Gizemli Vakası (bu meseleyi büyük harflerle düşünüyordu) çok daha ilkel ve açgözlü bir yanına hitap ediyor, içinde hayvansı bir merak uyandırıyordu.

Bu bir gizemdi!

Merakını cezbeden üç husus vardı. Belki de (şartlar göz önüne alındığında) adamın anlattıklarının çılgınca bir hayalden ya da kasıtlı bir yalandan ibaret olup olmadığını düşünmek mantıklı olabilirdi fakat merak ettiği şeylerin arasında bu yoktu. Bunların gerçek olmadığına inanmak gizem unsurunu mahvederdi ve Samia buna izin veremezdi.

O üç nokta şunlardı: (1) Adamın bahsettiği tehlike sadece Florina'yı mı yoksa tüm galaksiyi mi tehdit ediyordu? (2) Dünyalıya psişik-sonda uygulayan kişi kimdi? (3) Neden bir psişik-sonda kullanmıştı?

Bu olayı şahsi zevki için bizzat soruşturmaya kararlıydı. Hiç kimse kendisinden yetenekli bir amatör dedektif olmayacağını düşünecek kadar alçakgönüllü değildir. Ve Samia alçakgönüllü olmaktan çok uzaktı.

Akşam yemeğinden olabildiğince kibar bir şekilde kalktıktan sonra hızla hücreye geri döndü.

"Kapıyı aç!" dedi muhafıza.

Tayfa kılını bile kıpırdatmadan, saygılı ve görmeyen bakışlarla ileriye bakmayı sürdürdü. "Kusura bakmayın Hanımım, kapı kapalı kalacak."

Samia bir şaşkınlık nidası attı. "Ne cüretle böyle bir şey söylersin? Eğer kapıyı derhâl açmazsan seni Kaptan'a şikâyet ederim."

"Kusura bakmayın Hanımım, kapı kapalı kalacak. Kaptan'ın kesin emri var."

Samia hışımla tekrar yukarı çıkıp bir metre elli santime sıkıştırılmış bir kasırga gibi Kaptan'ın özel kamarasına daldı.

"Kaptan!"

"Hanımım?"

"Dünyalı adam ile yerli kadının yanına girmemi siz mi yasakladınız?"

"Onlarla sadece benimle birlikteyken görüşeceğiniz konusunda anlaştığımızı sanıyordum Hanımım."

"Yemekten önce, evet. Ama onların zararsız olduğunu siz de gördünüz, değil mi?"

"Ben sadece *zararsız gibi* göründüklerini gördüm."

Samia iyice köpürdü. "O hâlde benimle gelmenizi emrediyorum."

"Yapamam Hanımım. Durum değişti."

"Ne bakımdan?"

"Sark'taki ilgili merciler tarafından sorguya çekilmeleri gerekiyor. O zamana kadar yalnız bırakılmaları daha doğru olur."

Samia'nın ağzı bir karış açıldı. Neyse ki çabucak toparlanıp kendisini o yakışıksız durumdan kurtardı. "Onları Florina İşleri Bakanlığı'na teslim etmeyeceksiniz herhâlde?"

"Eh," dedi Kaptan, "başından beri niyetim buydu zaten. İzin almadan köylerini terk ettiler. Hatta gezegenden bile izinsiz ayrıldılar. Ek olarak, bir Sark uzay aracına gizlice bindiler."

"Sonuncusu bir hataydı."

"Öyle mi?"

"Her neyse, işledikleri suçları biz onlarla görüşmeden önce de biliyordunuz zaten."

"Ama sözde Dünyalının anlattıklarını da o görüşmede duydum."

"Sözde Dünyalı... Dünya diye bir gezegen olduğunu kendiniz söylediniz."

"Öyle bir yer olabilir dedim. Bu insanlarla konuşarak ne yapmak istediğinizi sorma cüretinde bulunabilir miyim Hanımım?"

"Dünyalının anlattıklarının soruşturulması gerektiğini düşünüyorum. Florina'yı bekleyen bir tehlikeden ve Sark'taki birinin bu bilgiyi ilgili mercilerden kasten gizlemeye çalıştığından söz ediyor. Bence bu babamı da ilgilendiren bir mesele. Hatta zamanı geldiğinde o adamı babamın yanına götürmeyi düşünüyorum."

"Ne kadar zekice!"

"Alay mı ediyorsunuz Kaptan?"

Adam kızardı. "Kusura bakmayın Hanımım. Mahkûmlarımızı kastetmiştim. Sizinle açık açık konuşabilir miyim?"

"Açık açıkla neyi kastettiğinizi bilmiyorum," diye çıkıştı kadın öfkeyle, "ama sanırım başlayabilirsiniz."

"Teşekkürler. Öncelikle Hanımım, Florina'daki sorunları küçümsemediğinizi umuyorum."

"Hangi sorunları?"

"Kütüphanede yaşanan olayı unutmuş olamazsınız."

"Alt tarafı bir devriye öldürüldü! Cidden Kaptan!"

"Bu sabah başka bir devriye daha öldürüldü Hanımım. Bir tane de yerli. Florinalıların devriyeleri öldürmesi pek alışıldık bir durum değildir. Üstelik bu seferki iki tane birden hakladı ve hâlâ serbest. Yalnız mı çalışıyor? Bu bir kaza mıydı? Yoksa hepsi dikkatle hazırlanmış bir planın parçası mı?"

"Görünüşe göre siz sonuncusuna inanıyorsunuz."

"Evet, aynen öyle. Katil yerlinin iki suç ortağı var. Eşkalleri bizim iki kaçağınkine ziyadesiyle uyuyor."

"Bunu şimdi mi söylüyorsunuz?!"

"Sizi korkutmak istemedim Hanımım. Ama size bunun tehlikeli olabileceğini söyleyip durduğumu hatırlıyorsunuzdur."

"Pekâlâ. Tüm bunlardan nasıl bir netice çıkarmalıyım?"

"Ya Florina'daki cinayetler bu ikisi gemimize binerken devriyelerin dikkatini başka yöne çekmek için düzenlenen bir yan gösteriden ibaretse?"

"Bu çok saçma."

"Öyle mi? Peki neden Florina'dan kaçıyorlardı? Bunu onlara sormadık. Diyelim ki devriyelerden kaçıyorlardı, ki akla en yatkın açıklama bu. Peki onca yer dururken neden Sark'a gidiyorlar sizce? Üstelik siz Hanımımı taşıyan bir gemiyle? Tabii bir de adamın Uzay-analisti olduğunu iddia etme meselesi var."

Samia kaşlarını çattı. "Ne olmuş yani?"

"Bir yıl önce bir Uzay-analistinin kaybolduğu rapor edildi. Haber geniş kitlelerle paylaşılmadı. Ben de bunu adamın kaybolduğu yerin yakınlarını araştıran gemilerden birinin kaptanı olduğum için öğrendim zaten. Florina'da yaşananların arkasındaki kişi bu gerçeği biliyor olmalı. Uzay-analisti meselesinden de haberdar olmaları ne kadar sıkı ve beklenmedik derecede etkili bir organizasyona sahip olduklarını gösteriyor."

"Dünyalı ile Uzay-analisti arasında bir bağlantı olmayabilir."

"Gerçek bir bağlantı olmadığı kesin Hanımım. Ama hiçbir bağlantı olmadığını düşünmek çok fazla şeyi tesadüflere bağlamak olur. Bence o bir sahtekâr. İşte bu yüzden kendisine psişik-sonda uygulandığını iddia ediyor."

"Ya?"

"Onun *gerçek* bir Uzay-analisti olmadığını nasıl ispat edebiliriz peki? Evvela Dünya gezegeninin radyoaktivitesi dışında o yer hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bir uzay gemisi kullanamıyor. Uzay-analistliği hakkında da bir şey bilmiyor. Ve psişik-sondaya maruz kaldığı konusunda ısrar ederek tüm bu eksikliklerini kapatıyor. Görüyor musunuz Hanımım?"

Samia buna direkt bir cevap veremedi. "İyi ama ne amaçla?" diye sordu onun yerine.

"Tam olarak söylediğiniz şeyi yapmanızı sağlamak için Hanımım."

"Bu gizemi araştırmamı mı?"

"Hayır Hanımım. Onu babanızın yanına götürmenizi sağlamak için."

"Hâlâ anlamıyorum."

"Birkaç olasılık birden var. En iyi ihtimalle Florina ya da Trantor tarafından babanızı gözlemesi için gönderilmiş bir casus olabilir. Trantorlu ihtiyar Abel'in sırf şu farazi psişik-sonda meselesinde gerçeği talep edip Sark'ı küçük düşürmek için adamın gerçekten de bir Dünyalı olduğunu iddia edeceğinden hiç şüphem yok. En kötü ihtimalle de babanızı öldürmesi için gönderilmiş bir suikastçıdır."

"Kaptan!"

"Hanımım?"

"Bu çok saçma!"

"Belki de öyledir Hanımım. Öte yandan, eğer öyleyse Güvenlik Bakanlığı da bir saçmalıktan ibaret demektir. Akşam yemeğinden hemen önce Sark'tan bir mesaj aldığımı hatırlıyor musunuz?"

"Evet."

"İşte o mesaj."

Samia'ya üzerinde kırmızı harfler bulunan, ince ve yarı saydam bir kâğıt uzattı. Şöyle yazıyordu: "İki Florinalının yasa dışı yollardan, gizlice geminize bindiği rapor edildi. Onları derhâl tutuklayın. İçlerinden biri bir Uzay-analisti olduğunu, Florina'nın yerlisi olmadığını iddia edebilir. Bu konuyla ilgili herhangi bir eylemde bulunmayın. Bu iki kişinin güvenliğinden katiyetle siz sorumlusunuz. İkisi de GüvBak'a teslim edilmek üzere alıkonulacak. Olay son derece gizli ve acildir."

Samia şaşkınlıktan donakaldığını hissetti. "GüvBak," dedi. "Güvenlik Bakanlığı."

"Olay son derece gizli," diye tekrarladı Kaptan. "Bunu size

söyleyerek bazı kuralları çiğnemiş oldum fakat bana başka şans bırakmadınız Hanımım."

"Onlara ne yapacaklar?"

"Emin değilim. Bir casus veya suikastçı olmasından şüphelenilen birine nazik davranmayacakları kesin. Muhtemelen attığı yalanlar kısmen gerçeğe dönüşecek ve bir psişik- sondanın nasıl bir şey olduğunu öğrenecek."

12

DEDEKTİF

Dört Yüce Efendi, Toprak Efendisi Fife'a kendilerine has bakışlarla baktılar. Bort öfkelenmiş, Rune eğlenmiş, Balle sıkılmış, Steen ise korkmuştu.

İlk konuşan Rune oldu. "İhanet mi? Bizi korkutmaya mı çalışıyorsun? Bu ne anlama geliyor? Kime ihanet ediliyor? Sana mı? Bort'a mı? Yoksa bana mı? Kim kime ihanet ediyor, nasıl? Ve Sark aşkına Fife, bu toplantıların uyku düzenimi bozuyor."

"Sonuçlar," dedi Fife, "pek çok kişinin uykusunu kaçırabilir. Ve içimizden birine ihanet edildiğinden bahsetmiyorum Rune. Ben Sark'a ihanetten söz ediyorum."

"Sark'a mı? İyi de Sark dediğin biz değil miyiz zaten? Bizden başka ne olabilir ki?"

"İstersen ona bir efsane diyebilirsin. Ya da sıradan Sarklıların inandığı bir şey."

"Anlamıyorum," diye inledi Steen. "Siz ikiniz konuşarak birbirinize üstünlük taslamaya çok düşkünsünüz. Cidden! Keşke şu huyunuzdan vazgeçseniz."

"Steen'e katılıyorum," dedi Balle. Diğer adam minnettar göründü.

"O hâlde hemen açıklayayım," dedi Fife. "Kısa süre önce Florina'da yaşanan olayları mutlaka duymuşsunuzdur."

"GüvBak'ın telsiz mesajlarında birkaç devriyenin öldürüldüğünden söz ediliyordu. Kastettiğin şey bu mu?"

Bort öfkeyle araya girdi. "Sark aşkına, eğer illaki bir toplantı yapacaksak bari bu konudan bahsedelim. Devriyeler öldürüldü! Gebermeyi hak etmişler! Yerlinin teki elindeki kalın kalasla bir devriyenin başını yarmış. Neden elinde öyle bir şey taşıyan bir yerlinin kendisine o kadar yaklaşmasına izin vermiş ki? Niye onu yirmi adım öteden kızartmamış?

"Sark aşkına, ben olsam Devriye Teşkilatı'ndaki herkesi yüzbaşısından memuruna kadar iyice bir silkeler ve o geri zekâlıları uzay vazifesine yollardım. Bütün teşkilat şişkolarla dolu. Aşağıda çok rahat bir hayat sürüyorlar. Bana soracak olursanız her beş yılda bir Florina'da sıkı yönetim ilan etmeli ve tüm baş belalarını temizlemeliyiz. Böylece hem yerlileri hem de kendi adamlarımızı hizada tutmuş oluruz."

"Bitirdin mi?" diye sordu Fife.

"Şimdilik evet. Ama bu konuyu yeniden açacağım. Florina'da benim de yatırımlarım var, biliyorsun. Seninkiler kadar büyük olmayabilirler fakat endişelenmeme yetecek kadar önemliler."

Fife omuz silkti, ardından birdenbire Steen'e döndü. "Peki *sen* bu olayları duydun mu?"

Adam oturduğu yerde sıçradı. "Duydum. Demek istediğim, anlattıklarını–"

"GüvBak'ın bildirilerini okumadın mı?"

"Ah, cidden!" Ansızın bakırımsı bir kaplamayla kusursuzca süslenmiş olan uzun ve sivri tırnaklarına yoğun bir ilgi duydu. "Her zaman *bütün* bildirileri okuyacak kadar vaktim olmuyor. Benden böyle bir şeyin beklendiğini bilmiyordum. Aslına bakarsan," bu noktada cesaretini toplayıp dosdoğru Fife'a baktı, "uymaya mecbur olduğum kurallar koyduğunu da bilmiyordum. Cidden!"

"Koymuyorum zaten," dedi Fife. "Madem detayları bilmiyorsun, o hâlde senin için özetleyeyim. Söyleyeceklerimi diğerleri de ilginç bulabilir."

Kırk sekiz saat içerisinde yaşanan onca olayın sadece birkaç kelimeyle anlatılabilmesi ve kulağa çok sıradan gelmesi şaşırtıcıydı doğrusu. Öncelikle, mesajlaşmalarda beklenmedik bir şekilde Uzay-analizi kitaplarından söz edilmişti. Ardından emekliye ayrılmış bir devriye kafasına ağır bir darbe almış, kafatası çatladığı için iki saat sonra ölmüştü. Bunu takip eden kovalamaca, dokunulmazlığı olan Trantorlu bir casusun ininde son bulmuştu. Ertesi gün şafak vaktinde ikinci bir devriye daha öldürülmüş ve katil bir devriye üniforması çalmıştı. Birkaç saat sonra bu sefer de Trantorlu casus katledilmişti.

"Eğer son haber kırıntılarını da duymak isterseniz," diye sözünü bitirdi Fife, "önemsiz gibi görünen bu olaylar kataloğuna şunu da ekleyebilirsiniz: Birkaç saat önce, Florina'daki Kent Parkı'nda bir ceset bulundu. Ya da daha doğrusu kemiklerinden artakalanlar..."

"Kimin cesedi?" diye sordu Rune.

"Bir saniye lütfen. Cesedin yanında bir de kül yığını bulunmuş. Görünüşe göre kömüre dönüştürülmüş bir kıyafete aitmiş. Metal aksesuarları dikkatle ayıklanmış ama kül analizi bunun bir devriye üniforması olduğunu doğruladı."

"Ceset, taklitçi dostumuza mı ait yani?" diye sordu Balle.

"Sanmıyorum," dedi Fife. "Kim onu gizli gizli öldürür ki?"

"O zaman intihar etmiştir," dedi Bort sertçe. "O kahrolasıca piç elimizden daha ne kadar kaçmayı umabilirdi ki? Sanırım böylesi onun için daha kolay bir ölüm olmuştur. Ben olsam devriye teşkilatını sorguya çekip kimin adamımızı intiharın eşiğine getirdiğini bulur ve eline tek sıkımlık bir lazer tabancası tutuştururdum."

"Sanmıyorum," dedi Fife, yeniden. "Eğer adam intihar ettiyse bu önce kendini öldürdüğü, sonra üniformasını çıkarıp küle dönüştürdüğü, ardından düğmeleriyle kopçalarını

ayıkladığı ve onlardan kurtulduğu anlamına gelir. Ya da önce üniformasını çıkarmış, onu kül etmiş, düğmeleriyle kopçaları toplamış, mağarayı iç çamaşırlarıyla veya çıplak vaziyette terk etmiş, onlardan kurtulmuş, sonra da geri dönüp kendini öldürmüştür belki?"

"Ceset bir mağarada mı bulundu?" diye sordu Bort.

"Park'taki dekoratif mağaralardan birinde, evet."

"O zaman yeterince zamanı ve mahremiyeti olmuş demektir," dedi Bort, kavgacı bir tavırla. Teorilerinden vazgeçmekten nefret ederdi. "Önce düğmelerle kopçaları çıkarmış, sonra da–"

"Küle dönüştürülmemiş bir devriye üniformasının kemerini koparmayı denedin mi hiç?" diye sordu Fife, alaycı bir tavırla. "Peki intihar eden kişi sahiden de bizim taklitçiyse bunu neden yapsın? Ayrıca elimde, cesedin kemik yapısına dair adli tabip raporu da var. İskelet ne bir devriyeye ne de bir Florinalıya ait. Öldürülen kişi bir Sarklı."

"Cidden mi?!" diye bağırdı Steen; Balle'ın ihtiyar gözleri ardına dek açıldı; Rune ağzını sıkıca kapattı ve arada sırada ışığı yansıtıp adamın oturduğu kasvetli küpe bir nebze hayat katan metal dişleri görünürden kayboldu. Bort bile afallamış görünüyordu.

"Anlıyor musunuz?" diye sordu Fife. "Şimdi metallerin neden üniformanın kalıntılarından ayıklandığını görebiliyorsunuz. O adamı öldüren kişi her kimse küllerin Sarklının kıyafetine ait olduğunu, cinayet işlenmeden önce çıkarılıp küle dönüştürüldüklerini düşünmemizi istedi. Böylece bunu bir intihar veya kişisel bir kan davası zannedecek, hiçbir şekilde devriye taklitçisi dostumuzla ilişkilendirmeyecektik. Bilmediği şeyse bir Sarklının kirt kumaşından kıyafetleri ile bir devriyenin selülozdan yapılma üniformasının kül analiziyle birbirinden ayırt edebileceği. Düğmeleri ve kopçaları çıkarılmış olsa bile...

"Şimdi, elimizde ölü bir Sarklı ve küle dönüştürülmüş bir devriye üniforması olduğuna göre Yukarı Kent'te bir yerlerde Sark kıyafetleri giyen, kanlı canlı bir Kentli olduğu sonucuna varabiliriz. Kısacası, uzunca bir süre boyunca devriye pozu kesen ve tehlikenin giderek artmasından rahatsız olan Florinalımız bir Toprak Efendisi olmaya karar vermiş. Ve bunu mümkün olan tek yolla yapmış."

"Peki yakalandı mı bari?" diye sordu Bort, kısık sesle.

"Hayır, henüz değil."

"Peki neden? Sark aşkına, neden?"

"Er ya da geç yakalanacak," dedi Fife, kayıtsızca. "Şu anda düşünmemiz gereken daha önemli şeyler var. Yaşanan bu barbarca olay bununla kıyaslandığında ehemmiyetsiz kalıyor."

"Sadede gel!" diye çıkıştı Rune, anında.

"Sabırlı olun! Öncelikle, geçen sene kaybolan şu Uzay-analistini hatırlayıp hatırlamadığınızı sormama izin verin."

Steen kıkırdadı.

"Yine mi?" dedi Bort, mutlak bir aşağılamayla.

"Aralarında bir bağlantı mı var?" diye sordu Steen. "Yoksa sadece geçen seneki o korkunç olaylardan bir daha mı bahsedeceğiz? Yorgunum."

Fife onlara aldırış etmedi. "Dün ve evvelsi gün yaşanan bu hadiseler, birinin Florina kütüphanesinde Uzay-analiziyle ilgili bazı referans kitaplarını sormasıyla başladı. Bu bağlantı benim için yeterli. Bakalım aynı bağlantıyı sizin de kurmanızı sağlayabilecek miyim? İşe kütüphanedeki olaya karışan üç kişinin eşkallerini tarif ederek başlayacağım. Ve lütfen birkaç dakikalığına da olsa sözümü kesmeyin.

"Birincisi bir Kentli. Üçünün arasındaki en tehlikeli kişi bu. Sark'taki kayıtları zeki ve güvenilir biri olduğunu gösteriyor. Maalesef bu meziyetlerini artık bize karşı kullanıyor. Cinayetlerin dördünden de onun sorumlu olduğuna şüphe yok. Bu oldukça kabarık bir sicil. Dört maktulden ikisinin devriye,

birinin de Sarklı olduğunu göz önüne alırsak inanılmaz derecede dikkate değer bir yerli olduğunu söyleyebiliriz. Üstelik hâlâ serbest.

"İkincisi yerli bir kadın. Eğitimsiz ve son derece ehemmiyetsiz biri. Lâkin şu son birkaç gündür olayı her yönünden derinlemesine araştırdığımız için artık geçmişini biliyoruz. Annesiyle babası bir 'Kirt Ruhu' üyesiymiş. Hatırlarsanız köylülerin yirmi yıl kadar önce tertip ettiği ve kolaylıkla bastırdığımız, aptalca bir komploydu bu.

"Bu da bizi üçüncü şahsa, aralarındaki en alışılmadık kişiye getiriyor. Kendisi sıradan bir fabrika işçisi ve tam bir ahmak."

Bort sıkıntıyla ofladı, Steen ise tekrardan yüksek sesle kıkırdadı. Balle gözlerini kapalı tutarken Rune ise çevresini saran karanlıkta hareketsizce oturmaya devam etti.

"'Ahmak' sözcüğünü laf olsun diye kullanmadım. GüvBak'ın tüm imkânlarını sonuna kadar zorlamamıza rağmen adamın geçmişini en fazla on buçuk ay öncesine kadar takip edebiliyoruz. O sıralarda, Florina'nın başkentinin hemen dışında kalan bir köyde, aklını tamamen kaçırmış bir hâlde bulunmuş. Ne yürüyebiliyor ne de konuşabiliyormuş. Kendi kendine yemek bile yiyemiyormuş.

"Kendisine ilk kez şu Uzay-analisti ortadan kaybolduktan birkaç hafta sonra rastlandığına dikkat edin. Ek olarak yalnızca birkaç ay içerisinde konuşmayı, hatta bir kirt fabrikasında çalışmayı öğrenebildiğine de dikkat edin. Ne tür bir ahmak bu kadar hızlı öğrenebilir ki?"

"Ah, cidden," diye başladı Steen, neredeyse hevesli bir şekilde. "Eğer kendisine münasip bir şekilde psişik-sonda uygulandıysa bu hiç de..." Sesi yavaş yavaş azalıp yitti.

"Bu konuda senden daha yetkin birini düşünemiyorum," dedi Fife alayla. "Yine de, Steen'in uzman görüşünü almamama rağmen ben de aynı sonuca vardım. Olası tek açıklama bu.

"Şimdi, psişik-sonda yalnızca Sark'ta ve Yukarı Kent'te

yapılabilir. Araştırmamın noksansız olması adına Yukarı Kent'teki bütün doktorların muayenehanelerini kontrol ettirdim. Ama izinsiz bir psişik-sonda işlemine dair herhangi bir ize rastlamadım. Bunun üzerine casuslarımızdan biri o ahmak ortaya çıktığından beri ölen doktorların kayıtlarını kontrol etmemizi önerdi. Bu fikir için onu terfi ettirmeyi düşünüyorum.

"O muayenelerden birinde ahmağımıza dair bir kayıt bulduk. Altı ay önce, az evvel bahsettiğim o üç kişilik gruptaki köylü kadın tarafından fiziksel bir muayeneye götürülmüş. Görünüşe göre kadın bunu gizlice yapmış çünkü o gün işinden tamamen farklı bir şey için izin almış. Doktor, ahmağı muayene etmiş ve kendisine psişik-sonda uygulandığına dair kesin delillere rastlamış.

"Şimdi ilginç bir noktaya geliyoruz. Doktor hem Yukarı hem de Aşağı Kent'e kapısı bulunan, o iki katlı muayenehanelerden birine sahipmiş. Yerlilerin birinci sınıf tıbbi bakımı hak ettiğine inanan şu idealistlerden biriymiş. Aynı zamanda sistemli bir adammış ve asansörle boş yere vakit kaybetmemek için kayıtlarını her iki muayenehanesinde de saklıyormuş. Sarklı ve Florinalı hastalarının dosyalarını ayırmamak idealist yanına da hitap ediyormuş sanırım. Ama bahsettiğimiz ahmağın raporunun ikinci bir kopyasını çıkarmamış ve başka bir nüshası olmayan *tek* vaka bu.

"Peki neden? Eğer bir sebepten ötürü bu vakanın ikinci bir nüshasını çıkarmamaya karar verdiyse neden onu Yukarı Kent'te, onu bulduğumuz yerde sakladı? Niçin hastaya baktığı yer olan Aşağı Kent'te saklamadı? Sonuçta hastası bir Florinalıydı. Muayenehanesine bir Florinalı tarafından getirilmişti. Ve onu Aşağı Kent'te muayene etmişti. Tüm bunlar bulduğumuz dosyada açık açık yazıyor.

"Bu bilmecenin tek bir cevabı var. Aslında her iki ofiste de usulüne uygun bir şekilde kayıt *tutuldu* fakat Aşağı Kent'teki

dosya, bir nüshasının da Yukarı Kent'te tutulduğunu bilmeyen biri tarafından yok edildi. Devam edelim.

"Ahmağın muayene kaydının yanında, doktorun GüvBak'a göndereceği rutin rapora bu bulgularını da ekleyeceğine dair bir not vardı. Zaten münasip olanı da bu. İzinsiz olarak psişiksonda kullanan biri bir kanun kaçağı, hatta Sark egemenliğini çökertmeyi planlayan biri olabilir sonuçta. Ama böyle bir rapor hiçbir zaman hazırlanmamış. Doktor birkaç hafta sonra bir trafik kazasında ölmüş.

"Tesadüfler katlanma sınırını aşacak kadar artıyor, değil mi?"

Balle gözlerini açtı. "Bu anlattıkların bir dedektif romanından farksız."

"Evet," diye bağırdı Fife, memnuniyetle. "Tıpkı bir dedektif romanı gibi. Ve şu anda ben de dedektifim."

"Peki zanlılar kim?" diye sordu Balle, yorgun bir fısıltıyla.

"Henüz hiç kimse. Müsaade edin, dedektiflik rolümü biraz daha sürdüreyim."

Sark'ın şimdiye dek karşılaştığı en büyük tehlikenin ortasında olmalarına rağmen Fife bu durumdan aşırı derecede keyif aldığını fark etti.

"Gelin, hikâyeyi bir de öteki açıdan ele alalım. Bir süreliğine ahmağı bir kenara bırakıp şu kaybolan Uzay-analistini düşünelim. Kendisinden ilk kez Ulaşım Bürosu'ndan gelen ve yakında bir geminin inişe geçeceğini söyleyen bildirim sayesinde haberdar olduk. Bildirimin yanında analistten gelen bir de mesaj vardı.

"Ancak Uzay-analisti gezegene asla varamadı. Yakın uzayda da izine rastlanmadı. Dahası, Ulaşım Bürosu'na yolladığı mesaj da ortadan kayboldu. Y.U.B. mesajı kasten sakladığımızı iddia etti. GüvBak ise karışıklık çıkartmak için aslında gerçekte hiç varolmayan bir mesajdan söz ettiklerini savundu. Şimdi iki tarafın da yanıldığını görebiliyorum. Sahiden de bir mesaj *var* fakat onu saklayanlar Sark hükümetinden *değil*.

"Gelin, kafamızdan bir adam uyduralım, adına da şimdilik X diyelim. X'in Ulaştırma Bürosu kayıtlarına erişimi var. Uzay-analistinden ve mesajından haberi oldu. Kendisi hızlı hareket etme ve düşünme yetisine sahip biri. Uzayaltı telsizi aracılığıyla analistin gemisine gizli bir mesaj göndermeyi başardı ve onu küçük, özel bir piste yönlendirdi. Uzay-analisti kendisinden isteneni yaptı ve orada X'le buluştu.

"X, Uzay-analistinin felaket mesajını yanında götürdü. Bunun iki sebebi olabilir. Birincisi, kanıtı yok ederek onu tespit etmeye çalışanların kafasını karıştırmak. İkincisi ise, Uzay-analistinin güvenini kazanmaya çalışmak. Şayet Uzay-analisti üstlerinden başka hiç kimseyle görüşmemeye kararlıysa X mesajı ona göstermiş ve hikâyenin özünü zaten bildiğini kanıtlayıp adamın güvenini kazanmaya çalışmış olabilir.

"Uzay-analistinin onunla konuştuğuna şüphe yok. O konuşma ne kadar tutarsız, delice ve olanaksız olursa olsun X bunun kusursuz bir propaganda malzemesi olarak kullanılabileceğini gördü. Ardından bize, Yüce Toprak Efendilerine şantaj mektupları yolladı. Muhtemelen tam olarak Trantorluların yapacağını söylediğim gibi hareket edecek ve kendisiyle anlaşma yapmadığımız takdirde gezegenin yok olacağına dair söylentiler çıkararak Florina'daki üretimi sekteye uğratacaktı. Ta ki biz teslim olana kadar...

"Ama bu noktada ilk yanlış hesaplamasını yaptı. Bir şey onu korkuttu. Bunun ne olabileceğini daha sonra düşüneceğiz. Her hâlükârda, devam etmeden önce beklemesi gerektiğine karar verdi. Ancak beklemek yanında yeni bir sorunu da doğruyordu. X, Uzay-analistinin hikâyesine inanmıyordu ama adamın çılgınlık derecesinde samimi olduğuna şüphe yoktu. O nedenle X işlere bir ayar çekmeli, Uzay-analistini 'felaketini' bekletmeye ikna etmeliydi.

"Ama Uzay-analisti, o çarpık zihni kullanım dışı bırakılmadığı müddetçe böyle bir şeye razı gelmezdi. X onu öldüre-

bilirdi elbette fakat sanırım ileride adamdan başka bilgiler de elde etmeyi umuyor (ne de olsa Uzay-analizi hakkında hiçbir şey bilmiyor ve sadece blöf yaparak şantaja devam edemez) ya da planı suya düştüğü takdirde onu fidye almak için kullanabilir. Sonuç olarak bir psişik-sonda kullandı. Tedavinin ardından elinde başına bela olacak bir Uzay-analisti değil, beyinsiz bir ahmak kaldı. Bir süre sonra hafızasını yeniden kazanacak biri.

"Peki ya sonraki adım? Tabii ki bekleyerek geçireceği bu süre zarfında Uzay-analistini hiç kimsenin bulamayacağından ya da o ahmak hâliyle bile önemli bir şahıs tarafından görülmeyeceğinden emin olmak... Böylece ustaca bir basitlikle devam etti. Adamı Florina'ya götürdü ve neredeyse bir yıl boyunca kirt fabrikalarında çalışan, yarım akıllı bir yerli gibi görünmesini sağladı.

"Muhtemelen o süre zarfında ya kendisi ya da güvendiği bir suç ortağı o yaratığın yerleştirildiği köyü ziyaret etmiş, güvende ve nispeten sağlıklı olduğundan emin olmuştur. Ama bu ziyaretlerinden biri sırasında her nasılsa yaratığın psişik-sondayı tek bakışta tanıyabilecek bir doktora götürüldüğünü öğrendi. Doktor öldü, raporu da ortadan kayboldu. En azından Aşağı Kent'teki ofisinde... X'in ilk yanlış hesaplaması da işte buydu. Üst kattaki ofiste raporun bir kopyasının daha bulunabileceğini hiç düşünmedi.

"Sonra ikinci yanlış hesaplamasını yaptı. Uzay-analisti hafızasını tahmininden biraz daha hızlı kazanmaya başladı ve köyün Kentlisi onda görünenden daha fazlası olduğunu anlayacak kadar zeki çıktı. Belki de ahmağa bakan kız ona psişik-sondadan bahsetmiştir. Bu sadece bir tahmin.

"İşte bütün hikâye bundan ibaret."

Fife güçlü ellerini birbirine kenetledi ve diğerlerinin tepkilerini bekledi.

İlk tepki Rune'dan geldi. Birkaç dakika önce odasındaki

ışıkları yakmıştı ve şimdi de oturduğu yerde gülümseyip gözlerini kırpıştırıyordu. "Bu oldukça sıkıcı bir hikâyeydi Fife," dedi. "Birkaç dakika daha devam etseydin karanlıkta uyuyakalacaktım."

"Görebildiğim kadarıyla," dedi Balle yavaşça, "en az geçen seneki kadar asılsız bir hikâye uydurmuşsun."

"Saçmalık!" dedi Bort.

"Hem bu X de kim ola ki?" diye sordu Steen. "Eğer kim olduğunu bilmiyorsan tüm bunların hiçbir anlamı yok demektir." Ardından nazikçe esneyip bir parmağıyla küçük beyaz dişlerini kapattı.

"En azından biriniz önemli noktayı gördü," dedi Fife. "Burada asıl mesele X'in kimliğini saptamak. Analizimin isabetli olduğunu farz ederek adamın karakteristik özelliklerini bir düşünelim.

"Her şeyden önce, Devlet Daireleriyle bağlantısı olan bir adam bu. Psişik-sonda emri verebilen bir adam. Güçlü bir şantaj kampanyası yürütebileceğini düşünen bir adam. Uzay-analistini Sark'tan Florina'ya sorunsuzca götürebilen bir adam. Florina'daki bir doktorun ölümünü tertip edebilen bir adam. Önemsiz biri olmadığı kesin.

"Aslına bakarsanız son derece nüfuzlu biri. Bir Yüce Efendi olmalı. Sizce de öyle değil mi?"

Bort hışımla ayağa kalktı, kafası görüntüden kaybolunca da gerisingeri yerine oturdu. Steen yüksek sesli, çılgınca bir kahkaha attı. Rune'un yarı yarıya peltemsi bir yağ katmanıyla çevrili olan gözleri için için yandı. Balle ise başını yavaşça iki yana sallamakla yetindi.

"Uzay aşkına Fife, hangimizi suçluyorsun?" diye bağırdı Bort.

"Henüz hiçbirinizi," dedi Fife, istifini bozmadan. "En azından özel olarak. Bir de şu açıdan bakın. Beş kişiyiz. Bizden başka, Sark'taki hiç kimse X'in yaptıklarını yapamazdı. Sade-

ce biz beşimizin buna gücü yeter. Orası kesin. O zaman hain hangimiz? Ben değilim, baştan söyleyeyim."

"Bu konuda sözüne güvenebiliriz, değil mi?" diye sordu Rune, alayla.

"Güvenmek zorunda değilsiniz," diye çıkıştı Fife. "Öte yandan, içinizde böyle bir şey yapmak için geçerli bir sebebi olmayan tek kişi benim. X kirt endüstrisinin kontrolünü ele geçirmek istiyor. Ama o kontrol *zaten* bende. Florina topraklarının üçte biri bana ait. Fabrikalarım, makine tesislerim ve nakliyat filolarım dilediğim takdirde aranızdan birini veya hepinizi saf dışı bırakmaya yeter de artar. Eğer öyle bir şey isteseydim karmaşık şantaj mektuplarıyla uğraşmazdım."

Artık diğerlerinin sesini bastırabilmek için bağırıyordu. "Beni dinleyin! Benim dışımdaki her birinizin bunu yapmak için bir sebebi var. En küçük kıta ve holdingler Rune'da. Bundan hoşlanmadığını biliyorum, düşüncelerini yeterince iyi saklayamıyor. Balle aramızdaki en köklü soydan geliyor. Ailesi bir zamanlar Sark'a hükmederdi. Muhtemelen bunu unutmamıştır. Bort fikirlerini daima oy birliğiyle reddetmemizden, dolayısıyla da topraklarını istediği gibi kamçı ve lazer silahıyla yönetememekten nefret ediyor. Steen tam bir sefahat düşkünü fakat finansal durumu kötüye gidiyor. Zararını telafi etme arzusu oldukça güçlü bir dürtüdür. Bu hepimizde var. Olası bütün güdüler. Kıskançlık. Güce duyulan açlık. Para kazanma arzusu. Prestij meselesi. O hâlde hanginiz X'siniz?"

Balle'in ihtiyar gözleri ansızın öfkeyle parladı. "Bilmiyor musun?"

"Önemi yok. Şimdi bir de şunu dinleyin. Hatırlarsanız, bize ilk mektuplarını yolladıktan sonra bir şeyin X'i (şimdilik ona X demeye devam edelim) korkuttuğunu söylemiştim. Bunun ne olduğunu biliyor musunuz? Onu korkutan şey, ilk toplantımızda size birlikte hareket etme çağrısında bulunmamdı.

Çünkü bunun başarısızlığına sebep olacağını biliyordu. Kıtasal özerkliğe sıkı sıkıya bağlı olduğumuzu biliyor, son ana dek bundan taviz vermeyeceğimizi umarak bizi yeneceğini düşünüyordu. Ama yanıldığını fark etti ve ilk andaki o aciliyet hissi ortadan kaybolana, yeniden harekete geçebileceği bir an gelene dek beklemeye karar verdi.

"Ama yine yanılıyor. Zira birlikte hareket etmeye devam edeceğiz ve X'in bizden biri olduğu göz önüne alındığında bunu güvenli bir biçimde yapabilmemizin tek bir yolu var. Kıtasal özerklik sona ermeli. Bu artık göze alamayacağımız bir lüks çünkü X'in planları geri kalanımızın ekonomik açıdan çökmesine veya Trantor'un olaya müdahil olmasına bağlı. İşte bu yüzden, şu andan itibaren şahsen ve bizzat (çünkü bu konuda kendimden başka hiç kimseye güvenemem) Birleşik Sark'ın başına geçiyorum. Benimle misiniz?"

Diğerleri hep birlikte koltuklarından fırlayıp bağırmaya başladılar. Bort yumruklarını sallıyordu. Dudaklarının köşesi hafifçe köpürdü.

Fiziksel olarak yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Fife gülümsedi. Her biri kıtalarca ötedeydi. Masasının arkasında öylece oturup köpürmelerini izleyebilirdi.

"Başka seçeneğiniz yok," dedi. "İlk toplantımızı gerçekleştirdiğimiz günden beri ben de kendi hazırlıklarımı yaptım. Siz dördünüz burada sessizce oturup beni dinlerken sadık subaylarım donanmanın kontrolünü ele geçirdi bile."

"İhanet!" diye uludular dört bir ağızdan.

"Kıtasal özerkliğe ihanet," diye karşılık verdi Fife. "Sark'a sadakat."

Steen parmaklarını gergince birbirine dolamıştı; tırnaklarındaki kızılımsı, bakır ojeler tenindeki tek renkti. "Peki ya şu X? Gerçekten de içimizden biriyse bile aramızda yine de üç masum var demektir. Ben X değilim." Etrafına kötücül bir bakış attı. "Diğerlerinden biri olmalı."

"Masum olanlarınız eğer isterlerse kuracağım hükümette görev alabilirler. Kaybedeceğiniz hiçbir şey yok."

"İyi de hangilerimizin masum olduğunu söylemiyorsun ki," diye bağırdı Bort. "Şu X hikâyesini bahane edip hepimizi saf dışı... saf dışı..." Nefessi kesilince susmak zorunda kaldı.

"Öyle bir şey yapacak değilim. Yirmi dört saat içerisinde X'in kimliğini öğrenmiş olacağım. Size söylemediğim bir şey daha var. Bunca zamandır sözünü edip durduğumuz şu Uzay-analisti artık elimde."

Diğerleri suspus oldular. İhtiyatlı ve şüpheci bakışlarla birbirlerini süzdüler.

Fife gevrek gevrek güldü. "Hanginizin X olduğunu merak ediyorsunuz. İçinizden biri bunu biliyor, emin olun. Yirmi dört saat içinde biz de öğreneceğiz. Şimdi, hepinizin oldukça çaresiz bir durumda olduğunu aklınızdan çıkarmayın beyler. Savaş gemileri artık benim emrimde. İyi günler!"

Çekilebileceklerini gösteren bir el hareketi yaptı.

Dört adam, tıpkı uzayın derinliklerinde kimsecikler tarafından görülmeden sürüklenen bir geminin viziekranında belirip kaybolan yıldızlar gibi, tek tek görüntüden çıktılar.

En son Steen ayrıldı. "Fife," dedi, huzursuzca.

Fife başını kaldırıp ona baktı. "Evet? Artık yalnız kaldığımıza göre itiraf etmek mi istiyorsun? X sen misin?"

Steen'in yüzü telaşla çarpıldı. "Hayır, hayır. Cidden. Sadece ciddi olup olmadığını sormak istemiştim. Kıtasal özerklik hususunda yani. Ciddi misin?"

Fife sadece duvardaki eski kronometreye göz atmakla yetindi. "İyi günler."

Steen hafifçe inledi. Ardından bağlantıyı kesen düğmeye dokunmak için bir elini kaldırdı ve o da görünürden kayboldu.

Fife taş kesilmiş bir şekilde, hareket etmeksizin orada otur-

mayı sürdürdü. Toplantı sona erip kriz anının harareti geçer geçmez depresyon onu avucunun içine almıştı. Dudaksız ağzı, geniş yüzündeki açık bir yaradan ibaretti sanki.

Tüm hesaplamaları tek bir gerçeğe dayanıyordu: Uzay-analisti delinin tekiydi ve Florina'yı bekleyen bir felaket falan yoktu. Ama deli bir adamın uğruna çok şey yapılmıştı. Y.U.B.'dan Junz delinin tekini aramak için bir yıl harcar mıydı? Peri masallarının peşinden böylesine kararlı bir şekilde koşar mıydı?

Fife bu düşüncelerinden başka hiç kimseye söz etmemişti. Kendisi bile düşünmeye zar zor cüret edebiliyordu. Ya Uzay-analisti deli değilse? Ya kirt gezegeni sahiden de yok olmanın eşiğindeyse?

Florinalı kâtibi süzülürcesine önünde belirdi, sesi donuk ve kuruydu. "Efendim!"

"Ne var?"

"Kızınızı taşıyan gemi gezegene iniş yaptı."

"Uzay-analisti ile yerli kadın güvende mi?"

"Evet efendim. Kentli de yakalandı ve Sark'a getiriliyor."

13

YAT PİLOTU

Hava giderek kararırken limanın ışıkları da kademeli bir şekilde parlaklaştı. Genel aydınlatma, tam da beklenildiği gibi, daima ılıman bir akşamüstü havası oluşturacak şekilde kaldı. Yukarı Kent'teki tüm yat limanlarında olduğu gibi, 9. Liman'da da Florina'nın dönüşüne bağlı olmaksızın gün boyu gündüz vakti yaşanıyordu. Öğle güneşinin altında parlaklık alışılmadık derecede artabiliyordu fakat yaşanan tek sapma buydu.

Markis Genro limana girdiği sırada Kent'in renkli gece lambalarını arkada bıraktığından gündüz vaktinin çoktan geçtiğini biliyordu. Lambalar gecenin karanlığında parlak bir şekilde yansalar da etrafı gündüz gibi göstermek gibi bir iddiaları da yoktu.

Genro ana girişi aşar aşmaz durup etrafına bakındı; üç düzine hangarı ve beş kalkış pisti bulunan, at nalı şeklindeki bu devasa yerden zerre etkilenmişe benzemiyordu. Tüm tecrübeli yat pilotları gibi, burası onun da bir parçasıydı.

Uzun, mor uzun bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına sıkıştırdı. Ucunda incecik, gümüşi bir kirt tabakası vardı. Genro iki avucunu o tabakaya siper etti ve içine derin bir nefes çekerken kirtin yeşilimsi bir ışıkla alev almasını izledi. Sigara

yavaşça, kül bırakmadan yanmaya başladı. Adamın burun deliklerinden zümrüt yeşili bir duman yükseldi.

"Her zamanki gibi yoğun!" diye mırıldandı kendi kendine.

Yat komitesi üyelerinden biri üzerinde yatçılık kıyafetiyle –tuniğinin düğmelerinden birinin üstünde komite üyesi olduğunu gösteren mütevazı ve zarif bir yazı vardı– onu karşılamak için hızlı adımlarla, aceleci görünmemeye özen göstererek adama doğru yaklaştı.

"Ah, Genro! Neden her zamanki gibi yoğun olmasın ki?"

"Merhaba Doty. Kent'te yaşanan tüm o velveleden sonra parlak çocuklardan birinin limanları kapatabileceğini düşünmüştüm. Sark'a şükür ki öyle bir şey olmamış."

Komite üyesi ciddileşti. "Aslına bakarsan işler oraya varabilir. Son haberleri duydun mu?"

Genro sırıttı. "Son haberleri artık 'o kadar da son olmayan' haberlerden nasıl ayırt edebiliyorsun?"

"Eh, tüm bunları yapanın bir yerli olduğunun kesinleştiğini duydun mu peki?"

"Onu yakaladılar mı demek istiyorsun? Bunu duymamıştım."

"Hayır, daha yakalayamadılar. Ama artık Aşağı Kent'te olmadığını biliyorlar!"

"Öyle mi? Peki neredeymiş?"

"Nerede olacak, burada. Yukarı Kent'te."

"Deme yahu?" Genro'nun gözleri irileşmiş, ardından şüpheyle kısılmıştı.

"Hayır, cidden," dedi komite üyesi, biraz incinerek. "Elimde buna işaret eden deliller var. Devriyeler bir süredir Kirt Caddesi'nin altını üstüne getiriyorlar. Kent Parkı'nın etrafını sardılar ve Merkez Arena'yı koordinasyon noktası olarak kullanıyorlar. Bunların hepsi gerçek."

"Eh, belki." Genro'nun bakışları hangardaki gemilerin üzerinde kayıtsızca dolaştı. "Sanırım iki aydır 9'a gelmiyorum. Buralarda hiç yeni gemi var mı?"

"Hayır. Şey, evet. Hjordesse'nin *Ateş Oku* var."

Genro başını olumsuz anlamda salladı. "Onu gördüm. Baştan aşağı kromla kaplı ve başka hiçbir özelliği yok. Sonunda kendi gemimi kendim dizayn etmek zorunda kalacağımı düşünmekten nefret ediyorum."

"*Kuyrukluyıldız V*'i satıyor musun yoksa?"

"Ya satacağım ya da hurdaya çıkaracağım. Şu yeni modellerden sıkıldım. Fazla otomatikler. Otomatik röleleri ve yörünge bilgisayarları yatçılık sporunu öldürüyor."

"Biliyor musun, diğerlerinin de aynı şeyden şikâyet ettiğini duydum," diye onunla hemfikir oldu komite üyesi. "Bak sana ne diyeceğim. Eğer iyi durumdaki eski modellerden birinin satışa çıkarıldığını duyarsam seni haberdar edeceğim."

"Teşekkürler. Biraz etrafı dolaşmamın sakıncası var mı?"

"Tabii ki yok. Keyfine bak." Komite üyesi sırıtıp adama el salladı, sonra da oradan uzaklaştı.

Genro, yarı yarıya bitmiş sigarası dudağının bir köşesinden sarkarken limanı yavaş yavaş turladı ve dolu hangarlardan her birinin önünde duraksayıp içlerindeki gemilere bilgiç bilgiç değer biçti.

26 numaralı hangara geldiğinde ilgisi birdenbire arttı. Alçak bariyerin üstünden bakıp seslendi. "Toprak Efendisi?"

Kibarca bir seslenişti bu. Ama birkaç saniye bekledikten sonra o kadar da kibarca olmayan, buyurucu bir ses tonuyla tekrar denemek zorunda kaldı.

Ortaya çıkan Toprak Efendisi etkileyici bir görüntüye sahip olmaktan çok uzaktı. Evvela, yatçılık kıyafetlerini giymemişti. İkincisi, bir tıraşa ihtiyacı vardı ve kısmen itici görünen takkesi oldukça demode bir şekilde aşağı çekilmişti. Yüzünün yarısını örtmüştü sanki. Son olarak, tavır ve davranışları şüphe uyandıracak kadar tuhaftı.

"Adım Markis Genro. Bu sizin geminiz mi efendim?" diye sordu adam.

"Evet, öyle." Kelimeleri yavaş ve gergindi.

Genro buna aldırış etmedi. Başını geriye eğip yatın dış hatlarını dikkatle inceledi. Sigarasının kalanını dudaklarının arasından çekip aldı ve bir fiskeyle havaya fırlattı. İzmarit iyice yükselmeden önce küçük bir ışık patlaması eşliğinde ortadan kayboldu.

"İçeri girmemin sakıncası var mı?" diye sordu Genro. Toprak Efendisi tereddüt etti, ardından kenara çekildi. Genro hangara girdi. "Yatınız ne tür bir motor kullanıyor efendim?"

"Neden soruyorsunuz?"

Genro uzun boylu, kara gözlü ve kara tenli bir adamdı; kıvırcık saçları kısa kesilmişti. Toprak Efendisi'nden bir baş daha uzundu. Gülümsediğinde beyaz, düzgün dişleri ortaya çıktı. "Doğrusunu isterseniz kendime yeni bir gemi arıyorum."

"Benimkine mi ilgi duyuyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Fiyatı uygun olursa bunun gibi bir şey alabilirim belki. Her neyse, kontrollere ve motora bakmamın sizin için bir sakıncası var mı?"

Toprak Efendisi hiçbir şey söylemeden, orada öylece durdu.

"Keyif sizin elbette," dedi Genro, sesinde bir parça soğuklukla. Gitmek için arkasını döndü.

"Gemimi satmayı düşünebilirim," dedi Toprak Efendisi. Ceplerini karıştırdı. "İşte lisansı!"

Genro lisansın iki yüzüne hızlı, deneyimli bir bakış attı. Sonra da onu geri uzattı. "Adınız Deamone mu?"

Toprak Efendisi başıyla onayladı. "İsterseniz gemiye binebilirsiniz."

Genro limanın büyük kronometresine, gün batımından sonraki ikinci saatin başladığını gösteren parlak kollara –gündüz aydınlatmasının altında hepten ışıldıyorlardı– kısa bir bakış attı.

"Teşekkürler. Önden buyurun."

Toprak Efendisi bir kez daha ceplerini karıştırdı, ardından bir deste plaka-anahtar çıkardı. "Lütfen, önden siz buyurun bayım."

Genro desteyi aldı ve ince anahtarları karıştırarak 'gemi damgası' anlamına gelen küçük kod işaretlerini aradı. Diğer adam ona yardım etmek için herhangi bir harekette bulunmadı.

"Sanırım bu?" dedi Genro sonunda.

Basınç odası balkonuna çıkan kısa rampayı tırmandı ve ince anahtar deliğini bulmak için kapının sağ tarafına dikkatle bakındı. "Şeyi göremiyorum... Ah, işte burada." Kapının diğer tarafına geçti.

Basınç odası yavaşça, sessiz bir şekilde açıldı ve Genro içerideki karanlığa adım attı. Dış kapı arkalarından kapanır kapanmaz kırmızı bir ışık otomatikman yandı. İç kapı açılıp ikili içeri girdiğindeyse geminin beyaz ışıkları güverte boyunca titreşerek yandı.

Myrlyn Terens'in başka bir seçeneği yoktu. 'Seçenek' diye bir şeyin varlığını unutalı çok uzun zaman olmuştu. Izdırap gibi geçen üç sefil saat boyunca Deamone'un gemisinin yakınlarında kalmış, yapabileceği başka hiçbir şey olmadığından orada öylece beklemişti. Şimdiye dek eline başka bir fırsat geçmemişti. Yakalanacağına kesin gözüyle bakıyordu.

Derken gemiye alıcı gözüyle bakan bu herif çıkagelmişti. Onunla muhatap olmak tam manasıyla delilikti. Böylesine dar ve küçük bir alanda rolüne devam etmesi imkânsızdı. Öte yandan limanda daha fazla beklemeyi de göze alamazdı.

En azından geminin içinde yiyecek bir şeyler olabilirdi. Bunu daha önce düşünememiş olması tuhafına gitti.

İçeride gerçekten de yiyecek vardı.

"Akşam yemeği vakti geldi sayılır," dedi Terens. "Bir şeyler yemek ister misiniz?"

Öteki adam ona çok fazla aldırış etmedi. "Şey, belki sonra. Teşekkür ederim."

Terens ısrar etmedi. Genro'yu gemiyi tek başına dolaşmaya bırakıp bir et konservesini ve selüloza sarılmış bir meyveyi afiyetle mideye indirdi. Ardından kana kana su içti. Mutfağın karşısındaki koridorun sonunda bir duş vardı. Kapıyı kilitleyip yıkandı. O sıkı takkeyi bir süreliğine de olsa başından çıkarabilmek büyük keyifti. Hatta kıyafetlerini değiştirebileceği küçük bir dolap bile buldu.

Genro döndüğünde Terens kendisini ziyadesiyle toparlamıştı.

"Baksanıza, gemiyi uçurmaya çalışmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu adam.

"Hiçbir sakıncası yok. Bu modellerden birini idare edebilir misiniz?" diye sordu Terens, kusursuz bir kayıtsızlık taklidiyle.

"Sanırım," dedi adam, ufak bir tebessümle. "Standart modellerin hepsini kullanabilmekle övünürüm. Her neyse, cevabınızı tahmin edip kontrol kulesini aramıştım zaten. Kalkış pistlerinden biri müsait. Dilerseniz kalkıştan önce yatçılık lisansıma bakabilirsiniz, işte burada."

Terens adamın birkaç dakika önce kendi evrakına yaptığına benzer bir şekilde, gelişigüzel bir bakış attı lisansa. "Kontrol sizde," dedi.

Gemi tıpkı uçan bir balina gibi, yavaşça hareket ederek hangardan dışarı çıktı; diyamanyetik gövdesi pistin sıkıştırılmış kilden yapılma, pürüzsüz yüzeyinin yedi santimetre üstünde süzülüyordu.

Genro kontrolleri büyük bir ustalıkla kullanırken Terens de onu dikkatle izledi. Gemi, adamın temasıyla canlı bir varlığa dönüşmüştü âdeta. Ellerinin en küçük bir hareketiyle bile pistin viziekrandaki küçük kopyası dönüyor, değişiyordu.

Gemi, kalkış çukurunun tam ağzında durdu. Diyamanyetik alan kademeli olarak güçlenirken aracın burnu yukarı doğru kalktı. Neyse ki pilot kabini değişen yerçekimini karşılamak için genel yalpa düzeneğinin etrafında döndüğünden Terens bunun farkında değildi. Geminin arka flanşları görkemli bir şekilde çukurdaki uygun yivlere oturdu ve hava aracı burnu göğe bakacak şekilde, dimdik durdu.

Kalkış çukurunun duralit kapağı kenara kayıp yüz metre derinliğindeki nötrleştirilmiş hattı ortaya çıkardı ve hiperatomik motorların ilk enerji itişi başladı.

Genro bir müddet daha kontrol kulesiyle karmaşık bir bilgi alışverişinde bulunmaya devam etti. "Kalkışa on saniye," dedi sonunda.

Kuvars bir tüpün içinde giderek yükselen kırmızı bir çizgi, geçen saniyeleri gösteriyordu. Tepe noktasına ulaştığında ilk güç dalgası geriye doğru püskürdü.

Terens ağırlığının giderek arttığını, koltuğuna gömüldüğünü hissetti. Paniğe kapıldı. "Nasıl buldunuz?" diye sordu homurdanarak.

Genro ivmeden hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Fena değil," dedi, neredeyse her zamanki ses tonuyla.

Terens koltuğunda iyice geriye yaslanıp rahatlamaya, artan basınca aldırmamaya çalıştı ve atmosfer inceldikçe viziekranda belirginleşip parlayan yıldızları seyretti. Tenine değen kirt soğuk ve nemliydi.

Artık uzaydaydılar. Genro gemiyi farklı hızlarda kullanarak test ediyordu. Terens'in bunu ilk elden anlamasına imkân yoktu elbette ancak yat pilotu uzun ince parmaklarını bir müzisyen edasıyla kontrollerin üstünde dolaştırdıkça yıldızların kesintisiz bir şekilde viziekrandan geçip gittiğini görebiliyordu. Sonunda ekranın şeffaf yüzeyi turuncu renkli, kocaman bir kürenin bir parçasıyla doldu.

"Fena değil," dedi Genro. "Aracınızı iyi durumda tutmuşsunuz Deamone. Küçük bir gemi ama iyi yanları da var."

"Sanırım hızını ve sıçrama kabiliyetini de test etmek istersiniz," dedi Terens, dikkatle. "İsterseniz yapabilirsiniz. Benim için bir mahsuru yok."

Genro başıyla onayladı. "Pekâlâ. Nereye gidelim dersiniz? Şey nasıl..." Kısa bir anlığına duraksadı, ardından konuşmaya devam etti. "Eh, neden Sark olmasın?"

Terens'in nefesi bir parça hızlandı. O da adamın bunu teklif etmesini ummuştu zaten. Neredeyse büyülü bir dünyada yaşadığına inanacaktı. İşler nasıl da iradesi dışında, belirli bir yönde hareket etmeye zorluyordu onu. Terens'i tüm bunlara 'işlerin' değil de belirli bir tasarının sebep olduğuna ikna etmek hiç de zor olmazdı. Çocukluğu Toprak Efendilerinin yerel halkın arasında büyüyüp yetiştiğine benzer hurafelerle doluydu ve bu tür şeyleri geride bırakmak hiç de kolay değildi. Rik şu anda Sark'taydı ve hafızasını geri kazanıyordu. Oyun daha bitmemişti.

"Neden olmasın Genro?" dedi coşkuyla.

"Sark o zaman."

Hızları artarken Florina gezegeni viziekrandan çıktı ve yerini yeniden yıldızlar aldı.

"Sark'tan Florina'ya en az kaç saatte gittiniz?" diye sordu Genro.

"Rekor kırdığım söylenemez," dedi Terens. "Ortalama bir sürede."

"Altı saatten kısa bir sürede o zaman?"

"Arada sırada, evet."

"Beş saatte varmaya çalışmamın bir mahsuru var mı?"

"Katiyen."

Uzay kumaşının yıldız-kümeleriyle bezeli bölgelerinden yeterince uzaklaşıp sıçrama yapabilecekleri bir noktaya varmaları saatlerini aldı.

Uyanık kalmak Terens için bir işkenceye dönüşmeye başlamıştı. Bu, neredeyse hiç uyumadan geçirdiği üçüncü geceydi ve şu son birkaç günün gerilimi uykusuzluğu iyice dayanılmaz kılıyordu.

Genro göz ucuyla ona baktı. "Neden gidip biraz uzanmıyorsunuz?"

Terens sarkık yüz kaslarına canlı bir ifade katmaya çalıştı. "Ben iyiyim. Gerçekten."

Ağzını ardına dek açıp esnedi, sonra da mahcup bir ifadeyle gülümsedi. Yat pilotu dikkatini yeniden kontrollere çevirdiğindeyse gözleri bir kez daha kapandı.

Uzay yatlarının koltukları ihtiyaçtan dolayı rahat olmak zorundaydı, hızlanma esnasında minderleriyle insanların vücudunu desteklemeleri gerekiyordu. Bilhassa yorgun olmayan biri bile bu koltuklardan birinde kolayca, tatlı tatlı uyuyabilirdi. O sırada kırık cam parçalarının üstünde dahi rahatça uyuyabilecek olan Terens eşiği ne zaman geçtiğini fark etmedi bile.

Saatlerce, hayatında hiç olmadığı kadar derin ve rüyasız bir şekilde uyudu.

Takkesi başından çekilip çıkarıldığı sırada ne kıpırdadı ne de düzenli nefes alış verişleri dışında bir yaşam belirtisi gösterdi.

Terens sulanmış gözlerle, yavaşça uyandı. Birkaç dakika boyunca nerede olduğunu hatırlayamadı. Bir an için köyde, Kentli kulübesinde olduğunu sandı. Ardından gerçekler parça parça geri geldi. Sonunda hâlâ kontrollerin başında duran Genro'ya dönüp gülümsedi. "Sanırım uyuyakaldım."

"Sanırım öyle. İşte Sark." Genro başıyla viziekrandaki beyaz renkli, büyük hilali işaret etti.

"Ne zaman inişe geçiyoruz."

"Bir saat içinde."

Terens artık diğer adamın tavır ve davranışlarındaki hafif değişimi sezecek kadar uyanıktı. Genro'nun kendisine doğrulttuğu çelik grisi nesnenin bir iğne-tabanca olduğunu görünce buz gibi bir şok geçirdi.

"Uzay aşkına, neler oluy–" diye başladı Terens, doğrulmaya başlayarak.

"Otur yerine," dedi Genro dikkatle. Diğer elinde bir takke tutuyordu.

Terens bir elini başına götürdü ve parmaklarını sarımsı kızıl saçlarına dokunurken buldu.

"Evet," dedi Genro, "gayet açık. Sen bir yerlisin."

Terens hiçbir şey söylemeden ona dik dik baktı.

"Zavallı Deamone'un gemisine binmeden önce bile bir yerli olduğunu biliyordum," dedi adam.

Terens'in ağzı kupkuru oldu, gözleri yanıyordu. Tabancanın minik, ölümcül namlusuna bakarak o ani, sessiz parıltıyı görmeyi bekledi. Buraya kadar gelmiş, hedefine çok yaklaşmış ama oynadığı kumarı en sonunda kaybetmişti.

Görünüşe göre Genro'nun acelesi yoktu. İğne-tabancayı sabit tutmaya devam ediyordu, kelimeleri sakin ve yavaştı.

"Temel hatan, organize bir polis kuvvetini sonsuza dek atlatabileceğini düşünmendi Kentli. Yine de eğer zavallı Deamone'u kurbanın olarak seçmeseydin bunu bir süre daha başarabilirdin."

"Onu ben seçmedim," dedi Terens, çatlamış bir sesle.

"O zaman buna şans diyelim. Alstare Deamone yaklaşık on iki saat önce Kent Parkı'nda karısını bekliyordu. Onunla sadece duygusal nedenlerden ötürü orada bulaşacaktı. Çünkü ilk kez tam o noktada tanışmışlardı ve o günden beri her yıldönümlerinde orada buluşuyorlardı. Genç karı kocalar arasında bu tür seremonilerin özel bir yanı yoktur fakat anlaşılan bu onlar için önemliymiş. Deamone o noktanın ıssızlığının kendisini bir katil için uygun bir kurban hâline getirdiğinin far-

kında değildi elbette. Yukarı Kent'te böyle bir şey olabileceğini kim düşünürdü ki?

"Normal şartlar altında cinayetin fark edilmesi günler alabilirdi. Ancak Deamone'un karısı olaydan yarım saat sonra cinayet mahallindeydi. Kocasını orada göremememek onu şaşırttı. Biraz geciktim diye kızıp gidecek türden biri değildi, diye açıkladı daha sonra olayı bize. Çünkü çoğunlukla geç kalırmış. Kocası az çok bunu bekliyor olmalıymış. Daha sonra Deamone'un onu 'mağaralarında' bekliyor olabileceğini düşünmüş.

"Adam onu 'mağaralarının' dışında bekliyordu elbette. Bu, saldırının gerçekleştiği yere en yakın olan ve sürüklendiği mağaraydı aynı zamanda. Karısı oraya girdi ve Deamone'u buldu... Şey, ne bulduğunu biliyorsun. Sonra da şok ve histeri geçirmesine rağmen, GüvBak ofislerimiz aracılığıyla durumu Devriye Teşkilatı'na haber vermeyi başardı.

"Bir adamı soğukkanlılıkla öldürmek, cesedini karısının bulabileceği bir yerde, ikisinin de mutlu anılarına ev sahipliği yapan bir noktada bırakmak nasıl bir duygu Kentli?"

Terens boğuluyormuş gibi hissetti. Öfke ve hayal kırıklığının neden olduğu, kızıl bir sis bulutunun arasından, "Siz Sarklılar bugüne dek milyonlarca Florinalı öldürdünüz," dedi soluk soluğa. "Kadınlar. Çocuklar. Bizim sırtımızdan geçinip zengin oldunuz. Bu yat–" Daha fazla devam edemedi.

"Deamone doğduğunda her iki gezegenin vaziyeti bundan ibaretti, onu bu düzenden sorumlu tutamazsın," dedi Genro. "Eğer bir Sarklı olarak doğmuş olsaydın sen ne yapardın? Malından mülkünden feragat edip kirt tarlalarında çalışmaya mı giderdin?"

"İyi o zaman, vur beni," diye bağırdı Terens, oturduğu yerde kıvranarak. "Ne bekliyorsun?"

"Acelem yok. Hikâyemi bitirmek için bol bol vaktimiz var. Katilin ve maktulün kimliğinden emin değildik ama birinin

Deamone, diğerinin de sen olduğuna dair gayet iyi bir tahminimiz vardı. Cesedin yanında bulduğumuz küllerin bir devriye üniformasına ait olduğunu fark ettiğimizde bir Sarklı kılığına girdiğini hemen anladık. Oradan hareketle Deamone'un yatına gidebileceğini tahmin ettik. Aptallığımızı abartmamalıydın Kentli.

"Yine de durum hâlâ karışıktı. Çaresiz bir adamdın. Seni takip edip yakalamaya çalışmak faydasızdı. Silahlıydın ve köşeye kıstırıldığın takdirde intihar edeceğine hiç şüphe yoktu. Ama bu işimize gelmezdi. Çünkü bizden seni Sark'a götürmemizi ve konuşabilecek vaziyette olmanı istiyorlardı.

"Bu benim için de bilhassa hassas bir meseleydi. GüvBak'ı bu işi tek başıma halledebileceğime, seni Sark'a sağ salim götürebileceğime ikna etmem gerekiyordu. Şu anda tam olarak bunu yaptığımı itiraf etmen gerek.

"Doğrusunu söylemek gerekirse ilk başta aradığımız adam olduğundan emin değildim. Bir yat limanında sıradan iş kıyafetleri giyiyordun. Akıl almaz derecede zevksiz bir tercihti bu. Bana göre bir yat pilotu kılığına girmeye çalışan hiç kimse, bunu uygun bir kıyafet olmadan yapmayı hayal edemezdi. Senin bir yem olduğunu, adamımız başka yöne kaçarken *kasten* tutuklanmaya çalıştığını düşündüm.

"Tereddüde kapıldım ve seni farklı açılardan test etmeye karar verdim. Geminin kapısını yanlış taraftan açmaya çalıştım. Şimdiye dek yapılmış hiçbir gemi basınç odasının sağından açılmaz. Daima, değişmez bir şekilde soldan açılırlar. Bu hatam karşısında herhangi bir şaşkınlık belirtisi göstermedin. Hem de hiç. Sonra sana Florina'dan Sark'a altı saatten daha kısa sürede gittiğin hiç oldu mu diye sordum. Sen de arada sırada gittiğini söyledin. Bu oldukça kayda değer bir süre. Çünkü Sark'la Florina arasındaki rekor süre dokuz saatten biraz fazladır.

"Böylece bir yem olamayacağına karar verdim. Bilmediğin

şeylerin sayısı son derece fazlaydı. Doğal olarak bilmemen de gerekiyordu, yani muhtemelen doğru adamdın. Geriye bir tek uyuyakalmanı beklemek (uykuya feci derecede ihtiyacın olduğu yüzünden okunuyordu), tabancanı almak ve münasip bir silahla, sessizce beklemek kalıyordu. Takkeni sırf merakımdan çıkardım. Bir Sark kıyafetinin yakasından çıkan kızıl saçlı bir başın nasıl gözüktüğünü görmek istedim."

Terens gözlerini adamın nöronik kamçısına dikti. Genro ya adamın çene kaslarının hareketini gördü ya da sadece ne düşündüğünü tahmin etti.

"Bana saldırsan bile seni öldüremem elbette," dedi. "Hatta kendimi korumak için dahi yapamam bunu. Ama bunun sana bir avantaj sağladığını sanma. Kılını kıpırdattığın anda bacağına sıkıveririm."

Terens mücadele etme arzusunu yitirdi. Avuçlarının dibini alnına bastırıp kaskatı bir şekilde oturdu.

"Sana tüm bunları neden anlattığımı biliyor musun?" diye sordu Genro usulca.

Terens cevap vermedi.

"Birincisi," dedi Genro, "acı çektiğini görmekten ziyadesiyle keyif alıyorum. Katillerden hoşlanmam, Sarklıları öldüren yerlilerdense bilhassa nefret ederim. Seni canlı olarak teslim etmem emredildi ama emirlerimin arasında bu yolculuğu senin için keyifli hâle getirmemle ilgili herhangi bir şey yok. İkincisi, Sark'a indikten sonra ne yapacağımıza sen karar vereceğin için duruma tamamıyla hâkim olman önemli."

Terens başını kaldırıp ona baktı. "Ne?!"

"GüvBak geldiğini biliyor. Florina bölge ofisi, gemimiz gezegenin atmosferini aşar aşmaz onlara haber yolladı. Buna şüphen olmasın. Ama daha önce de dediğim gibi, GüvBak'ı bu işi tek başıma halledebileceğime ikna etmem gerekiyordu ve bunu başardım. Bu da bütün durumu değiştiriyor."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi Terens çaresizce.

"Sana seni Sark'a götürmemizi, konuşabilecek vaziyette olmanı istediklerini söyledim. Ama bunu isteyen GüvBak değil. Trantor!"

14

DÖNEK

Selim Junz hiçbir zaman duygularını saklayabilen biri olmamıştı. Hayal kırıklıklarıyla geçen şu son bir yılın da bu durumu düzeltmekte hiçbir faydası olmamıştı doğrusu. Zihinsel oryantasyonu ansızın sarsılan temeller üzerinde dururken şarabını dikkatle yudumlaması imkânsızdı. Kısacası, o Ludigan Abel değildi.

Junz, Sark'ın bir Y.U.B. üyesini kaçırıp tutuklamaya hakkı olmadığına ve Trantor'un istihbarat ağının durumunu önemsemediğine dair öfkeyle bağırmayı bitirdiğinde Abel sadece, "Bence geceyi burada geçirmelisin Doktor," demekle yetindi.

"Yapacak daha önemli işlerim var," diye karşılık verdi Junz, buz gibi bir sesle.

"Ona ne şüphe azizim, ona ne şüphe. Öte yandan adamlarımı lazer tabancasıyla vurduklarına göre Sark iyice küstahlaşmış demektir. Bu gece sona ermeden başına bir kaza gelmesi ihtimali çok yüksek. O yüzden bu gece bekleyip yeni günün neler getireceğini görelim."

Junz'un hiçbir şey yapmadan oturamayacağına yönelik itirazları sonuç vermedi. Abel o soğukkanlı, hatta neredeyse lakayt kayıtsızlığını yitirmeksizin onu duymazdan geldi. Ardından Katı bir kibarlıkla Doktor'a bir odaya kadar eşlik etti.

Yatağa uzanan Junz loş aydınlatmalı, freskli tavana bakarken (Lenhaden'in 'Arcturus Uyduları Savaşı' adlı tablosunun ustaca bir kopyasıyla parlıyordu) uyuyamayacağını biliyordu. Derken burnuna hafif bir rayiha, somnin gazı kokusu geldi ve ikinci soluğunu alamadan önce uyuyakaldı. Beş dakika sonra, oda yapay bir hava akımıyla anestetiğin kokusundan arındırıldı ve bu sefer de sekiz saatlik, sağlıklı bir uykuya yetecek kadar gaz salındı içeriye.

Junz uyandığında şafak vaktinin o soğuk yarı-ışığıyla karşılaştı. Gözlerini kırpıştırıp Abel'e baktı. "Saat kaç?"

"Altı."

"Yüce Uzay." Etrafına bakındıktan sonra sıska bacaklarını savurarak yatak örtüsünün altından sıyrıldı. "Erkencisin."

"Hiç uyumadım."

"Ne?"

"Eksikliğini hissediyorum, inan bana. Artık antisomnine gençliğimdeki kadar iyi tepki vermiyorum."

"Bana bir dakika müsaade et," diye mırıldandı Junz.

Sahiden de, sabah hazırlıkları ilk defa sadece bir dakikadan biraz daha uzun sürdü. Odaya tekrar döndüğünde tuniğinin kuşağını takıyor ve manyeto-dikişini ayarlıyordu.

"Eee?" dedi. "Bütün gece uyumayıp beni sabahın altısında uyandırdığına göre söyleyecek önemli şeylerin olmalı."

"Haklısın. Haklısın." Abel adamın biraz evvel kalktığı yatağa oturdu ve başını geriye atıp bir kahkaha patlattı. Bastırılmış ve tiz bir gülüştü bu. Plastikten yapılma, hafifçe sararmış güçlü dişleri ortaya çıkmıştı ve çekilmiş diş etleriyle tezat oluşturuyordu.

"Kusura bakma Junz," dedi Büyükelçi. "Kendimde değilim. Uyanık kalmak için aldığım ilaçlar biraz başımı döndürüyor. Neredeyse Trantor'a yerime daha genç birini getirmelerini tavsiye edesim geliyor."

"Yoksa Uzay-analistini yakalayamadıklarını mı öğrendin?"

diye sordu Doktor, içinde bir parça umut barındıran, alaycı bir sesle.

"Hayır, yakaladılar. Üzgünüm ama bunu yaptılar. Korkarım neşemi sadece ağlarımızın zarar görmediğini öğrenmeme borçluyum."

Junz, 'Hay senin ağlarına,' diyecek gibi olduysa da kendini tutmayı başardı.

"Khorov'un bizim casuslarımızdan biri olduğunu bildiklerine şüphe yok," diye devam etti Abel. "Florina'daki diğer adamlarımızın kimliklerini de biliyor olabilirler. Ama onların hepsi küçük balık. Sarklılar da bunun farkında ve bugüne dek onları gözetim altında tutmak dışında hiçbir şey yapmadılar."

"Adamlarından birini öldürdüler."

"Hayır, öldürmediler. Lazer silahını ateşleyen kişi, Uzay-analistinin devriye kılığına giren arkadaşlarından biriydi."

Junz ona bakakaldı. "Anlamıyorum."

"Olaylar biraz karışık. Kahvaltıda bana katılmaya ne dersin? Fena hâlde açım."

Kahve faslına geçtiklerinde Abel son otuz altı saatte yaşananları anlatmayı bitirmişti.

Junz şaşkınlıktan donakalmıştı. Yarısı boşalan kahve fincanını bıraktı ve ona bir daha el sürmedi. "Onca uzay gemisi dururken gizlice bir Sark aracına binmiş olmalarına rağmen hâlâ fark edilmemiş olabilirler. Eğer indiklerinde onları karşılamaları için birkaç adam gönderirsen–"

"Pöh. Öyle bir şeyin imkânsız olduğunu biliyorsun. Modern gemiler fazladan vücut ısısını daima saptar."

"Gözden kaçırmış olabilirler. Aletler yanılmaz ama insanlar yanılabilirler."

"O senin hüsnükuruntun. Bak, Uzay-analistini taşıyan gemi Sark'a yaklaştığı sırada Toprak Efendisi Fife'ın diğer Yüce Efendilerle bir toplantı yaptığına dair elimizde son derece gü-

venilir raporlar var. Bu kıtalararası toplantıların arası en az galaksideki yıldızlar kadar uzaktır. Sence bu bir tesadüf mü?"

"Bir Uzay-analisti için kıtalararası bir toplantı mı yapıyorlar yani?"

"Tek başına önemsiz bir mesele, evet. Ama onu biz önemli kıldık. Y.U.B. o analisti neredeyse bir yıldır, dikkate değer bir inatla arıyor."

"Y.U.B. değil," diye ısrar etti Junz. "Ben arıyorum. Neredeyse gayriresmî olarak çalışıyorum."

"Yüce Efendiler bunu bilmiyorlar ve söylesen de inanmazlar. Ayrıca Trantor da bu meseleyle ilgileniyor."

"Benim talebimle."

"Ama Yüce Efendiler bunu da bilmiyorlar ve yine, söylesek bile inanmazlar."

Junz ayağa kalkınca sandalyesi masadan otomatik olarak uzaklaştı. Adam ellerini arkasında sıkıca kenetleyip halının üstünde volta atmaya koyuldu. İleri, geri. İleri, geri. Arada sırada da Abel'e sert bakışlar atıyordu.

Trantorlu duygusuz bir şekilde kendisine bir fincan daha kahve doldurdu.

"Tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Doktor.

"Neyi?"

"Her şeyi. Uzay-analistinin nereden ve ne zaman bir gemiye bindiğini. Kentli'nin tutuklanmaktan nasıl ve ne şekilde kaçtığını. Yoksa beni kandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Sevgili Dr. Junz."

"Adamlarının benden bağımsız olarak Uzay-analistini aradığını itiraf ettin. Geçen gece ayak altında dolaşmayacağını garanti altına aldın, hiçbir şeyi şansa bırakmadın." Ansızın dün gece burnuna gelen şu somnin kokusunu hatırladı.

"Bütün geceyi casuslarımdan bazılarıyla sürekli haberleşerek geçirdim Doktor. Yaptığım ve öğrendiğim her şey gizli bilgi sayılır diyebiliriz. Ayak altında dolaşmaman ama aynı za-

manda da güvende olman gerekiyordu. Sana anlattığım her şeyi dün gece casuslarımdan öğrendim."

"Tüm bu bilgilere erişebilmek için Sark hükümetinde de adamlarının olması lazım."

"Eh, doğal olarak."

Junz hızla Büyükelçi'ye doğru döndü. "Hadi ama, yapma."

"Bu seni şaşırttı mı? Sark'ın hükümetinin sağlamlığı ve halkının sadakatiyle meşhur olduğuna şüphe yok. En fakir Sarklının bile Florinalılara kıyasla bir aristokrat sayıldığı ve kendilerini –ne kadar asılsız olursa olsun– egemen sınıftan saydıkları göz önüne alındığında bunun sebebini anlamak hiç de zor değil.

"Lâkin, galaksideki genel kanının aksine, Sark'ın bir milyarderler gezegeni olmadığını bir düşün. Bu bir yıllık ziyaretin sırasında sen de buna ikna olmuşsundur. Nüfusunun yüzde sekseni diğer gezegenlerdekine benzer bir yaşam standardı sürüyor ve bu Florina'daki standarttan pek de yüksek sayılmaz. Bu gezegende daima kendileri açken nüfusun çok küçük bir kesiminin lüks içinde yaşamasına öfkelenen ve kendilerinden faydalanmama imkân tanıyan Sarklılar olacak.

"Sark hükümetinin en büyük zafiyeti, yüzyıllardır sadece Florina'da bir isyan çıkabileceğini düşünmeleri. Kendi vatandaşlarını izlemeyi unuttular."

"Eğer şu küçük Sarklılar gerçekseler bile sana çok fazla faydaları dokunmaz."

"Bireysel olarak hayır. Ama toplu hâlde daha önemli adamlarımız için kullanışlı birer araç hâline geliyorlar. Aralarında şu son iki yüzyıldır yaşananlardan ders çıkaran gerçek aristokratlar bile var. Trantor'un en nihayetinde tüm galaksiye hâkim olacağına ikna olmuş durumdalar ve bu konuda haklı olduklarına inanıyorum. Hatta imparatorluğun mutlak hakimiyetinin onlar henüz sağken kurulabileceğinden şüpheleniyor ve kazanan tarafta yer alacaklarını şimdiden garanti altına almak istiyorlar."

Junz yüzünü buruşturdu. "Yıldızlararası siyaseti oldukça kirli bir oyunmuş gibi gösteriyorsun."

"Zaten öyle. Ama kiri tasvip etmemek onu ortadan kaldırmaz. Öte yandan tüm yüzlerinin kirle kaplı olmadığını da söylemeliyim. İdealistleri düşün. Trantor'a ne para ne de koltuk vaadi karşılığında hizmet eden, birleşik bir galaktik hükümetin tüm insanlığın yararına olduğuna tüm kalbiyle inanan ve bunu yalnızca Trantor'un başarabileceğini düşünen az sayıdaki Sarklı hükümet görevlisini düşün. Onlardan biri, en iyi adamım, Sark Güvenlik Bakanlığı'nda çalışıyor ve tam şu anda Kentli'yi buraya getirmekle meşgul."

"Kentli'nin yakalandığını söylemiştin."

"GüvBak tarafından, evet. Ama adamım aynı anda hem GüvBak hem de *benim* için çalışıyor." Abel bir anlığına kaşlarını çatıp aksileşti. "Bu olayın ardından kullanışlılığı büyük ölçüde azalacak. Kentli'nin kaçmasına izin verdiği için en iyi ihtimalle rütbesi düşürülür, en kötü ihtimalle de hapse atılır. Eh, ne yapalım!"

"Peki şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

"Emin değilim. Öncelikle Kentli'yi ele geçirmemiz lazım. Uzay istasyonuna getirileceğinden eminim. Ama ondan sonrası..." Abel omuz silkti ve elmacık kemiklerinin üstündeki yaşlı, sarımtırak cildi tıpkı bir parşömen gibi gerildi. "Yüce Efendiler de Kentli'yi bekliyor olacak. Onu kendilerinin yakaladığını sanıyorlar ve iki gruptan biri adama pençelerini geçirinceye dek yapılabilecek başka hiçbir şey yok."

Ama bu yanlış bir beyandı.

Teknik olarak, galaksideki bütün yabancı elçiliklerin çevresindeki araziler dokunulmazlık hakkına sahiptir. Genellikle bu yalnızca göstermelik bir saygıdan ibarettir. Elçiliğin bağlı olduğu ana gezegenin saygıyı mecburi kılacak kadar güçlü olduğu durumlar hariç elbette... Gerçek hayatta bunun anlamı

yalnızca Trantor elçiliklerinin bağımsızlıklarını sahiden koruyabildiğidir.

Trantor Büyükelçiliği neredeyse bir buçuk kilometre karelik bir alanı kapsar ve sınırlarının arasında Trantor üniforması ve arması kuşanan, silahlı adamlar devriye gezerler. Davetli olmayan hiçbir Sarklı içeri giremez, silahlı olduğu takdirdeyse hiçbir koşul altında kabul edilmez. Aslına bakılırsa Trantorlu adamlarla silahlarının toplamı, tek bir zırhlı Sark alayının azimli saldırısına en fazla iki veya üç saat karşı koyabilir. Ama bu küçük birliğin arkasında bir milyon gezegenin organize gücünün misilleme kudreti bulunur.

Bu yüzden hiç kimse Trantor Büyükelçiği'ne dokunmaz.

Büyükelçilik, Sark'taki uzay istasyonlarına giriş ya da çıkış yapma gereği duymaksızın Trantor'la direkt bir maddesel bağlantı kurmaya bile devam edebilir. 'Gezegensel uzay' ile 'serbest uzay' arasındaki sınırı belirleyen yüz elli kilometrelik alanın hemen dışındaki bir Trantor ana gemisinden kalkan ve atmosferde fazla güç harcamadan seyahat edebilmeleri için pervanelerle donatılan küçük cayro-gemiler, elçilik arazisinde bulunan küçük limana (yarı süzülüp yarı uçarak) inebilirler.

Ancak o anda elçilik limanının üstünde beliren cayro-gemi ne planlı bir uçuştu ne de Trantorlu. Büyükelçiliğin bir sivrisineğinkine denk kuvvetleri çabucak ve acımasızca harekete geçti. Bir iğne-topunun telaşlı namlusu havaya kalktı. Güç kalkanları aktifleştirildi.

Telsiz mesajları havada uçuştu. İnatçı kelimeler emirleri yukarı taşırken telaşlı sözcüklerse aşağı indi.

Teğmen Camrum başını telsizden kaldırıp, "Bilemiyorum," dedi. "Eğer iki dakika içinde inmesine izin vermezsek birilerinin onu düşüreceğini iddia ediyor. Sığınma hakkı talep ediyor."

Yüzbaşı Elyut az evvel içeri girmişti. "Tabii tabii. Sonra da Sark siyasete karıştığımızı iddia etsin. Trantor işleri oluruna

bırakmaya karar verdiği takdirde jest olarak kelleleri uçurulan biz ikimiz oluruz! Kimmiş bu herif?"

"Söylemiyor," dedi teğmen, iyiden iyiye öfkelenerek. "Büyükelçi'yle konuşması gerektiğini söylüyor. Ne yapmamı istersiniz Yüzbaşı?"

Tam o sırada kısa dalga telsiz cızırdadı ve yarı histerik bir ses, "*Orada* kimse yok mu? İnişe geçiyorum, o kadar. Cidden! Bir dakika daha bekleyemem, size söylüyorum," dedi. Ardından tiz bir cıyaklamayla sustu.

"Yüce Uzay, bu sesi tanıyorum," dedi Yüzbaşı. "Bırakın insin! Sorumluluğu üstleniyorum."

Emirler verildi. Cayro-gemiyi idare eden eller hem tecrübesiz hem de telaşlı olduğundan araç gereğinden hızlı bir şekilde, diklemesine inişe geçti. İğne-topu onu izlemeyi sürdürdü.

Yüzbaşı direkt bir hat vasıtasıyla Abel'e ulaştı ve tüm elçilik acil duruma geçti. İlk gemi indikten yaklaşık on dakika sonra havada başka Sark gemileri de belirdi. İki saat boyunca tepelerinde tehditkâr bir nöbet tuttular, sonra da gittiler.

Abel ve Junz, yeni gelen adamla birlikte akşam yemeğine oturdular. Durumun vahametine karşın Büyükelçi hayranlık duyulası bir özgüvenle tasasız ev sahibi rolünü oynamış, aradan geçen onca saate rağmen neden bir Yüce Efendi'nin kendisinden sığınma hakkı talep ettiğini sormaktan kaçınmıştı.

Junz onun kadar sabırlı değildi. "Uzay aşkına!" diye fısıldadı Abel'e. "Onunla ne yapacaksın?"

Büyükelçi ona gülümseyerek karşılık verdi. "Hiçbir şey. En azından Kentli'nin elimizde olup olmadığını öğrenene dek... Bahsi arttırmadan önce elimdeki kartları görmek isterim. Ve kendi ayağıyla bana geldiği için beklemek bizden çok onu sinirlendirecektir."

Haklıydı. Toprak Efendisi iki kez hızlı bir monologa girişti ve Abel iki kez, "Sevgili Efendi! Ciddi meseleler boş bir mi-

deyle hiç çekilmez," diyerek onu susturdu. Ardından kibarca gülümseyip yemeklerin servis edilmesini emretti.

Şarap faslına geçtiklerinde Toprak Efendisi yeniden söze girmeyi denedi. "Steen Kıtası'nı neden terk ettiğimi bilmek isteyeceksinizdir."

"Toprak Efendisi Steen'i Sark gemilerinden kaçmaya mecbur bırakacak hiçbir gerekçe düşünemiyorum," diye itiraf etti Abel.

Steen onları dikkatle süzdü. Zayıf vücut hatları ve ince, solgun yüzü hesapçılıkla gerilmişti. Uzun saçları dikkatle perçemlere ayrılmış, başını oynattıkça birbirine sürtünüp tıkırdayan ve sanki Sark'taki kısa saç modasına aldırmadığına dikkat çekmeye çalışan minik firketelerle tutturulmuşlardı. Teninden ve giysilerinden hafif bir parfüm kokusu yükseliyordu.

Junz'un dudaklarını hafifçe birbirine bastırdığını ve bir elini hızlıca kısa, kıvırcık saçlarının üstünde gezdirdiğini fark eden Abel, eğer Steen'i her zamanki allıklı ve bakır ojeli hâliyle görseydi Doktor'un ne gibi bir tepki vereceğini düşünerek kendini eğlendirdi.

"Bugün kıtalararası bir toplantı düzenlendi," dedi Toprak Efendisi.

"Sahi mi?" dedi Abel.

Büyükelçi toplantıyla ilgili havadisleri hiç renk vermeden dinledi.

"Ve yirmi dört saatimiz var," diye sözünü tamamladı Steen, öfkeyle. "Artık on altı kaldı. Cidden!"

"O zaman X sizsiniz!" diye bağırdı adamın anlattıklarını dinlerken giderek huzursuzlaşan Junz. "X sizsiniz. Fife sizi yakaladığı için buraya geldiniz. Eh, iyi o zaman. Abel, işte Uzay-analistinin kimliğini ispatlamak için kullanabileceğimiz bir tanık. Onu kullanarak adamımı teslim etmelerini isteyebiliriz."

Steen'in tiz sesi, Doktor'un güçlü baritonunu bastırmakta zorluk çekti. "Cidden ama. Cidden ama diyorum. Delisiniz

siz. Kesin şunu! Müsaade edin de konuşayım, size diyorum... Ekselansları, bu adamın adını hatırlayamadım."

"Dr. Selim Junz, Yüce Efendi."

"Peki o zaman Dr. Selim Junz, ben sizin şu ahmağı, Uzay-analistini ya da artık her neyse onu hayatımda hiç görmedim. Cidden! Hiç bu kadar saçma bir şey duymamıştım. Ben kesinlikle X değilim. Cidden! O aptal harfi tekrar kullanmazsanız sevinirim. Fife'ın saçma sapan melodramına inandığınızı bir düşünsenize! Cidden!"

Junz'un kolay kolay vazgeçmeye niyeti yoktu. "O zaman neden kaçtınız?"

"Sark aşkına, yeterince açık değil mi? Ah, boğuluyorum galiba. Cidden! Bana bakın, Fife'ın ne yaptığını anlayamıyor musunuz?"

Abel sakince araya girdi. "Eğer açıklama zahmetine katlanırsanız sözünüzü kesmeden dinleriz Yüce Efendi."

"Eh, en azından *size* teşekkür ederim." Gururu incinmiş gibi bir tavırla devam etti. "Evraklarla, istatistiklerle ve tüm o diğer sıkıcı detaylarla ilgilenmeye lüzum görmediğimden diğerleri beni hep küçümser. Ama cidden, o zaman Devlet Daireleri ne işe yarıyor ki? Eğer bir Yüce Efendi bir Yüce Efendi gibi yaşayamayacaksa tüm bunların ne anlamı var?

"Lâkin rahatına düşkün biri olmam aptalın teki olduğum manasına da gelmez, anlıyorsunuz ya? Cidden! Diğerleri kör olabilir fakat ben Fife'ın şu Uzay-analistini zerre kadar umursamadığını görebiliyorum. Öyle birinin varlığından bile şüpheliyim. Bir yıl önce Fife'ın aklına bir fikir geldi ve o zamandan beri bunu geliştiriyor.

"Bizi aptal yerine koyuyor. Cidden! Üstelik diğerleri gerçekten de öyle. İğrenç aptallar! Ahmaklarla ve Uzay-analiziyle ilgili bu son derece saçma şeyi *Fife* ayarladı. Düzinelerce devriyeyi öldüren şu yerli, Fife'ın kızıl peruklu bir casusu çıkarsa buna hiç şaşmam. Gerçek bir yerliyse bile eminim onu Fife tutmuştur.

"Bu tam da ondan beklenecek bir şey. Cidden! Yerlileri kendi halkına karşı kullanmaktan çekinmez. O kadar aşağılık biri işte.

"Her neyse, bu olayı geri kalanımızı mahvetmek ve kendisini Sark'ın diktatörü kılmak için bir bahane olarak kullandığına hiç şüphe yok. Bu sizin için de çok açık değil mi?

"X diye biri hiç olmadı ama Fife yarın, kimse onu durdurmadığı takdirde, tüm uzayaltı telsizlerini komplo teorileri ve acil durum ilanlarıyla dolduracak, sonra da kendisini Lider ilan edecek. Sark'ta beş yüzyıldır bir Lider olmadı. Ama bu onu durdurmayacak, anayasayı çiğneyip geçecek. Cidden!

"Sadece ben onu durdurmaya çalışıyorum. Bu yüzden evimi terk etmem gerekti. Eğer hâlâ Steen'de olsaydım beni çoktan ev hapsine almış olurdu.

"Toplantı sona erer ermez şahsi kalkış pistimi kontrol ettirdim ve Fife'ın adamları tarafından ele geçirildiğini öğrendim. Irksal özerkliği açıkça hiçe sayan bir hareketti bu. Hatta tam bir alçaklıktı. Cidden! Lâkin Fife alçak olduğu kadar zeki değil. Aramızdan bazılarının gezegeni terk etmeye çalışabileceğini düşündüğü için uzay istasyonlarını gözetim altına aldı fakat..." Tam bu noktada bir tilki gibi sırıtıp hafifçe kıkırdadı, "... cayro-limanlarımızı izletmek aklına gelmedi.

"Muhtemelen gezegendeki hiçbir yerde emniyette olamayacağımızı düşündü. Ama aklıma Trantor Büyükelçiliği geldi. Diğerleri o kadarını bile düşünemedi. Onlardan bıktım. Özellikle de Bort'tan. Bort'u tanıyor musunuz? Son derece görgüsüz biridir. Hatta *kirli*. Benimle hep sanki temiz olup hoş kokmak yanlış bir şeymiş gibi konuşur."

Parmak uçlarını burnuna yaklaştırıp onları kibarca kokladı.

Junz koltuğunda huzursuzca kıpırdanınca Abel bir elini hafifçe adamın bileğine koydu. "Ailenizi geride bıraktınız," dedi ardından. "Fife onları size karşı bir silah olarak kullanır mı dersiniz?"

"Tüm sevdiklerimi cayro-gemime doldurmamım imkânı yoktu." Bir nebze kızardı. "Fife onlara dokunmaya cüret edemez. Hem zaten yarın Steen'e geri döneceğim."

"Nasıl?" diye sordu Abel.

Steen ona hayretler içerisinde bakakaldı. İnce dudakları aralandı. "Size bir ittifak teklifinde bulunuyorum Ekselansları. Trantor Sark'la *ilgilenmiyormuş* gibi yapmayın. Fife'a Sark'ın anayasasını değiştirecek en ufak bir hareketinde Trantor'un işe el atmak zorunda kalacağını söyleyebilirsiniz pekâlâ."

"Hükümetim beni destekleyecek olsa bile böyle bir şeyin nasıl mümkün olabileceğini göremiyorum."

"Nasıl mümkün *olmasın* ki?" dedi Steen, içerlemiş bir şekilde. "Eğer kirt ticaretinin tamamı Fife'ın kontrolü altına girerse fiyatları arttırır, hızlı teslimatları özel ruhsata tâbi tutar ve daha bir sürü şey."

"Fiyatları siz beşiniz kontrol etmiyor musunuz zaten?"

Steen iskemlesinde sertçe geriye rastlandı. "Ah, cidden! Bütün detaylara vâkıf değilim. Birazdan bana rakamsal verileri de sorarsınız. Uzay aşkına, siz de en az Bort kadar kötüsünüz." Ardından kendini toparlayıp kıkırdadı. "Sadece şaka yapıyorum elbette. Demek istediğim şu ki Fife aradan çıkarıldıktan sonra Trantor geriye kalanlarımızla bir anlaşma yapabilir. Yardımınız karşılığında size ayrıcalık tanınması, hatta belki de küçük bir ticaret yüzdesi verilmesi gayet adil olur."

"Peki bu müdahalenin galaksi çapında bir savaşa dönüşmesini nasıl önleyeceğiz?"

"Ah, ama cidden, göremiyor musunuz? Hâlbuki gün gibi ortada. *İşgalci* konumunda olmayacaksınız. Siz sadece kirt ticaretinin devamlılığını sağlamak için bir iç savaşı önleyeceksiniz. Sizden yardım istediğimi bizzat açıklayacağım. Bununla bir işgal arasında dünyalar kadar fark var. Bütün galaksi sizin tarafınızı tutacak. Daha sonra Trantor bu işten kârlı çıksa bile kimsenin buna karışmaya hakkı olmayacak elbette. Cidden!"

Abel boğumlu parmaklarını birleştirip gözlerini onlara dikti. "Trantor'la güçlerinizi birleştirme teklifinizde ciddi olduğunuza inanmıyorum."

Steen'in sahte sahte gülümseyen yüzünde bir anlığına yoğun bir öfke belirdi. "Fife'la çalışmaktansa Trantor'u yeğlerim."

"Gözdağı vermekten hoşlanmıyorum. Biraz bekleyip işlerin gelişmesini–"

"Hayır, hayır," diye bağırdı Steen. "Kaybedecek bir günümüz bile yok. Cidden! Eğer şimdi, tam şu anda kararlı adımlar atmazsanız daha sonra çok geç olacak. Fife sınırı bir kez aştıktan sonra saygınlığını kaybetmeden geri adım atamayacak kadar ileri gitmiş olacak. Eğer bana şimdi yardım ederseniz hem Steen halkı hem de diğer Yüce Efendiler beni destekler. Ama bir gün bile beklerseniz Fife'ın propaganda çarkları dönmeye başlar. Beni döneklikle suçlar. Cidden! Beni! *Ben!* Bir dönek! Sonra da toplayabildiği tüm Trantor-karşıtı ön yargıları kullanır. Alınmayın ama bunun azımsanmayacak kadar çok olduğunu siz de biliyorsunuz."

"Uzay-analistiyle görüşmemize izin verir mi sizce?"

"Bu ne işe yarar ki? Fife iki tarafa birden oynuyor. Bize o Florinalı ahmağın bir Uzay-analisti olduğunu söyleyecek, size de o Uzay-analistinin Florinalı bir ahmak. Onu tanımıyorsunuz. *Korkunç* biridir."

Abel bunu bir müddet düşündü. İşaret parmağıyla tempo tutarken kendi kendine mırıldandı. "Kentli elimizde," dedi sonunda.

"Hangi Kentli?"

"Devriyeleri ve Sarklıları öldüren adam."

"Ya! Eh, cidden! Sizce işin ucunda tüm Sark'ı ele geçirmek varken Fife bunu umursar mı?"

"Bence umursar. Görüyorsunuz ya, asıl mesele Kentli'nin elimizde olması değil. Asıl mesele onu hangi şartlar altında

yakaladığımız. Bence Fife beni dinleyecektir Yüce Efendi. Üstelik oldukça mütevazı bir şekilde."

Junz onunla tanıştığı günden beri ilk defa yaşlı adamın sesindeki soğukkanlılığın bir parça azaldığını ve yerini bir memnuniyetin, neredeyse muzaffer bir tınının aldığını fark etti.

15

ESİR

Fifeli Samia Hanım hayal kırıklığı hissetmeye pek alışkın değildi. Hayal kırıklığının saatlerce sürmesiyse daha önce eşine rastlanmamış, hatta akıl almaz bir durumdu.

Uzay istasyonunun komutanı da Kaptan Racety'den farksızdı. Kibar, hatta neredeyse yağcı bir adamdı; mutsuz görünüyordu. Samia'ya ne kadar üzgün olduğunu ve ona karşı çıkmayı kesinlikle istemediğini söylese de kadının açıkça dile getirdiği isteklerine boyun eğmedi.

Samia en sonunda isteklerini dile getirmeyi bırakıp sıradan bir Sark vatandaşı olarak doğuştan hakkı olan şeyleri talep etmeye başlamak zorunda kaldı. "Bir Sark vatandaşı olarak dilediğim takdirde gezegene inen her gemiyi karşılama hakkım olduğunu sanıyordum," dedi, garez yüklü bir sesle.

Komutan genzini temizledi ve yüzündeki acı çizgileri daha derin ve net bir hâl aldı. "Aslına bakarsanız Hanımım," dedi sonunda, "sizi içeri almamak gibi bir arzumuz yok. Lâkin Yüce Efendi Fife'tan, yani babanızdan, gemiyi karşılamanızı men eden özel bir emir aldık."

"Uzay istasyonunu terk etmemi mi emrediyorsunuz yani?" diye sordu Samia, buz gibi bir sesle.

"Hayır Hanımım." Komutan bir uzlaşma fırsatı yakalamak-

tan memnun görünüyordu. "Sizi istasyonun dışında tutmamız emredilmedi. Eğer burada kalmak isterseniz bunu yapabilirsiniz. Ama pistlere yaklaştığınız takdirde sizi durdurmak zorunda kalacağımızı tüm saygımla belirtmek isterim."

Ardından çekip gitti ve Samia özel yer-taşıtının lüks koltuğunda, uzay istasyonunun en dış kapısından otuz metre kadar içeride çaresizce kalakaldı. Onu beklemiş, gözlerini onun için açık tutmuşlardı. Muhtemelen onu gözetlemeye de devam edeceklerdi. *Aracımın tekerleklerini ileri doğru azıcık bile hareket ettirirsem büyük ihtimalle güç akımımı da keserler*, diye düşündü Samia öfkeyle.

Dişlerini gıcırdattı. Babasının ona bu şekilde davranması adil değildi. Hepsi aynıydı. Ona daima hiçbir şeyden anlamıyormuş gibi muamele ediyorlardı. Oysa babasının onu anladığını sanmıştı.

Ofisine girdiğinde babası onu karşılamak için koltuğundan kalkmıştı, karısı öldüğünden beri sadece Samia için yaptığı bir hareketti bu. Fife ona sıkıca sarılmış, bütün işlerine ara vermişti. Hatta kâtibinin o durgun, beyaz yüz ifadesinden rahatsız olduğunu bildiği için adamı dışarı yollamıştı.

Neredeyse büyükbabası ölmeden, babası bir Yüce Efendi olmadan önceki günlerdeki gibiydi.

"Mia, canım, gözüm yollarda kaldı," demişti. "Florina'dan buraya varmanın bu kadar uzun sürdüğünü hiç bilmezdim. Güvende olmanı garanti altına almak için gönderdiğim gemiye yerlilerin saklandığını öğrendiğimde neredeyse deliye dönecektim."

"Babacığım! Endişelenecek bir şey yoktu."

"Öyle mi? Neredeyse bütün donanmayı seferber edip seni buraya ordu güvenliği eşliğinde getirtecektim."

Bu düşünce karşısında ikisi de kahkahalarla gülmüşlerdi. Samia aklını meşgul eden meseleyi tekrar açana kadar aradan dakikalar geçmişti.

"Kaçaklara ne yapacaksın baba?" diye sormuştu gelişigüzel bir şekilde.

"Niçin bilmek istiyorsun Mia?"

"Sana suikast düzenlemeyi planladıklarını falan düşünmüyorsun herhalde?"

Fife gülümsemişti. "Aklından böyle kötü şeyler geçirmemelisin."

"Düşünmüyorsun, değil mi?" diye ısrar etmişti kız.

"Tabii ki hayır."

"Güzel! Çünkü onlarla konuştum baba ve zavallı, zararsız insanlardan başka bir şey olduklarına inanmıyorum. Kaptan Racety'nin ne söylediği umurumda değil."

"O 'zavallı, zararsız insanlar' hatırı sayılır miktarda yasayı çiğnediler Mia."

"Onlara sıradan suçlularmış gibi muamele edemezsin baba." Sesi telaşla yükselmişti.

"Başka ne yapabilirim ki?"

"Adam bir yerli değil. Dünya denen bir gezegenden geliyor, kendisine psişik-sonda uygulanmış ve hareketlerinden mesul değil."

"Eh, o zaman GüvBak bunu fark edecektir canım. Bence bu meseleyi onlara bırakmalısın."

"Hayır, bu konu onların eline bırakılamayacak kadar önemli. Anlamayacaklar. Hiç kimse anlamıyor. Ben hariç!"

"Bütün dünyada bir tek sen mi anlıyorsun Mia?" diye sormuştu adam hoşgörüyle, bir parmağıyla kızının alnına düşen bir bukleyi kenara iterek.

"Sadece ben! Sadece ben!" demişti Samia, enerjik bir şekilde. "Geri kalan herkes Dünyalının bir deli olduğunu düşünecek fakat ben öyle olmadığından *eminim*. Hem Florina'yı hem de tüm galaksiyi etkileyecek büyük bir tehlikeden söz ediyor. O bir Uzay-analisti ve o insanların kozmogoni konusunda uzman olduğunu biliyorsun. Böyle bir şeyi bilse bilse *o* bilir."

"Onun gerçekten de bir Uzay-analisti olduğunu nereden biliyorsun Mia?"

"Öyle söyledi."

"Peki bizi bekleyen şu tehlikenin detaylarından da bahsetti mi?"

"Hatırlamıyor. Dedim ya, ona psişik-sonda uygulanmış. Bunun elimizdeki en büyük delil olduğunu göremiyor musun? Çok şey biliyordu. Birisi onu karanlıkta bırakmak istedi." Sesi içgüdüsel olarak bir fısıltıya dönüşüp sır veren birinin boğuk tonuna bürünmüş ve omzunun üstünden geriye bakma dürtüsüyle savaşması gerekmişti. "Eğer teorileri yanlış olsaydı ona psişik-sonda uygulamalarına gerek kalmazdı. Bunu göremiyor musun?"

"Eğer durum gerçekten de bundan ibaretse onu neden öldürmediler o zaman?" diye sormuştu Fife. Ve anında buna pişman olmuştu, kıza sataşmanın bir faydası yoktu.

Samia bunu bir müddet düşünmüş, bir sonuca varamamış, sonra da, "Eğer GüvBak'a onunla konuşmama izin vermelerini emredersen sebebini öğrenebilirim," demişti. "Dünyalı bana güveniyor. Güvendiğini biliyorum. Ondan GüvBak'ın yapacağından daha fazla bilgi elde edebilirim. Lütfen onu görmeme izin vermelerini sağla baba. Bu *çok* önemli."

Fife kızının sıkılı yumruklarını kibarca kavrayıp ona gülümsemişti. "Şimdi olmaz Mia. Şimdi olmaz. Birkaç saat içerisinde üçüncü kişi de elimizde olacak. Ondan sonra düşünürüz."

"Üçüncü kişi mi? Tüm o cinayetleri işleyen yerli mi yoksa?"

"Ta kendisi. Onu getiren gemi bir saat içinde inişe geçecek."

"O zamana dek yerli kıza ve Uzay-analistine bir şey yapmayacaksınız o hâlde?"

"Hayır, yapmayacağız."

"Güzel! Gemiyi ben karşılayacağım," demişti ayağa kalkarak.

"Nereye gidiyorsun Mia?"

"Uzay istasyonuna baba. Şu diğer yerliye sormak istediğim çok şey var." Güldü. "Sana kızının gerçek bir dedektif olabileceğini göstereceğim."

Ama Fife onun gülüşüne karşılık vermemişti. "Gitmemeni tercih ederim."

"Niye ki?"

"Bu adamın buraya getirilişine hiçbir şey engel olmamalı. Uzay istasyonuna gidersen çok şüphe çekersin."

"Ne olmuş yani?"

"Devlet meselelerini sana açıklayamam Mia."

"Devlet meseleleriymiş, hah." Samia babasına doğru eğilmiş, alnının ortasına küçük bir buse kondurmuş ve oradan ayrılmıştı.

Şimdiyse uzay istasyonunun çok yukarılarındaki bir benek giderek büyür ve ikindi vaktinin parlak göğünde kara bir leke oluştururken aracının içinde çaresizce oturuyordu.

Torpido gözünü açan düğmeye basıp polo-gözlüğünü çıkardı. Normalde bu tür gözlükler stratosfer polosu müsabakalarında tek kişilik sürat gemilerinin tuhaf manevralarını seyretmek için kullanılırdı. Ama daha ciddi işler için de kullanılabilirlerdi pekâlâ. Samia'nın gözlüğü yüzüne yerleştirmesiyle birlikte gökyüzünden alçalan nokta minyatür bir gemiye dönüşüverdi, kıç bölgesindeki yakut kırmızısı parıltı açıkça görülebiliyordu.

En azından gemiden çıkarlarken adamı görebilecek, bir bakışta öğrenebileceği kadar şeyi öğrenecek ve daha sonra, *bir şekilde* onunla bir görüşme ayarlayacaktı.

Sark'ın görüntüsü viziekranı doldurdu. Tam altlarında pamuk beyazı bulutlar tarafından kısmen gizlenen bir kıta ile yarım bir okyanus uzanıyordu.

"Uzay istasyonunda çok fazla muhafız olmayacak," dedi Genro. Zihninin büyük bir bölümünü ister istemez önündeki kontrollere verdiğini gösteren tek emare, sesindeki hafif bir titreşimdi. "Bunu da ben tavsiye ettim. İnişe geçen gemilerden birine alışılmışın dışında bir ilgi göstermenin Trantor'u uyarabileceğini söyledim. Başarılı olmamızın Trantor'un çok geç olana kadar her şeyden bihaber kalmasına bağlı olduğunu belirttim. Eh, neyse, boş ver."

Terens karamsarca omuzlarını silkti. "Bu neyi değiştirir ki?"

"Senin için çok şeyi değiştirir. Doğu Kapısı'na en yakın iniş çukurunu kullanacağım. Biz yere iner inmez acil durum çıkışını kullanarak gemiyi terk edeceksin. Çabucak kapıya doğru ilerle ama çok da hızlı hareket etme. Elimde seni uzay istasyonundan kazasız belasız çıkarabilecek veya çıkaramayacak bazı evraklar var. Bir sorunla karşılaştığın takdirde gerekeni yapma işi sende. Geçmişte yaptıklarına bakılırsa bu konuda sana güvenebileceğimi biliyorum. İstasyon kapısının dışında seni büyükelçiliğe götürecek bir araba bekliyor. Hepsi bu."

"Peki ya sen?"

Sark'ın görüntüsü göz kamaştırıcı kahverengilerden, yeşillerden, mavilerden ve bulut beyazından oluşan büyük ve şekilsiz bir küre olmayı bırakıp yavaşça daha canlı bir şeye, nehir çatlakları ve dağ kırışıklıklarıyla dolu bir yüzeye dönüşüyordu.

Genro'nun tebessümü soğuk ve neşesizdi. "Sen sadece kendini kurtarmaya odaklan. Kaçtığını keşfettiklerinde bir hain olduğuma hükmedip beni vurabilirler. Ama tamamen çaresiz ve fiziksel açıdan seni durduramayacak bir hâlde bulunursam sadece rütbemi düşürüp beni aptalın teki olarak görebilirler. Sanırım ikincisi daha makbul, o yüzden gemiden inmeden önce nöronik kamçımla bana vurmanı isteyeceğim senden."

"Nöronik kamçı acısının nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

"Oldukça." Şakaklarında küçük ter taneleri belirdi.

"Sonrasında seni öldürmeyeceğimi nereden biliyorsun peki? Sonuçta ben bir Toprak Efendisi katiliyim, biliyorsun."

"Biliyorum. Ama beni öldürmek işine yaramaz. Sadece vakit kaybı olur. Daha büyük riskler almışlığım da vardır."

Sark'ın viziekrandaki görüntüsü büyüyüp genişliyor, sınırları görüş açılarının dışına taşıyor, merkezi giderek yaklaşıyor ve ortaya yeni detaylar çıkıyordu. Bir Sark şehrini andıran, gökkuşağına benzer bir şey görülür oldu.

"Umarım," dedi Genro, "kendi başının çaresine bakmak gibi bir niyetin yoktur. Sark buna uygun bir yer değil. Ya Trantor'un tarafında yer alırsın ya da Toprak Efendilerinin. Unutma."

O şey gerçekten de bir şehirdi, dış kenarlarındaki kahverengi-yeşil yamalar büyüyüp genişledi ve altlarında bir uzay istasyonu belirdi. Sonra da onlara doğru yavaşça yükselmeye başladı.

"Şayet önümüzdeki bir saat içerisinde Trantor'a teslim olmazsan Toprak Efendileri gün sona ermeden seni ele geçirecektir. Trantor'un sana ne yapacağını garanti edemem fakat Sark'ın ne yapacağını kesin olarak söyleyebilirim."

Terens daha önce devlet dairelerinde çalıştığından Sark'ın bir Toprak Efendisi katiline ne yapacağını gayet iyi biliyordu.

Uzay istasyonunun viziekrandaki görüntüsü sabitleşti ama Genro artık ona bakmıyordu. Kontrolleri devralıp itici ışınları aşağı çevirdi. Gemi yerden bir buçuk kilometre yukarıda yavaşça döndü ve kuyruk bölgesi yere değecek şekilde inişe geçti.

Motorlar çukurun otuz metre kadar yukarısında gümbürdedi. Terens hidrolik yayların üzerinde sarsıldıklarını hissedebiliyordu. Oturduğu yerde başı dönmeye başladı.

"Kamçıyı al," dedi Genro. "Çabuk. Her saniye önemli. Acil çıkış kapısı arkandan kapanacak. Ana kapıyı neden açmadığımı anlamaları beş, içeri zorla girmeleri beş, seni bulmaları da bir beş dakika daha alır. Yani uzay istasyonunu terk edip arabaya binmek için on beş dakikan var."

Sarsıntılar kesildi. Bunu takip eden yoğun sessizlik, Terens'e gezegene iniş yaptıklarını gösteriyordu.

Değişen diyamanyetik alanlar devreye girdi. Yat görkemli bir şekilde, yavaşça yana yattı.

"Şimdi!" dedi Genro. Üniforması terden sırılsıklam olmuştu.

Hâlâ başı dönen, gözleri odaklanmayı reddeden Terens nöronik kamçıyı havaya kaldırdı...

Terens, Sark sonbaharının hafif ısırığını hissetti. Bir zamanlar bu sert iklimli gezegende uzun yıllar boyunca yaşamış, Florina'nın sonsuz haziranını neredeyse unutmuştu. Şimdi de Devlet Dairelerinde geçirdiği günlere dair anıları sanki Toprak Efendilerinin gezegenini hiç terk etmemişçesine geri dönüyordu.

Lâkin artık bir kanun kaçağıydı ve işlenebilecek en büyük suçtan, bir Toprak Efendisi'ni öldürmekten aranıyordu.

Adımlarını şiddetli kalp atışlarıyla uyumlu bir şekilde atarak ilerledi. Gemi artık geride kalmıştı, içinde kamçının acısıyla donakalan Genro da öyle... Basınç odasının dış kapısı arkasından sessizce kapanmıştı ve Terens şimdi taş döşeli, geniş yolda ilerliyordu. Etrafı işçiler ve mekaniklerle doluydu. Hepsi kendi işine bakıyor, kendi sorunlarıyla ilgileniyordu. Terens'in yüzüne bile bakmadılar. Bunun için bir sebepleri yoktu.

Gemiden çıktığını gören biri olmuş muydu acaba?

Kendi kendisine kimsenin görmediğini söyledi, yoksa çoktan peşine takılırlardı.

Şapkasına hafifçe dokundu. Hâlâ yüzünü kulaklarına kadar örtüyordu ve üstündeki küçük madalyon elde pürüzsüz

bir his bırakıyordu. Genro onu bu sayede tanıyacaklarını söylemişti. Trantorlu adamlar güneşin altında ışıl ışıl parlayan bu madalyonu görebilmek için gözlerini açık tutacaktı.

Onu çıkarıp atabilir, kendi yoluna gidebilir, başka bir gemiye binebilirdi... belki. Sark'tan ayrılabilirdi... belki. Kaçabilirdi... belki.

Çok fazla belki vardı! Yüreğinin derinliklerinde, artık sona ulaştığını biliyordu ve tıpkı Genro'nun da dediği gibi, ya Trantor'un yanında yer alacaktı ya da Sark'ın. Trantor'dan hem korkuyor hem de nefret ediyordu fakat hiçbir koşul altında Sark'ın tarafını tutmaması gerektiğini de biliyordu.

"Sen! Hey, sen!"

Terens olduğu yerde donakaldı. Buz gibi bir panikle etrafına bakındı. Çıkış kapısı yüz adım ötedeydi. Eğer koşarsa... Ama koşan birinin dışarı çıkmasına müsaade etmezlerdi. Buna cesaret edemezdi. Koşmamalıydı.

Genç bir kadın, Terens'in Sark'ta geçirdiği on beş yıl boyunca bile görmediği türden bir arabanın açık camından kendisine bakıyordu. Araç metal renginde parlıyor, yarı saydam elmasları ışık saçıyordu.

"Buraya gel," dedi kadın.

Terens'in bacakları onu yavaşça arabaya doğru taşıdı. Genro, Trantor aracının istasyonun dışında bekleyeceğini söylemişti. Değil mi? Böyle bir iş için bir kadını gönderirler miydi peki? Daha doğrusu bir kızı. Esmer, güzel yüzlü bir kızı.

"Az önce iniş yapan gemiyle geldin, değil mi?"

Terens sessiz kaldı.

Kız sabırsızlandı. "Hadi ama, gemiden çıktığını gördüm!" Bir parmağıyla polo-gözlüğüne dokundu.

Kentli buna benzer gözlükleri daha önce de görmüştü. "Evet. Evet," diye geveledi.

"O zaman arabaya bin."

Kapıyı onun için açık tuttu. Arabanın içi daha da lükstü.

Koltukları yumuşacıktı, her tarafından yeni araba kokusu yayılıyordu ve kız çok güzeldi.

"Mürettebattan mısın?" diye sordu kız.

Beni sınıyor, diye düşündü Terens. "Kim olduğumu biliyorsun," dedi. Bir parmağıyla madalyonu işaret etti.

Araba herhangi bir motor sesi çıkarmaksızın geri geri gidip döndü.

Kapıya vardıklarında Terens kirt kaplı, yumuşak ve serin koltuk kaplamasına iyice gömüldü fakat ihtiyatlı olmasını gerektiren bir durum yoktu.

"Bu adam benimle beraber," dedi kız buyurgan bir tavırla. "Ben Fifeli Samia." Ve böylece geçmelerine izin verdiler.

Bitkin hâldeki Terens'in kızın ne dediğini işitip anlaması birkaç saniyesini aldı. Koltuğunda gergince ileri kaykıldığı sırada araba çoktan ekspres yolda saatte yüz altmış kilometre hızla ilerlemeye başlamıştı bile.

Uzay istasyonundaki işçilerden biri durduğu yerde başını kaldırıp ileri baktı ve yakasına doğru bir şeyler mırıldandı. Ardından arkasındaki binaya girip işine geri döndü. Amiri kaşlarını çatıp Tip'le, yarım saatte bir verdiği bu sigara molalarıyla ilgili konuşması gerektiğini aklının bir köşesine not etti.

Uzay istasyonunun dışında bekleyen bir yer-taşıtının içindeki iki adamdan biri canı sıkılmış bir şekilde, "Bir kızın kullandığı bir arabaya mı bindi? Hangi arabaya? Ne kızı?" dedi. Bir Sarklı gibi giyinmesine rağmen aksanı onun Trantor İmparatorluğu'nun Arcturus gezegenlerinden geldiğini gösteriyordu.

Ortağı vizihaber yayınlarını yakından takip eden bir Sarklıydı. Söz konusu araba kapıdan çıkıp ekspres yolda hız kazanmaya başladığı sırada oturduğu yerde yarı yarıya doğrulup, "Bu Samia Hanım'ın arabası!" diye bağırdı. "Bir eşi daha yoktur. Galaksi aşkına, şimdi ne yapacağız?"

"Takip et," dedi diğeri kısaca.

"Ama Samia Hanım–"

"Benim için bir hiç. Senin için de öyle olmalı. Yoksa burada işin ne?"

Arabaları dönüp sadece en hızlı yer-taşıtlarının kullanımına açık olan, neredeyse boş ve geniş yola çıktı.

"O araca yetişemeyiz," diye inledi Sarklı. "Bizi fark ettiğiniz anda gazı kökler. O araba saatte dört yüz kilometre hız yapabilir."

"Şimdilik yüz altmışla gidiyor," dedi Arcturuslu. "GüvBak'a gitmiyor. Orası kesin," diye ekledi bir müddet sonra. "Fife Sarayı'na da gitmiyor," dedi belirli bir sürenin ardından. "*Nereye* gittiğini biliyorsam uzayda fıldır fıldır döneyim," dedi daha sonra da. "Birazdan yeniden şehir sınırlarının dışına çıkacak."

"Yanındakinin Toprak Efendisi katili olduğunu nereden biliyoruz?" diye sordu Sarklı. "Bu bizi nöbet yerimizden uzaklaştırmak için yapılmış bir oyun olabilir. Kız bizi ekmeye çalışmıyor. Ayrıca takip edilmek *istemeseydi* o arabayı böyle kullanmazdı. Üç kilometre öteden bile görülüyor."

"Biliyorum ama Fife bizi ayak altından çekmek için kendi kızını göndermez. Bir devriye birliği daha fazla işe yarardı."

"Belki de arabayı süren Hanım değildir."

"Birazdan öğreneceğiz adamım. Yavaşlıyorlar. Sollayıp önünü kes!"

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi kız.

Terens ilk başta düşündüğünün aksine bunun sıradan bir tuzak olmadığına karar verdi. Yanındaki kadın Hanımefendi Fife'tı. O olmak zorundaydı. Kimsenin işine karışabileceğini düşünmüyormuş gibi bir hâli vardı. Takip edilip edilmediklerini görmek için bir kere bile arkasına bakmamıştı. Terens ise dönüşlerde üç kez arkalarında aynı aracı görmüştü; takip mesafesini koruyor, ne arayı kapatıyor ne de uzaklaşıyordu.

Basit bir araba değildi. Orası kesindi. Trantor olabilirdi, ki bu iyi olurdu. Ama Sark da olabilirdi ve o takdirde Hanım'ı rehin alması gerekebilirdi.

"Konuşmaya hazırım," dedi Terens.

"Florinalı yerliyi getiren gemideydin, değil mi? Tüm o cinayetleri işleyen adamı?"

"Öyle olduğumu söylemiştim zaten."

"Pekâlâ. Seni buraya getirdim ki kimse konuşmamıza engel olamasın. Yolculuk esnasında yerliyi sorguya çeken oldu mu?"

Ne kadar da saf, diye düşündü Terens. *Rol yapıyor olamaz. Kim olduğumu gerçekten de bilmiyor.* "Evet," dedi ihtiyatla.

"Güzel. Ben de öyle düşünmüştüm. Bu arada, gemiyi neden terk ettin?"

Bu soruyu ilk başta sormalıydın, diye düşündü Terens. "Şeye özel bir rapor götürüyordum. Eee..." Tereddüt etti.

Samia adamın tereddüdünü kaçırmadı. "Babama mı? Endişelenme. Ben seni korurum. Benim emrimle yanıma geldiğini söyleyeceğim."

"Peki Hanımım."

'Hanımım' kelimesi benliğinin derinliklerine işledi. Bu kız bir Hanım'dı, hatta bu kıtadaki en büyük Hanım. Kendisiyse bir Florinalı. Devriyeleri öldüren bir adam, bir Toprak Efendisi'ni nasıl öldürebileceğini kolaylıkla öğrenebilirdi. Öyleyse bir Toprak Efendisi katili de bir Hanım'ın yüzüne bakabilirdi.

Sert ve soran gözlerle kıza baktı. Kafasını kaldırıp onu baştan aşağı süzdü.

Çok güzeldi.

Kıtanın en büyük Hanım'ı olduğundan Terens'in bakışlarının farkında bile değildi. "Sorgu sırasında duyduğun her şeyi bana anlatmanı istiyorum," dedi. "Yerlinin anlattığı her şeyi bilmeliyim. Bu çok önemli."

"Bu yerliyle neden ilgilendiğinizi sorabilir miyim Hanımım?"

"Soramazsın," dedi kız, açıkça.

"Nasıl isterseniz Hanımım."

Ne diyeceğini bilmiyordu. Bir yanı onları takip eden arabanın yetişmesini bekliyordu. Diğer yanıysa yanında oturan kızın yüzünün ve vücudunun güzelliğinin daha çok farkına varıyordu.

Teorik olarak, Devlet Dairelerinde çalışan ve Kentli pozisyonuna atanan Florinalılar ölene kadar bekâr yaşar ve kimseyle cinsel ilişkiye girmezdi. Gerçekteyse çoğu, fırsatını buldukça bu kısıtlamadan kaçardı. Terens de cüret edebildiği kadarıyla bunu yapmıştı. Ama tecrübeleri onu tatmin etmekten uzak kalmıştı.

O yüzden daha önce böylesine güzel bir kızla böylesine lüks bir arabada yalnız başına kalmamış olması hepten önemliydi.

Samia cevap vermesini bekliyor, kara gözleri (ne gözlerdi ama) ilgiyle yanıyordu. Dudakları beklentiyle aralanmıştı. Kirtin güzelliği içerisinde kendi güzelliği iyice belirginleşmişti. Birinin Hanımefendi Fife'a karşı tehlikeli düşünceler besleyebileceği aklının ucundan dahi geçmiyordu.

Terens'in, takipçilerinin kendilerine yetişmesini bekleyen yanı ortadan kayboldu.

Ansızın bir Toprak Efendisi'ni öldürmenin birinin işleyebileceği en büyük suç olmadığını anladı.

Harekete geçtiğini fark etmedi bile. Bildiği tek şey kızın küçük bedenini kollarının arasına aldığı, bir anlığına kasıldığını hissettiği, küçük bir çığlık attığını işittiği ve o bağırışı dudaklarıyla bastırdığıydı...

Omzunu kavrayan eller ve arabanın açık kapısından içeri esen soğuk bir rüzgâr hissetti. Parmakları silahına uzandıysa da çok geç kalmıştı. Biri kamçısını elinden söküp aldı.

Samia sözsüz bir nida attı.

"Ne yaptığını gördün mü?" diye sordu Sarklı adam, korkuyla.

"Boş ver!" dedi Arcturuslu. Elindeki küçük, siyah nesneyi cebine attı ve dikiş yerini eliyle düzelterek sıkıca kapattı. "Yakala onu," dedi.

Sarklı öfkeli hareketlerle Terens'i arabadan dışarı sürükledi. "Kız ona izin verdi," diye mırıldandı. "Ona izin verdi."

"Kimsiniz siz?" diye sordu Samia aniden. "Sizi babam mı gönderdi?"

"Soru sormayın lütfen," dedi Arcturuslu.

"Sen bir yabancısın," dedi kız öfkeyle.

"Sark aşkına, onun kafasını patlatmam gerekirdi," dedi Sarklı, bir yumruğunu havada sallayarak.

"Kes şunu!" dedi Arcturuslu. Ortağının bileğini kavrayıp onu geri çekti.

Sarklı aksi aksi homurdandı. "Her şeyin bir sınırı var. Bir Toprak Efendisi'nin öldürülmesini kabul edebilirim. Bazen ben de bazılarını öldürmek istiyorum ama bir yerlinin az önce yaptığı şeyi öylece durup izlemek benim için çok fazla."

"Yerli mi?" dedi Samia, anormal derecede tiz bir sesle.

Sarklı öne eğilerek Terens'in şapkasını sertçe çekip çıkarttı. Beti benzi atan Kentli kılını bile kıpırdatmadı. Bakışlarını sabit bir şekilde kızın üstünde tuttu ve kızılımsı sarı saçları rüzgârda hafifçe dalgalandı.

Samia çaresizce, arabasının koltuğunda yapabildiği kadar geriye çekildi, ardından iki eliyle birden hızla yüzünü örttü; teni parmaklarının baskısı altında beyaza çaldı.

"Kıza ne yapacağız?" diye sordu Sarklı.

"Hiçbir şey.

"Bizi gördü. Bir kilometre bile uzaklaşamadan önce tüm gezegeni peşimize takar."

"Leydi Fife'ı mı öldüreceksin?" diye sordu Arcturuslu, alaycı bir şekilde.

"Şey, hayır. Ama arabasını hurdaya çevirebiliriz. O bir telsiz-telefon bulana kadar güvenli bir yere ulaşmış oluruz."

"Gerek yok." Arcturuslu arabanın içine eğildi. "Hanımım, sadece bir dakikanızı alacağım. Beni duyabiliyor musunuz?"

Genç kız hareket etmedi.

"Duyabiliyor olsanız iyi olur. Hassas bir anda işinize karıştığım için üzgünüm ama neyse ki o anı iyi değerlendirdim. Hızlıca hareket edip o sahneyi üç boyutlu kameramla kaydettim. Blöf yapmıyorum. Yanınızdan ayrılır ayrılmaz filmin negatifini güvenli bir yere yollayacağım ve işimize karıştığınız takdirde çirkinleşmek zorunda kalacağım. Ne demek istediğimi anladığınıza eminim."

Dönüp ortağına baktı. "Bu olayla ilgili tek kelime bile etmeyecek. Benimle gel Kentli."

Terens adamı takip etti. Arabadaki solgun, beyaz yüze bakamadı.

Bundan sonra ne olacağının bir önemi yoktu, bir mucize gerçekleştirmişti. Çok kısa bir anlığına Sark'taki en gururlu Hanım'ı öpmüş, onun hoş kokulu ve yumuşak dudaklarının temasını hissetmişti.

16

SANIK

Diplomasinin kendi dili, kendi tavır ve davranışları vardır. Protokollere sıkı sıkıya bağlı kalındığı takdirde yabancı ülkelerin temsilcileri arasındaki ilişkiler oldukça yapay ve sıkıcıdır. 'Tatsız sonuçlar' cümlesi savaşla, 'münasip ayarlamalar' ise teslim olmakla eşanlamlı hâle gelir.

Abel tek başına kaldığı zamanlarda diplomasinin kandırmacalı konuşma biçimini bir kenara bırakmayı tercih ediyordu. Özel bir ışın vasıtasıyla Fife'la güvenli bir bağlantı kurarken bir bardak şarap eşliğinde konuşan, dost canlısı bir ihtiyar olabilirdi.

"Ulaşılması zor bir adamsın Fife," dedi.

Yüce Efendi gülümsedi. Rahat ve sakin görünüyordu. "Yoğun bir gündü Abel."

"Evet. Bir kısmını duydum."

"Steen'den mi?" diye sordu Fife, gelişigüzel bir şekilde.

"Kısmen. Steen yaklaşık yedi saattir bizimle."

"Biliyorum. Benim hatam. Onu bize teslim etmeyi düşünüyor musunuz?"

"Korkarım hayır."

"O bir suçlu."

Abel gevrek gevrek gülüp şarap kadehini elinde şöyle bir

döndürdü ve yüzeye çıkan tembel baloncukları izledi. "Sanırım onu siyasi bir sığınmacı olarak görebiliriz. Yıldızlararası kanunlar Trantor bölgesinde onu koruyacaktır."

"Hükümetin bu kararını destekleyecek mi peki?"

"Bence destekler Fife. Trantor'un neyi destekleyip neyi desteklemeyeceğini bilmeseydim otuz yedi yıldır dışişlerinde olmazdım."

"Sark'ın görevden alınmanı talep etmesini sağlayabilirim."

"Bu ne işe yarar ki? Ben çok yakından tanıdığın, barışçıl bir adamım. Yerime geçecek kişinin nasıl biri olacağıysa meçhul."

Bir duraksama yaşandı. Fife'ın aslanımsı yüz hatları kırıştı. "Sanırım bir öneride bulunacaksın."

"Evet. Elinizde bize ait biri var."

"Kimmiş o?"

"Bir Uzay-analisti. Dünyalı bir adam. O gezegenin Trantor sınırları içerisinde yer aldığını hatırlatırım."

"Sana bunu Steen mi söyledi?"

"Evet, başka şeyler de anlattı."

"Peki Steen şu Dünyalıyı görmüş mü?"

"Öyle bir şey söylemedi."

"Eh, görmedi de zaten. Bu şartlar altında onun sözüne güvenebileceğinden emin değilim."

Abel bardağını masaya koyup ellerini kucağında gevşekçe birleştirdi. "Fark etmez, Dünyalının varlığından eminim. Bak sana ne diyeceğim Fife, bence bu işte birlikte hareket etmeliyiz. Bende Steen var, sende de Dünyalı. Bir bakıma berabereyiz. Şu anki planlarını yürürlüğe sokmadan, ültimatomunun süresi sona ermeden ve darbe hareketin başlamadan önce bir toplantı düzenleyip kirtin genel durumunu tartışmaya ne dersin?"

"Buna gerek olduğunu sanmıyorum. Şu anda Sark'ta yaşanan olaylar bütünüyle gezegenin iç meselesi. Kirt ticaretinin burada yaşanan siyasi olaylardan etkilenmeden devam edece-

ğini bizzat garanti ederim. Sanırım bu kadarı Trantor'un meşru ilgisini sona erdirmek için yeterli olur."

Abel bunu düşünüyormuş gibi görünerek şarabından bir yudum aldı. "Görünüşe göre elimizde ikinci bir siyasi sığınmacı daha var. Tuhaf bir olay. Bu arada, kendisi Florinalı tebaanızdan biri. Bir Kentli. Adının Myrlyn Terens olduğunu söylüyor."

Fife'ın gözleri ansızın çakmak çakmak oldu. "Biz de kısmen bundan şüpheleniyorduk. Sark aşkına Abel, Trantor'un bu gezegende yaşanan olaylara açıkça karışma hakkının da bir sınırı var. Kaçırdığınız adam bir katil. Onu siyasi bir sığınmacı olarak gösteremezsin."

"Eh, adamı istiyor musun?"

"Bir anlaşma mı yapmak istiyorsun? Söylemeye çalıştığın şey bu mu?"

"Az önce bahsettiğim toplantının gerçekleştirilmesini istiyorum."

"Florinalı bir katil için mi? Kesinlikle olmaz."

"Ama Kentli'nin bize kaçma şekli oldukça ilginç. Hikâyeyi duymak ilgini çekebilir..."

Junz başını sallayarak odada volta atıyordu. Gecenin ilerleyen saatleriydi. Uyumak istiyor ama bunu yapabilmek için yeniden somnine ihtiyaç duyacağını biliyordu.

"Tıpkı Steen'in tavsiye ettiği gibi Fife'a gözdağı da verebilirdim," dedi Abel. "Ama bu kötü olurdu. Sonuçları belli olmayan, korkunç bir riske girmiş olurduk. Yine de Kentli'yi ele geçirmeden önce başka bir alternatif de göremiyordum. Hiçbir şey yapmamak dışında elbette..."

Junz bir kez daha başını hararetle iki yana salladı. "Hayır. Bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Ama işler şantaja kaldı."

"Teknik olarak evet, sanırım öyle oldu. Sen olsan ne yapmamı isterdin?"

"Tam olarak bunu. Ben ikiyüzlü biri değilim Abel. Öyle biri olmaya da çalışmıyorum. Kullandığın metotlar için seni suçlamıyorum ve elde ettiğin sonuçlardan sonuna kadar faydalanmaya niyetliyim. Yine de kıza ne olacağını düşünmeden edemiyorum."

"Fife anlaşmaya sadık kaldığı müddetçe kimse kıza zarar vermeyecek."

"Ona acıyorum. Florinalılara yaptıklarından ötürü Sarklı aristokratlardan gün geçtikçe daha çok nefret ediyorum. Ama yine de o kıza acıyorum."

"Bir birey olarak düşünüldüğünde ben de öyle. Ama bunun gerçek sorumlusu Sark. Baksana ihtiyar, bir yer-taşıtındayken bir kızla öpüştüğün oldu mu hiç?"

Junz'un dudakları bir tebessümle kıvrıldı. "Evet."

"Ben de öyle. Gerçi benim anılarım seninkilerden daha eskiye dayanıyordur herhâlde. En büyük torunum tam şu anda bunu yapıyorsa hiç şaşmam. İyi ama bir yer-taşıtında sevgiline buse kondurmak galaksideki en doğal duygunun bir ifadesi değildir de nedir?

"Bak azizim. Bir kız düşün, yüksek sosyeteden olsun ve yanlışlık eseri kendisini bir sabıkalıyla aynı arabada bulsun. Adam fırsattan istifade edip kızı öpsün. Bir anlık bir dürtüyle yapsın bunu ve kız da ona karşı koymasın. Sence kız ne hisseder? Peki ya babası? Üzüntü mü? Belki. Hoşnutsuzluk? Kesinlikle. Öfke? Kırgınlık? Aşağılanma? Üçüne de evet. Şerefine leke sürüldüğünü düşünür mü peki? Hayır! Bu olayın duyulmasına engel olmak için önemli devlet meselelerini tehlikeye atar mı? Saçma.

"Ama şu anda durum tam olarak bundan ibaret ve böyle bir şey ancak Sark'ta olur. Samia Hanım'ın tek suçu inatçı ve saf biri olması. Daha önce de öpüştüğüne eminim. Florinalı olmayan biri tarafından sayısız kez tekrar öpüldüğü takdirde kimse bir şey demez. Ama kız bir *Florinalıyı* öptü.

"Adamın Florinalı olduğunu bilmemesinin bir önemi yok. Zorla öpülmesinin de öyle... Samia Hanım'ın bir Florinalının kollarındayken çekilmiş fotoğrafını herkesle paylaştığımız takdirde hayat hem hem de babası için çekilmez olur. Fotoğrafa bakarken Fife'ın yüzünün aldığı şekli gördüm. Kentli'nin bir Florinalı olduğunu ispatlamak imkânsız, üstünde bir Sark kıyafeti var ve saçlarını bir şapkayla tamamen gizlemiş. Açık tenli biri olduğu görülse de yeterince ikna edici değil. Yine de Fife, skandallara ve sansasyona meraklı pek çok kişinin bu dedikoduya inanacağını ve fotoğrafı yadsınamaz bir kanıt olarak göreceklerini biliyor. Siyasi düşmanlarının bundan sonuna kadar faydalanacağını da biliyor. Buna şantaj diyebilirsin Junz, hatta belki de öyledir ama galaksideki başka hiçbir gezegende işe yaramayacak bir şantaj bu. Bu silahı Sarklıların hastalıklı sosyal sistemine borçluyuz ve onu kullanmakta hiçbir beis görmüyorum."

Junz içini çekti. "En son neye karar verdiniz?"

"Yarın öğle vaktinde toplanacağız."

"O hâlde ültimatomunu o zamana dek erteledi?"

"Belirsiz bir süreliğine. Ofisine bizzat gideceğim."

"Bu riski almaya değer mi?"

"Riskli bir durum olduğu söylenemez. Şahitler olacak. Ayrıca uzun zamandır aradığın şu Uzay-analistinin karşısında fiziksel olarak bulunmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de gelecek miyim?" diye sordu Junz, hevesle.

"Ah, evet. Kentli de orada olacak. Uzay-analistinin kimliğini tespit etmek için ona ihtiyacımız var. Steen de öyle elbette. Hepiniz toplantıya trimensik personifikasyon ekranları aracılığıyla katılacaksınız."

"Teşekkürler."

Trantor Büyükelçisi esnemesini bir eliyle bastırdı ve sulanmış gözlerini kırpıştırdı. "Şimdi, müsaadenle... Dün sabahtan beri ayaktayım ve korkarım yaşlı bedenim daha fazla antisomnin kaldıramıyor. Uyumam gerek."

Trimensik personifikasyon ekranlarının kusursuzlaştırılmasıyla birlikte yüz yüze gerçekleştirilen önemli toplantıların sayısı hatırı sayılır ölçüde azalmıştı. Fife, ihtiyar büyükelçinin maddesel varlığını son derece münasebetsiz buluyordu. Esmer teninin karardığı söylenemezdi fakat yüzündeki çizgiler sessiz bir öfkeyle belirginleşmişti.

Sessiz olmak zorundaydı. Tek bir kelime bile edemezdi. Yapabildiği tek şey, karşısındaki adamlara somurtarak bakmaktı.

Abel! Arkasında milyonlarca gezegenin gücü bulunan, pejmürde kılıklı, ihtiyar bir bunak.

Junz! İnadı yüzünden bu krize hız kazandıran kara derili, kıvırcık saçlı bir işgüzar.

Steen! Hain! Fife'la göz göze gelmekten korkuyor!

Kentli! Fife en çok da ona bakmakta zorlanıyordu. Kızına dokunarak şerefini iki paralık eden ama buna rağmen Trantor Büyükelçiliği'nin duvarlarının arasında güvenle ve dokunulmaz bir şekilde oturan şu yerli. Şayet Fife odada tek başına olsaydı memnuniyetle dişlerini gıcırdatıp masasını yumruklardı. Ancak yüz kasları gerginlikten yırtılacakmış gibi hissetse bile suratında herhangi bir ifadenin belirmesine izin veremezdi.

Eğer Samia sözünü dinlemiş olsaydı... Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Kızı onun ihmalkârlığı yüzünden bu kadar dik kafalı biri hâline gelmişti, bunun için onu suçlayamazdı. Samia ne kendini affettirmeye ne de suçunu hafifletmeye çalışmıştı. Yıldızlararası bir casus rolüne bürünmeyi denediğini ve her şeyi korkunç bir şekilde yüzüne gözüne bulaştırdığını ona tüm çıplaklığıyla anlatmıştı. Utanç ve acı içerisinde, babasının anlayışına sığınmıştı. Ve Fife bu kadarını ona verecekti. İnşa ettiği yapının yıkılmasına neden olacak olsa bile verecekti...

"Bu toplantıya zorla katıldım," dedi Fife. "O yüzden konuşmanın bir manasını göremiyorum. Dinlemek için buradayım."

"Sanırım ilk sözü Steen almak ister," dedi Abel.

Fife'ın gözleri Steen'in kanına dokunan bir küçümsemeyle doldu.

"Trantor'a gitmeme sen sebep oldun Fife," diye bağırdı adam, karşılık olarak. "Özerklik ilkesini ihlal ettin. Bunu sineye çekmemi bekleyemezdin. Cidden."

Fife hiçbir şey söylemeyince, "Sadede gel Steen," diye araya girdi Abel, daha hafif ama benzer bir küçümsemeyle. "Konuşmak istediğini söylemiştin. Diyeceğini de."

Steen'in yanakları allığa gerek duymaksızın kızardı. "Konuşacağım zaten, hem de hemen. Yüce Efendi Fife'ın aksine ben kendimi bir dedektif gibi görmüyorum. Ama ben de düşünebilirim. Cidden! Ve *düşünüyordum* da. Fife dün bize X olarak adlandırdığı, gizemli bir hainle ilgili bir hikâye anlattı. Tüm bunların acil durum ilan etmek için uydurduğu boş laflardan ibaret olduğunu hemen anladım. Beni bir saniyeliğine bile kandıramadı."

"X diye birinin olmadığını mı iddia ediyorsun yani?" diye sordu Fife, usulca. "O zaman *neden* kaçtın? Kaçıp giden birinin suçlu olduğunu ispat etmek için başka bir kanıta ihtiyaç yoktur."

"Öyle mi? Cidden!?" diye bağırdı Steen. "Eh, ateşi yakan ben olmasam bile yanan bir binadan kaçmasını bilirim."

"Devam et Steen," dedi Abel.

"Konuşmama izin verirseniz edeceğim. Sark aşkına! Kimin tarafındasınız siz? Akşam yemeğinden sonra kendi kendime şu soruyu sordum: Fife gibi bir adam neden böyle bir hikâye uydurur? Buna verilebilecek sadece tek bir cevap vardı. Uyduramazdı. En azından tek başına uyduramazdı. O zaman doğruydu. Doğru olmak zorundaydı. Ve bir de devriyelerin öldürülmesi meselesi vardı elbette, gerçi Fife böyle bir şeyi kolaylıkla ayarlayabilir."

Fife omuzlarını silkti.

Steen devam etti. "O zaman kimdi bu X? Ben değilim. Cid-

den! Buna eminim. X'in yalnızca bir Yüce Efendi olabileceğini de kabul ediyorum. Peki ama tüm bu olanların büyük çoğunluğunu hangi Yüce Efendi biliyordu? Hangi Yüce Efendi son bir yıldır şu Uzay-analisti masalını kullanarak diğerlerini korkutup kendisinin 'birleştirilmiş güç,' benimse Fife diktatörlüğü olarak adlandırdığım şeye teslim olmaya zorluyordu?

"Size X'in kim olduğunu söyleyeyim." Steen ayağa kalktı ve başının üst kısmı almaç-küpün kenarına değince iki santim kadarı görünürden kayboldu. Titreyen işaret parmağını ileri uzattı. "X *o.* Toprak Efendisi Fife. Uzay-analistini o buldu. İlk toplantımız esnasında aptalca imalarından etkilenmediğimizi görünce onu ayak altından kaldırdı, askerî darbesinin hazırlıklarını tamamladığında da tekrar ortaya çıkardı."

Fife bezgin bir tavırla Abel'e döndü. "Bitirdi mi? Eğer söyleyecek başka bir sözü yoksa gönderin onu buradan. Onunla aynı ortamda bulunmak dürüst kimseler için katlanılamaz bir hakaret."

"Söyledikleri hakkında bir yorumda bulunacak mısın?" diye sordu Büyükelçi.

"Tabii ki hayır. Yorum yapmaya değmez. Adam çaresiz durumda. Her şeyi söyleyebilir."

"Bundan öyle kolayca kurtulamazsın Fife," diye bağırdı Steen. Bakışlarını odadakilerin üstünde gezdirdi. Gözleri kısılmış, burun deliklerinin etrafındaki deri gerginlikten bembeyaz kesilmişti. Ayakta durmaya devam etti. "Dinleyin. Bize adamlarının bir doktorun ofisinde bazı belgeler bulduğundan bahsetti. Doktorun Uzay-analistine psişik-sonda teşhisi koyduktan kısa bir süre sonra bir kaza sonucu öldüğünü söyledi. Cinayeti işleyenin Uzay-analistinin kimliğini gizli tutmak isteyen X olduğunu söyledi. Tüm bunları o anlattı. Sorun ona. Bunları anlatıp anlatmadığını sorun."

"Anlattıysam ne olmuş?" dedi Fife.

"Aylar önce ölüp gömülen bir doktorun ofisindeki belge-

leri nasıl aldın o zaman? Tabii eğer baştan beri senin elinde değillerse? Cidden!"

"Saçmalık," dedi Fife. "Bu şekilde devam edersek sonsuza dek vakit kaybederiz. Doktor öldüğünde işini ve belgelerini başka bir adam devraldı. Bir doktor öldüğünde bütün tıbbi raporlarının da onunla birlikte yok edildiğini mi sanıyorsunuz?"

"Tabii ki hayır," dedi Abel.

Steen kekeleyerek sustu, sonra da yerine oturdu.

"Sırada ne var?" dedi Fife. "Söyleyecek başka bir şeyiniz var mı? Başka suçlamalarınız? Başka herhangi bir şey?" Ses tonu alçaktı, öfkesi açıkça seziliyordu.

"Eh," dedi Abel. "Bunlar Steen'in söylemek istedikleriydi. Onları boş verelim. Şimdi, Junz ve ben başka bir mesele için buradayız. Uzay-analistini görmek istiyoruz."

Fife masasının üstündeki ellerini kaldırıp mobilyanın köşelerini sıkıca kavradı. Ardından kara kaşları çatıldı.

"Elimizde zihinsel bozuklukları olan ve bir Uzay-analisti olduğunu iddia eden bir adam var. Onu getirteceğim!"

Valona March bu tür imkânsızlıkların var olabileceğini hayatı boyunca hiç ama hiç düşünmemişti. Bir günden uzun bir süredir, yani Sark gezegenine indiğinden beri gördüğü her şeyde bir parça mucizevilik vardı. Rik ile onu ayrı ayrı kapattıkları hücreler bile gerçek ötesi bir muhteşemliğe sahipti. Bir düğmeye bastınız mı bir borudan su çıkıyordu. Dışarıdaki hava mümkün olabileceğini düşündüğünden daha soğuktu, buna rağmen duvarlardan sıcaklık yayılıyordu. Ve onunla konuşan herkes çok güzel kıyafetler giyiyordu.

Daha önce birkaç kez hiç görmediği şeylerle dolu odalara götürmüşlerdi onu. Bu seferki şimdiye dek gördüklerinin en büyüğü olmasına rağmen neredeyse bomboştu. Ama daha kalabalıktı. Bir çalışma masasının arkasında sert görünüşlü bir

adam oturuyordu. Ondan daha yaşlı, cildi kırışıklıklarla dolu bir adam daha vardı. Ve üç kişi daha...

Biri Kentli'ydi!

Valona ayağa kalkıp adama doğru koştu. "Kentli! Kentli!"

Ama adam orada değildi!

Kentli ayağa kalkıp ellerini sallayarak kadını uzaklaştırmaya çalıştı. "Geri dur Valona. Geri dur!"

Kadın onun içinden geçip gitti. Ardından Terens'in kolunu tutmak için bir hamle daha yaptı fakat adam ondan kaçındı. Genç kadın yarı yarıya tökezleyerek ileri atıldı ve bir kez daha adamın içinden geçti. Bir anlığına nefesi kesildi. Kentli dönüp tekrar ona baktı ama Valona'nın gözleri o anda kendi bacaklarından başka bir şey görmüyordu.

Her iki bacağı da Kentli'nin az önce oturduğu sandalyenin kalın kollarının içine batmıştı. Onu tüm renkleri ve somutluğuyla açıkça görebiliyordu. Titreyen ellerinden birini uzatınca parmakları koltuk döşemesinin iki santim kadar derinine gömüldü ve yine hiçbir şey hissetmedi. Parmakları ise görünür kaldı.

Valona bir çığlık atıp yere düştü. Hatırladığı son şey Kentli'nin otomatik olarak öne uzanıp kendisini yakalamaya çalıştığı ve kendisinin, adam sanki ten rengine boyanmış havaymışçasına kollarının arasından döne döne yere yığıldığıydı.

Genç kadın kendisine geldiğinde yeniden bir sandalyede oturuyordu. Bir yanında elini sıkıca tutan Rik, diğer yanındaysa yüzü kırışıklıklarla dolu olan şu yaşlı adam vardı. "Korkma canım," dedi adam. "Bu sadece bir resim, bir fotoğraf. Anlarsın ya?"

Valona etrafına bakındı. Kentli hâlâ orada oturuyor ama ona bakmıyordu.

Genç kadın işaret parmağıyla onu gösterdi. "Gerçekten de orada oturmuyor mu yani?"

"Bu bir trimensik personifikasyon ekranı Lona," dedi Rik ansızın. "Kentli şu anda başka bir yerde ama onu buradan görebiliyoruz."

Valona başını iki yana salladı. Eğer Rik öyle diyorsa sorun yoktu. Yine de bakışlarını yere çevirdi. Aynı anda hem orada olup hem de olmayan bu insanlara bakmaya cesaret edemiyordu.

"Demek trimensik personifikasyon ekranının ne olduğunu biliyorsun delikanlı?" dedi Abel, Rik'e hitaben.

"Evet efendim." Bu onun için de muazzam bir gün olmuştu. Ama Valona giderek sersemlerken Rik ise her şeyi daha tanıdık ve anlaşılır buluyordu.

"Bunu nereden öğrendin?"

"Bilmiyorum. Şeyden önce biliyordum... Unutmadan önce."

Fife, Valona March'ın Kentli'ye doğru yaptığı çılgınca koşu sırasında masasının arkasından ayrılmamıştı. "Bu histerik yerliyi içeri alıp toplantıyı böldüğüm için üzgünüm," dedi iğneleyici bir tonla. "Uzay-analisti onun da gelmesi için ısrar etti."

"Sorun değil," dedi Abel. "Lâkin senin şu zihinsel bozuklukları olan Florinalının trimensik personifikasyona aşina olduğu gözümden kaçmadı."

"Tahminimce onu iyi eğitmişler," dedi Fife.

"Sark'a getirildikten sonra onu sorguya çektiniz mi?"

"Kesinlikle."

"Peki ne öğrendiniz?"

"Yeni bir şey değil."

Abel tekrar Rik'e döndü. "Adın ne?"

"Hatırladığım tek isim Rik," dedi adam sakince.

"Odadakilerin arasında tanıdığın biri var mı?"

Rik korkusuz bir şekilde etrafındaki yüzleri inceledi. "Yalnızca Kentli'yi tanıyorum. Tabii bir de Lona'yı."

"Bu," dedi Abel, bir eliyle Fife'ı işaret ederek, "bugüne dek

yaşamış en büyük Toprak Efendisi. Bu gezegendeki her şeyin sahibi. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ben bir Dünyalıyım," dedi Rik cesurca. "O *benim* sahibim değil."

"Yetişkin bir Florinalının bu şekilde eğitilebileceğini sanmıyorum," dedi Büyükelçi, Fife'a hitaben.

"Psişik-sondayla bile mi?" diye karşılık verdi adam, kaşlarını çatarak.

"Bu beyefendiyi tanıyor musun?" diye sordu Abel, yeniden Rik'e dönerek.

"Hayır efendim."

"Bu Dr. Selim Junz. Kendisi Yıldızlararası Uzay-analiz Bürosu'nun önemli memurlarından biri."

Rik ona dikkatle baktı. "O zaman benim üstlerimden biri olmalı," dedi. "Ama onu tanımıyorum," diye ekledi hayal kırıklığıyla. "Belki de hatırlamıyorumdur."

Junz kasvetle başını iki yana salladı. "Onu daha önce hiç görmedim Abel."

"İşte bu kayda değer bir şey," diye mırıldandı Fife.

"Şimdi beni dinle Rik," dedi Büyükelçi. "Sana bir hikâye anlatacağım. Beni tüm dikkatinle dinlemeni ve düşünmeni istiyorum. Tekrar tekrar düşün! Beni anlıyor musun?"

Genç adam başıyla onayladı.

Böylece Abel yavaş yavaş anlatmaya koyuldu. Uzun dakikalar boyunca odadaki tek ses ona aitti. O konuşurken Rik'in gözlerini sıkıca kapandı. Dudakları geriye çekildi, yumrukları göğsüne gitti ve başı öne eğildi. Izdırap içindeki bir adam gibi görünüyordu.

Abel konuşmaya devam edip olayları Yüce Efendi Fife'ın sunduğu şekliyle, zamanda bir ileri bir geri giderek aktarmayı sürdürdü. İlk felaket mesajından, o mesajın yerine ulaşmasına engel olunuşundan, Rik ile X'in buluşmasından, psişik-sondadan, Rik'in Florina'da bulunup bakılmasından, onu muayene

eden ve sonra da ölen doktordan, hafızasının geri gelişinden bahsetti.

"Bütün hikâye bundan ibaret Rik. Sana her şeyi anlattım. Tanıdık gelen bir şeyler oldu mu?"

"Son kısmını hatırlıyorum," dedi Rik yavaşça, acı içerisinde. "Son birkaç günü. Daha eskiye dayanan bir şeyler daha hatırlıyorum. Belki de konuşmaya ilk başladığım sıralarda götürüldüğüm şu doktoru. Ama sadece hayal meyal... Hepsi bu."

"Lâkin *daha önceye* dayanan şeyler de hatırlıyorsun. Florina'nın tehlike altında olduğunu mesela."

"Evet. Evet. Hatırladığım ilk şey buydu."

"Ondan sonrasını anımsayamıyor musun peki? Sark'a inip bir adamla buluştun."

"Hatır... hatırlayamıyorum," diye inledi Rik.

"Dene! Dene!"

Genç adam başını kaldırıp ona baktı. Solgun yüzü terden sırılsıklamdı. "Bir kelime hatırlıyorum."

"Hangi kelime?"

"Hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Sen yine de söyle."

"Bir masada otururken duymuştum. Uzun, çok uzun zaman önce. Çok belirsiz. Oturuyordum. Galiba karşımda oturan biri daha vardı. Sonra ayağa kalkıp tepeme dikildi. Bir kelime vardı."

"Hangi kelime?" diye sordu Abel, sakince.

Rik yumruklarını sıkıp fısıldadı. "Fife!"

Fife hariç, odadaki herkes ayağa fırladı. "Size söylemiştim," diye bağırdı Steen, ardından gurultulu ve tiz bir kahkaha attı.

17

TANIK

"Bu maskaralığa bir son verin," dedi Fife, duygularını güçlükle kontrol ederek.

Konuşmadan önce diğerlerinin tekrar yerlerine oturmasını beklemişti; bakışları sert, yüzü ifadesizdi. Rik başını öne eğmiş, gözlerini acıyla kapatmış, hatıralarını eşeliyordu. Valona onu kendisine doğru çekip başını zorla omzuna koydu ve yanağını nazikçe okşadı.

"Niçin bunun bir maskaralık olduğunu söylüyorsun?" diye sordu Abel, titrek bir sesle.

"Öyle değil mi? Bu toplantıya katılmayı yalnızca elinde bana karşı bir tehdit unsuru bulunduğu için kabul ettim. Şayet döneklerin ve katillerin hem savcı hem de jüri rolünü üstlenip beni yargılamaya kalkışacaklarını bilseydim reddederdim."

"Bu bir mahkeme değil Yüce Efendi," dedi Abel, kaşlarını çatıp soğuk bir resmiyetle. "Dr. Junz hakkı ve görevi olduğu üzere Y.U.B.'un bir üyesini geri almak için burada. Ben de müşkül bir zamanda Trantor'un çıkarlarını korumak için buradayım. Bu adamın, yani Rik'in kayıp Uzay-analisti olduğuna dair zerre kadar şüphem yok. Fiziksel karakteristiklerinin kontrolü de dâhil olmak üzere, daha fazla muayeneye

tabi tutulması için onu Dr. Junz'a teslim etmeyi kabul ettiğin takdirde toplantının bu bölümünü hemen sonlandırabiliriz. Doğal olarak, psişik-sondayı kullanan suçluyu bulmak ve aynı olayın ileride yerel siyasetle ilgisi olmayan bir başka yıldızlararası büronun başına gelmemesi için gereken önlemleri almak adına biraz daha yardımını talep edeceğiz elbette."

"Güzel konuşma!" dedi Fife. "Ama her şey gün gibi ortada ve ne planladığını açıkça görebiliyorum. Bu adamı size teslim ettiğimde ne olacak dersin? Bence Y.U.B. tam olarak neyi bulmak istiyorsa onu bulacak. Büro kimseye bağlı olmadığını ediyor olabilir fakat yıllık bütçesinin üçte ikisini Trantor karşılıyor. Mantıklı birinin günümüz galaksisinde bunu gerçek bir tarafsızlık olarak göreceğinden şüpheliyim. Büro'nun bu adamla ilgili elde edeceği bulguların Trantor İmparatorluğu'nun çıkarlarıyla örtüşeceği kesin.

"Peki ne tür bulgular olacak bunlar? Bu da çok bariz. Adamın hafızası yavaşça geri dönecek. Y.U.B. günlük bültenler yayımlayacak. Parça parça gerekli detayları anımsayacak. Önce adımı. Sonra dış görünüşümü. Sonra sarf ettiğim sözleri. Sonunda bir tazminat talep edilecek, Trantor, Sark'ı geçici olarak işgal etmek zorunda kalacak ve bu işgal bir şekilde sürekli hâle getirilecek.

"Şantajın bile sınırları vardır. Sizinki, Bay Büyükelçi, burada sona eriyor. Eğer bu adamı istiyorsanız onu almak için Trantor donanmasını yollayabilirsiniz."

"Güç kullanmak gibi bir niyetim yok," dedi Abel. "Öte yandan Uzay-analistinin son söylediklerini inkâr etmeye kalkışmaman da gözümden kaçmadı."

"Ortada inkâr etmemi gerektirecek bir ima yok. Sadece bir kelime hatırlıyor, ya da en azından hatırladığını söylüyor. Ne olmuş yani?"

"Bunu söylemesi bir şey ifade etmiyor mu?"

"Hem de hiçbir şey. Fife soyadı Sark'ta oldukça meşhur-

dur. Bu sözde Uzay-analistinin samimi olduğunu varsaysak bile Florina'da geçirdiği bir yıl içerisinde bu ismi duymak için pek çok fırsatı olmuştur. Sark'a kızımı taşıyan bir gemiyle getirildi, ki bu da Fife soyadını duyması için daha iyi bir fırsat. Bu ismin hatıralarıyla alakalı hâle gelmesinden daha doğal ne olabilir? Tabii dürüst davranmıyor da olabilir elbette. Parça parça açığa vurduğu her şeyi daha önceden ezberlemiş olması da mümkün."

Abel'in buna verebileceği bir cevabı yoktu. Diğerlerine baktı. Junz karamsar bir şekilde kaş çatıyor, sağ elinin parmaklarıyla yavaşça çenesini sıvazlıyordu. Steen aptal aptal gülümseyip kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Kentli ise boş boş dizlerine bakmakla meşguldü.

Konuşan Rik oldu. Valona'nın tutuşundan zorla sıyrılıp ayağa kalktı. "Dinleyin," dedi. Solgun yüzü çarpılmıştı, gözlerinden acı okunuyordu.

"Sanırım yeni bir açıklama daha yapacak," dedi Fife.

"Dinleyin!" dedi Rik yeniden. "Bir masada oturuyorduk. Çayıma ilaç katılmıştı. Tartışıyorduk. Sebebini hatırlayamıyorum. Derken hareket edemez hâle geldim. Öylece oturmak dışında bir şey yapamıyordum. Konuşamıyordum. Yüce Uzay, uyuşturuldum, diye düşünebiliyordum yalnızca. Bağırmak, çığlık atmak, kaçmak istiyor ama hiçbirini yapamıyordum. Sonra diğer adam, yani Fife yanıma geldi. Az öncesine kadar bana bağırıyordu. Ama artık bağırmayı kesmişti. Bunu yapmasına gerek kalmamıştı. Masanın öteki ucundan yaklaştı. Orada öylece durup tepemde dikildi. Hiçbir şey söyleyemedim. Hiçbir şey yapamadım. Elimden gelen tek şey gözlerimi yukarı dikip ona bakmaktı."

Rik sessizleşip olduğu yerde kalakaldı.

"Şu diğer adam Fife mıydı?" diye sordu Selim Junz.

"Adının Fife olduğunu hatırlıyorum."

"Peki o adam bu mu?"

Rik bakmak için dönmedi. "Nasıl göründüğünü hatırlamıyorum."

"Emin misin?"

"Deniyorum," diye bağırdı. "Ne kadar zor olduğu hakkında en ufak bir fikriniz yok. Canım acıyor! Sanki birisi kafama kızgın iğneler batırıyor. Derinlere! Tam buraya!" Ellerini başına koydu.

"Zor olduğunu biliyorum," dedi Junz, usulca. "Ama denemek zorundasın. Anlamıyor musun, denemeye devam etmen gerek. Şu adama bak! Dön ve bak ona!"

Rik, Toprak Efendisi Fife'a doğru döndü. Bir müddet boyunca ona dik dik baktı, ardından başını çevirdi.

"Artık hatırlayabiliyor musun?" diye sordu Junz.

"Hayır! Hayır!"

Fife acımasızca gülümsedi. "Adamınız repliklerini mi unuttu? Yoksa yüzümü beni bir dahaki görüşünde hatırlarsa hikâyesi daha mı inandırıcı olacak?"

"Bu adamı daha önce ne gördüm ne de onunla konuştum," dedi Junz hararetle. "Ortada size karşı kurulmuş bir komplo falan yok ve bu yöndeki imalarınızdan sıkılmaya başladım. Ben sadece gerçeğin peşindeyim."

"O zaman ona birkaç soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Nezaketiniz için teşekkürler. Şimdi sen... Rik. Ya da gerçek adın her neyse..."

Bir Florinalıya hitap eden bir Toprak Efendisi gibi konuşuyordu.

Rik ona baktı. "Buyurun efendim."

"Sen uyuşturulmuş ve çaresiz bir şekilde otururken masanın öteki tarafından sana doğru yaklaşan bir adam hatırladığını söylüyorsun."

"Evet efendim."

"Hatırladığın son şey bu adamın tepende dikildiği."

"Evet efendim."

"Onu görebilmek için başını yukarı çevirdin ya da daha doğrusu denedin."

"Evet efendim."

"Otur."

Rik kendisinden isteneni yaptı.

Fife bir anlığına hiçbir şey yapmadı. Dudaksız ağzı biraz daha gerilmiş, yanaklarındaki mavi-siyah sakal köklerinin altındaki çene kasları kasılmış olabilirdi belki. Ardından sandalyesinden aşağı kaydı.

Aşağı kaydı! Sanki masasının arkasında diz çökmüş gibi göründü. Ama bir saniye sonra mobilyanın arkasından çıktı ve ayakta durduğu açıkça görüldü.

Junz başının döndüğünü hissetti. Koltuğunda bir heykel gibi görünen o haşmetli adam hiçbir uyarı olmaksızın zavallı bir cüceye dönüşmüştü.

Fife'ın deforme olmuş bacakları vücudunun altında güçlükle hareket edip iri gövdesini ve başını ileri taşıdı. Yüzü kızarsa da gözlerindeki küstahça ifadeyi korudu. Steen çılgınca kıkırdamaya başladı fakat o gözler dönüp ona bakınca sesini çabucak kesti. Geri kalanlar büyülenmiş gibi, sessizce oturuyordu.

Gözleri fal taşı gibi açılan Rik, adamın ona yaklaşmasını izledi.

"Sana masanın öteki ucundan yaklaşan adam ben miydim?" diye sordu Fife.

"Yüzünü hatırlayamıyorum efendim."

"Senden yüzünü hatırlamanı istemiyorum. Böyle bir şeyi unutabilir misin?" İki kolunu yana açıp vücudunu gösterdi. "Görünüşümü, yürüyüşümü unutman mümkün mü?"

"Sanırım unutmazdım efendim fakat bilmiyorum," dedi Rik, acınası bir şekilde.

"Ama sen oturuyordun, o ise ayaktaydı ve yüzüne bakabilmek için gözlerini yukarı çevirmen gerekmişti."

"Evet efendim."

"Adam sana tepeden bakıyordu, hatta başında 'dikiliyordu.'"

"Evet efendim."

"En azından bu kadarını hatırlıyor musun? Bundan emin misin?"

"Evet efendim."

İkisi artık yüz yüzeydi.

"Sana tepeden mi bakıyorum?"

Rik oturur, Fife ayakta dururken ikisi de aynı seviyede, göz gözelerdi.

"Hayır efendim."

"Peki ben o adam olabilir miyim?"

"Hayır efendim."

"Emin misin?"

"Evet efendim."

"Hatırladığın ismin Fife olduğu konusunda hâlâ kararlı mısın?"

"O ismi hatırlıyorum," diye ısrar etti Rik, inatçı bir şekilde.

"O hâlde şu adam her kimse benim ismimi kullanmış olmalı."

"Öy-öyle olmalı."

Fife arkasını dönüp ağırbaşlı bir şekilde masasına döndü ve yeniden sandalyesine tırmandı. "Yetişkin bir erkek olduğumdan beri hiç kimsenin beni ayaktayken görmesine izin vermemiştim. Bu toplantıya devam etmemiz için geçerli bir sebep var mı?"

Abel aynı anda hem utanmış hem de rahatsız olmuş hissediyordu. Toplantı fikri şu ana dek çok kötü geri tepmişti. Atılan her adımda Fife doğru, diğerleri yanlış yönü seçiyordu. Fife bir mağdur olduğunu başarılı bir şekilde kanıtlamıştı. Bu toplantıyı Trantor'un şantajı üzerine düzenlemek zorunda kalmış, yanlış suçlamaları tek seferde bertaraf etmişti.

Fife bu toplantının kendi versiyonunu galaksiye yayabilirdi ve kusursuz bir Trantor-karşıtı propaganda başlatmak için gerçeği çok fazla saptırmasına gerek kalmazdı.

Abel kayıplarını asgariye indirmeye hayır demezdi. Psişik-sondaya maruz kalan Uzay-analisti bundan böyle Trantor'un işine yaramazdı. Şu andan itibaren hatırlayabileceği her 'hatıra' ne kadar doğru olursa olsun alaya alınacak, gülünüp geçilecekti. Adam artık Trantror emperyalizminin bir maşası olarak görülecekti. Kırık bir maşa...

Yine de tereddüt etti ve Junz ondan önce davranarak söze girdi.

"Bana soracak olursanız toplantıyı henüz sona erdirmemek için çok iyi bir nedenimiz var. Şu psişik-sondayı kimin kullandığını hâlâ bulamadık. Siz Toprak Efendisi Steen'i suçluyorsunuz, Steen de sizi. İkinizin de hatalı ve masum olduğunu kabul etsek bile bu işi yapan kişinin Yüce Efendilerden biri olduğu gerçeği hâlâ geçerli. O zaman hangisi?"

"Bir önemi var mı?" diye sordu Fife. "Sizin için olmadığına eminim. Bu mesele Trantor ile Y.U.B.'un müdahalesi olmadan çözülecek. Er ya da geç o haini bulacağım. Unutmayın, Rik'e psişik-sonda uygulayan kişinin asıl niyeti kirt ticaretinin tekelini ele geçirmekti, o yüzden kaçmasına izin verecek değilim. Kimliğini tespit edip icabına baktıktan sonra adamınızı sağ salim size geri yollayacağım. Size sunabileceğim yegâne teklif bu ve bence oldukça makul."

"Psişik-sondacıya ne yapacaksınız?"

"Bu Sark'ın iç işleriyle alakalı, sizi ilgilendirmeyen bir mesele."

"Ama ilgilendiriyor," dedi Junz, enerjik bir şekilde. "Bu mesele sadece Uzay-analistiyle ilgili değil. Ortada daha önemli bir şey var ve şimdiye dek kimsenin buna değinmemesine şaşırdım. Bu adam, Rik, sadece bir Uzay-analisti olduğu için psişik-sondaya maruz bırakılmadı."

Abel adamın ne yapmak istediğinden tam olarak emin değildi fakat yine de ona arka çıktı. "Dr. Junz, Uzay-analistinin tehlike mesajından bahsediyor elbette," dedi nezaketle.

Fife omuz silkti. "Bildiğim kadarıyla Dr. Junz da dâhil olmak üzere son bir yıldır hiç kimse o mesajın önemli olduğunu kanıtlayamadı. Ama adamınız şu anda burada Doktor. Kendisine sorun bakalım."

"Doğal olarak hatırlamayacak," diye karşılık verdi Junz, öfkeyle. "Psişik-sonda en çok zihindeki entelektüel mantık zincirlerine etki ediyor. Rik mesleğinin kantitatif yanlarını asla hatırlayamayabilir."

"O zaman bu bilgiyi kaybettik demektir," dedi Fife. "Bu konu hakkında ne yapabiliriz ki?"

"Oldukça kesin bir şey. Asıl mesele de bu. Bizi bekleyen tehlikenin ne olduğunu bilen biri daha var ve o, psişik-sondayı uygulayan kişinin ta kendisi. Bir Uzay-analisti olmayabilir, kesin detayları da bilmiyor olabilir. Lâkin adamımızın aklı henüz yerindeyken onunla konuştu. Bizi yanlış yöne sürükleyecek kadarını öğrendi. Yeteri kadarını öğrenmeden önce bilgi kaynağını yok etmeye cesaret edemezdi. Kayıtlara geçmesi için yine de soralım. Hatırlıyor musun Rik?"

"Yalnızca bir tehlikenin yaklaştığını ve bunun uzay akımlarıyla alakalı olduğunu," diye mırıldandı genç adam.

"Bu bilgiyi bulsanız bile ne elde etmeyi umuyorsunuz ki? Hastalanan Uzay-analistlerinin durmadan uydurup durduğu şu şaşırtıcı teorilerden kaçına güvenilebilir? Cihazlarını okuyamayacak kadar hastalandıklarında pek çoğu evrenin sırrını bulduğunu düşünür."

"Haklı olabilirsiniz. Gerçeği bulmamdan mı korkuyorsunuz?"

"İster doğru ister yanlış olsun, uğursuz bir dedikodunun kirt ticaretini etkilemesine karşıyım. Sen de benimle aynı fikirde değil misin Abel?"

Büyükelçi içten içe kıvrandı. Fife, kendi darbesi yüzünden kirt teslimatlarında oluşabilecek herhangi bir gecikmeyi Trantor'un hareketlerine yıkmaya çalışıyordu. Lâkin Abel iyi bir kumarbazdı. Sakince ve duygusuzca bahsi arttırdı.

"Değilim. Dr. Junz'u dinlemeni tavsiye ederim."

"Teşekkürler," dedi Doktor. "Şimdi, psişik-sondacının Rik'i muayene eden şu doktoru öldürdüğünü söylemiştiniz Efendi Fife. Bu da katilin Florina'da kaldığı süre boyunca Rik'i gözlem altında tuttuğu manasına gelir."

"Eee?"

"Bu tür bir gözetimin izi sürülebilir."

"Yani, bu yerlilerin onları kimin gözetlediğini bilebileceğini söylüyorsunuz."

"Neden olmasın?"

"Siz Sarklı değilsiniz, o yüzden bazı konularda yanılıyorsunuz. Yerlilerin yerlerini bildiği konusunda sizi temin ederim. Toprak Efendilerine yaklaşmazlar ve bir Toprak Efendisi yanlarına geldiği takdirde bakışlarını yerde tutmaları gerektiğini bilirler. İzlendiklerini fark etmeleri mümkün değil."

Junz gözle görülür bir öfkeyle kıvrandı. Toprak Efendileri despotluklarını o kadar içselleştirmişti ki bundan açıkça bahsetmekte bir yanlışlık veya ayıp göremiyorlardı.

"Dediğiniz şey sıradan yerliler için geçerli olabilir," dedi Doktor. "Ama burada sıradan bir yerli olmayan bir adam var. Bence saygılı bir Florinalı olmadığını bize açıkça gösterdi. Şimdiye dek tartışmaya hiç katılmadı ve ona bazı sorular sormanın zamanı geldi."

"O yerlinin şahitliği beş para etmez. Hatta fırsattan yararlanıp Sark mahkemelerinde yargılanması için Trantor'dan onun bize teslim edilmesini tekrar talep ediyorum."

"Müsaade edin, önce onunla bir konuşayım."

"Sanırım ona birkaç soru sormanın bir zararı olmaz Fife," dedi Abel, sakince. "Şayet işbirliği yapmaya yanaşmaz veya

güvenilmez olduğu anlaşılırsa iade talebini gözden geçirebiliriz."

O ana dek vurdumduymaz bir şekilde birbirine kenetlediği parmaklarına bakmakta olan Terens kısa bir anlığına başını kaldırdı.

Junz ona doğru döndü. "Rik Florina'da bulunduğu ilk andan beri sizin köyünüzde kalıyor, değil mi?"

"Evet."

"Ve sen de tüm bu süre zarfında köydeydin. Yani uzun iş seyahatlerine falan çıkmadın, değil mi?"

"Kentliler iş seyahatine çıkmaz. İşleri köylerindedir."

"Pekâlâ. Şimdi rahatla ve alınganlık etme. Köye gelen Toprak Efendilerinden haberdar olmak da işinin bir parçasıydı sanırım?"

"Elbette. Tabii gelirlerse."

"Geldiler mi?"

Terens omuz silkti. "Bir iki kez. Rutin ziyaretlerdi, emin olun. Toprak Efendileri ellerini kirtle kirletmezler. İşlenmemiş kirti kastediyorum."

"Saygısızlık etme!" diye kükredi Fife.

Terens bakışlarını ona çevirdi. "Edersem ne yaparsın?"

Abel sakince araya girdi. "Bırakalım, adamla sadece Dr. Junz konuşsun Fife. Biz yalnızca seyirciyiz."

Junz, Kentli'nin saygısızlığı karşısında keyiflendiğini hissetti. "Lütfen başka bir yorumda bulunmadan, sadece sorularıma cevap ver," dedi yine de. "Şimdi, geçen yıl köyünü ziyaret eden Toprak Efendileri kimlerdi?"

"Nereden bileyim?" dedi Terens, öfkeyle. "Bu soruya cevap veremem. Toprak Efendileri Toprak Efendileridir, yerliler de yerli. Bir Kentli olabilirim fakat onlar için hâlâ bir yerliyim. Onları köy kapısında karşılayıp isimlerini falan sormuyorum. Sadece bir mesaj alıyorum, hepsi bu. Alıcı kısmında 'Kentli' yazar. Şu şu gün bir Toprak Efendisi'nin denetlemeye geleceği-

ni söyler ve gerekli ayarlamaları yapmamı ister. Bunun üzerine işçilerin en güzel kıyafetlerini giydiklerini, fabrikanın temizlenip onarıldığını, yeteri kadar kirt stoku olduğunu, herkesin mutlu mesut göründüğünü, evlerin temizlenip yolların kontrol altında tutulduğunu garanti altına alırım. Toprak Efendisi yerel danslardan bazılarını görmek isteyebilir diye el altında birkaç dansöz bulundurur, hatta birkaç güzel kız..."

"Bunları boş verelim Kentli."

"*Siz* boş verin. Bunlar benim için önemli."

Junz, Devlet Dairelerindeki Florinalılardan sonra Kentli'yi bir bardak soğuk su kadar ferahlatıcı bulmuştu. Ne yapıp edip Y.U.B.'un tüm imkânlarını kullanarak adamın Toprak Efendilerine teslim edilmesini engellemeyi kafasına koydu.

"Her neyse, benim işim bu," diye devam etti Terens, daha sakin bir ses tonuyla. "Geldiklerinde ben de diğerleriyle birlikte sıraya girerim. Kim olduklarını bilmem. Onlarla konuşmam."

"Kent doktoru öldürülmeden önce sizi ziyaret eden biri oldu mu peki? Kazanın hangi hafta gerçekleştiğini bildiğini varsayıyorum."

"O olayı haberlerde duymuştum galiba. O sıralarda bizi denetlemeye gelen bir Toprak Efendisi olduğunu sanmıyorum. Ama yemin edemem."

"Topraklarınız hangi Efendi'ye ait?"

Terens'in dudaklarının köşeleri geriye doğru kıvrıldı. "Yüce Efendi Fife'a."

Steen şaşırtıcı bir hızla konuşmaya katıldı. "Ah, şu işe bakın. Cidden! Bu tür sorularla Fife'ın ekmeğine yağ sürüyorsunuz Dr. Junz. Hiçbir yere varamayacağınızı göremiyor musunuz? Cidden! Fife şuradaki yaratığı gözlem altında tutmak isteseydi Florina'ya bizzat gidip onu kendi gözleriyle görme zahmetine katlanır mıydı sanıyorsunuz? Devriyeler ne işe yarıyor? Cidden!"

Junz bocaladı. "Bir gezegenin ekonomisi, hatta belki de fiziksel varlığı tek bir adamın zihnindeki bilgilere bağlı olduğunda psişik-sondacının onu korumayı yalnızca devriyelere bırakmaması gayet doğal olur."

"Hafızasını kasıtlı olarak tamamen sildikten sonra bile mi?" diye araya girdi Fife.

Abel alt dudağını sarkıtıp kaşlarını çattı. Kumarın son elinin, ortaya konan tüm bahislerle birlikte Fife'a doğru kaymaya başladığını görebiliyordu.

Junz tereddütle tekrar denedi. "Sürekli civarda olan bir devriye veya devriye grubu var mıydı peki?"

"Bunu bilmemin imkânı yok. Onlar benim için sadece birer üniformadan ibaret."

Junz ansızın Valona'ya doğru döndü. Genç kadının yüzü hastalıklı bir beyaza çalmış, gözleri ardına dek açılarak parlamaya başlamıştı. Bu da Junz'un dikkatinden kaçmamıştı.

"Ya sen kızım?" diye sordu adam.

Kız hiç ses çıkarmadan yalnızca başını iki yana salladı.

Yapacak bir şey yok. Her şey bitti, diye düşündü Abel.

Ancak Valona tam o sırada titreyerek ayağa kalktı. "Söylemek istediğim bir şey var," dedi boğuk bir fısıltıyla.

"Devam et kızım. Nedir?" dedi Junz.

Valona nefesi kesilmiş bir vaziyette konuşmaya başladı; korkusu, yüzündeki her çizgiden ve gergince seğiren parmaklarından okunuyordu. "Ben sadece bir köylü kızıyım. Lütfen bana kızmayın. Ama bana her şey tek bir şekilde olabilirmiş gibi geliyor. Rik'im gerçekten de bu kadar önemli miydi? Yani sizin anlattığınız gibi?"

"Bence çok ama çok önemliydi," dedi Junz kibarca. "Hâlâ da öyle olduğunu düşünüyorum."

"O zaman dediğiniz gibi olmalı. Rik'i Florina'ya getiren kişi gözlerini bir an için bile ondan ayırmaya cesaret edemezdi. Değil mi? Demek istediğim, Rik fabrikalardaki ustalardan da-

yak yiyebilir, çocuklar tarafından taşlanabilir veya hastalanıp ölebilirdi. Birileri onu bulamadan önce ölüp gidebileceği tarlalara öylece terk de edemezdi. Sadece *şansının* yardımıyla hayatta kalacağına güvenemezdi." Artık oldukça hızlı bir şekilde konuşuyordu.

"Devam et," dedi Junz, ona dikkatle bakarak.

"Başından beri Rik'i izleyen biri vardı. Onu tarlalarda o buldu, benim bakımıma verilmesini sağladı, onu beladan uzak tuttu ve her gün ondan haber aldı. Onu doktora götürdüğümden de haberi vardı çünkü bunu ona ben anlattım. Oydu! Oydu!"

Sesi iyice yükselip bir bağrışa dönüşürken bir parmağını Myrlyn Terens'e, yani Kentli'ye doğrultu.

Bu kez Fife bile o insanüstü sakinliğini kaybedip kollarıyla masadan destek alarak iri vücudunu koltuğundan bir santim kaldırdı ve başını hızla Kentli'ye çevirdi.

18

GALİPLER

Sanki hepsi ses felci geçirmiş gibiydi. Rik bile gözlerinde inanmazlıkla önce Valona'ya, sonra Terens'e öylece bakmak dışında bir şey yapamadı.

Derken Steen'in tiz kahkahası duyuldu ve sessizlik sona erdi.

"Buna inanırım. Cidden! Daha en başından itibaren söylemiştim. Bu yerlinin Fife'ın casusu olduğunu söylemiştim. Bu size Fife'ın ne tür bir adam olduğunu kanıtlar. Yerliye para ödeyip–"

"Bu iğrenç bir yalan."

Konuşan Fife değil, Kentli'ydi. Ayağa kalkmıştı ve gözleri tutkuyla parlıyordu.

İçlerinde en az etkilenmiş gibi görünen Abel, "Hangisi?" diye sordu.

Adamın ne kastettiğini anlamayan Terens bir saniyeliğine ona baktı. "Toprak Efendisi'nin söyledikleri. Ben hiçbir Sarklı için çalışmıyorum," dedi ardından boğuluyormuşçasına.

"Peki ya kızın söyledikleri? O da mı yalan?"

Terens dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı. "Hayır, o doğru. Psişik-sondacı benim." Aceleyle devam etti. "Bana öyle bakma

Lona. Ona zarar vermek istememiştim. Tüm bunların olmasını istemedim." Sonra tekrar yerine oturdu.

"Bu bir hile," dedi Fife. "Tam olarak ne planladığını bilmiyorum Abel fakat adamın sabıka listesine bu suçu da eklemiş olması imkânsız. Yalnızca bir Yüce Efendi'nin tüm bunları yapacak bilgiye ve imkânlara sahip olduğu kesin. Yoksa sahte bir itiraf yoluyla Steen'in paçasını kurtarmaya mı çalışıyorsun?"

Ellerini sıkı sıkıya kenetleyen Terens sandalyesinde öne eğildi. "Ben Trantor için de çalışmıyorum."

Fife onu duymazdan geldi.

Kendisini en son toparlayan kişi Junz oldu. Birkaç dakika boyunca Kentli'yle hakikaten aynı odada bulunmadığını, adamın elçilik topraklarında bir yerlerde olduğunu, onun sadece bir imgesini gördüğünü ve gerçekte otuz kilometre ötede olan Fife'tan daha gerçek olmadığını hatırlamakta zorlandı. Kentli'nin yanına gitmeyi, adamı omuzlarından kavramayı ve onunla yalnız konuşabilmeyi arzuladı ama yapamadı. "Adamın anlatacaklarını dinlemeden tartışmanın bir manası yok," dedi sonunda. "Detayları duyalım. Eğer psişik-sondacı *sahiden de* oysa tüm ayrıntıları öğrenmemiz gerek. Yok eğer yalan söylüyorsa anlattıkları bize bunu kanıtlar zaten."

"Eğer neler olduğunu öğrenmek istiyorsanız," diye bağırdı Terens, "size anlatacağım. Yaptıklarımı gizlemeye çalışmanın artık bana bir faydası yok. Zaten ya Sark'a yem olacağım ya da Trantor'a, o yüzden Uzay'a kadar yolu var. Bu en azından bana bir-iki şeyi açıklama fırsatı verir."

Kaşlarını çatıp Fife'ı işaret etti. "İşte bir Yüce Efendi. Bu Yüce Efendi diyor ki yalnızca bir Yüce Efendi psişik-sondacının yaptıklarını gerçekleştirecek bilgiye ve imkânlara sahip. Buna inanıyor da. Ama o ne biliyor ki? Sarklılar ne biliyor?

"Hükümeti onlar yönetmiyor. Florinalılar yönetiyor! Florinalıların çalıştığı Devlet Daireleri yönetiyor. Evrakları onlar teslim alıyor, onlar hazırlıyor ve onlar dosyalıyor. Sark'ı

yöneten şey de evraklar. Evet, çoğumuz sesimizi bile çıkaramayacak kadar ezik durumdayız ama eğer istersek neler yapabileceğimizi biliyor musunuz? Hem de kahrolasıca Toprak Efendilerinin burunlarının dibinde! Eh, ne yaptığımı size anlatayım.

"Bir yıl önce uzay istasyonunda geçici trafik idarecisiydim. Eğitimimin bir parçası olarak. Kayıtlarımda var. Bulmak için biraz derinlere kazmanız gerek çünkü listede adı geçen trafik idarecisi bir Sarklı. Unvan ona aitti fakat asıl işi ben yapıyordum. Benim adımı Yerel Personel başlıklı özel bölümün altında bulabilirsiniz. Hiçbir Sarklı oraya bakarak gözlerini kirletmez.

"Yerel Y.U.B., Uzay-analistinin mesajını istasyona yollayıp onu bir ambulansla karşılamamızı tavsiye ettiğinde bu haberi ilk ben aldım. Gerekli gördüğüm kadarını üstlerime ilettim. Florina'nın yok olacağıyla ilgili kısmıysa kendime sakladım.

"Kenar mahallelerdeki küçük bir limanda Uzay-analistiyle bir görüşme ayarladım. Bunu yapmak kolaydı. Sark'ı yöneten tüm ipler ve kablolar parmaklarımın ucundaydı. Devlet Dairelerindeydim, unutmayın. Benim yaptıklarımı başarmak isteyen bir Yüce Efendi, bir Florinalıya bunu onun için yapmasını emretmek zorunda kalırdı. Bilgileri ve imkânları buraya kadar.

"Uzay-analistiyle buluştum, onu hem Sark'tan hem de Y.U.B.'dan uzak tuttum, ondan edinebildiğim kadar bilgi aldım ve öğrendiklerimi Florina için Sark'a karşı kullanmaya karar verdim."

"O mektupları sen mi yolladın?" diye sordu Fife, dayanamayarak.

"Ben yolladım Yüce Efendi," dedi Terens sakince. "Kirt arazilerinin yeteri kadarını zorla ele geçirmeyi, Trantor'la benim şartlarıma göre bir anlaşma yapmayı ve sizi gezegenden kovmayı düşünüyordum."

"Çıldırmışsın sen."

"Belki. Her neyse, zaten işe yaramadı. Uzay-analistine adımın Toprak Efendisi Fife olduğunu söyledim. Buna mecburdum çünkü Fife'ın gezegendeki en önemli kişi olduğunu biliyordu ve o olduğumu düşündüğü müddetçe açıkça konuşacaktı. Fife'ın Florina'nın iyiliği için ne gerekiyorsa yapmaya hevesli olduğunu düşünmesi beni neredeyse güldürüyordu.

"Ne yazık ki Uzay-analisti benim kadar sabırlı değildi. Geçen her günün bizi felakete biraz daha yaklaştırdığı konusunda ısrar ediyordu, bense Sark'la olan pazarlığımın zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Onu kontrol altında tutmakta zorlanmaya başladım ve bir psişik-sonda kullanmak zorunda kaldım. Hastanelerde nasıl kullanıldığını görmüştüm. Hakkında az çok bir şeyler biliyordum. Maalesef yeterli olmadı.

"Sondayı zihninin üst katmanlarındaki endişeleri gidermeye ayarladım. Bu basit bir operasyondur. Neyin yanlış gittiğini hâlâ bilmiyorum. Sanırım endişeleri derinlerde, çok daha derinlerde yatıyordu ve sonda onları otomatik olarak takip etti. Sonra da bilincinin büyük bir kısmıyla birlikte dışarı attı. Elimde akılsız bir şeyle ortada kalakaldım... Üzgünüm Rik."

O ana dek yoğun bir dikkatle dinleyen Rik, "İşime hiç karışmamalıydın Kentli," dedi hüzünle. "Ama neler hissettiğini tahmin edebiliyorum."

"Evet," dedi Terens, "sen de gezegenimizde yaşadın. Devriyeleri, Toprak Efendilerini, Aşağı ve Yukarı Kent'in arasındaki farkları biliyorsun."

Kendisini yeniden hikâyesinin akışına kaptırdı. "Ve böylece biçare bir Uzay-analistiyle kalakaldım. Kimliğini tespit edebilecek biri tarafından bulunmasına müsaade edemezdim. Onu öldüremezdim de. Hafızasının geri döneceğinden emindim ve bildiklerinden yeniden istifade etmem gerekebilirdi. Ayrıca onu öldürdüğüm takdirde Trantor ile Y.U.B.'un desteğini de kaybedebilirdim ve er ya da geç buna ihtiyacım olacağını

biliyordum. Ayrıca, o günlerde birinin canına kıyacak türden biri değildim.

"Böylece bir Kentli olarak Florina'ya atanmamı sağladım ve hazırladığım sahte evraklar sayesinde Uzay-analistini de yanımda götürdüm. Rik'in köyün hemen dışında bulunmasını ayarladım ve ona bakması için Valona'yı seçtim. Sonrasında başka hiçbir sorunla karşılaşmadım. Şu doktor hadisesi dışında elbette... O zaman Yukarı Kent'teki elektrik santrallerine girmek zorunda kaldım. İmkânsız değildi, mühendislerin hepsi Sarklı olsa da hademeler Florinalıydı. Sark'tayken bir elektrik hattına nasıl kısa devre yaptıracağımı bilecek kadar şey öğrenmiştim. Uygun anı kollamak üç günümü aldı. Sonrasında daha kolay cinayet işler oldum. Lâkin doktorun her iki ofisinde de kayıt tuttuğunu hiç bilmiyordum. Keşke bundan haberim olsaydı."

Terens oturduğu yerden Fife'ın kronometresini görebiliyordu. "Sonra, yüz saat önce –sanki yüz yıl geçmiş gibi geliyor– Rik yeniden hatırlamaya başladı. Artık bütün hikâyeyi biliyorsunuz."

"Hayır," dedi Junz, "bilmiyoruz. Uzay-analistinin Florina'nın yok olacağıyla ilgili anlattıklarının detayları neler?"

"Detayları anlayabildiğimi mi sanıyorsunuz? Anlattıkları bir tür deli saçmasıydı. Kusura bakma Rik..."

"Deli saçması değildi," diye çıkıştı Rik öfkeyle. "Ben deli değildim."

"Uzay-analistinin bir uzay gemisi vardı," dedi Junz. "O nerede?"

"Uzun zaman önce hurdalığı boyladı," dedi Terens. "Geminin hurdaya çıkarılması emredildi. Emri amirim imzaladı. Sarklılar evrakları hiçbir zaman okumazlar. Hiç soru sorulmadan hurdaya çevrildi."

"Ya Rik'in evrakları? Sana bazı evraklar gösterdiğini söylemiştin!"

"Bu adamı bize teslim edin," diye araya girdi Fife, ansızın. "Bildiği her şeyi kısa sürede öğreniriz."

"Hayır," dedi Junz. "İlk suçunu Y.U.B.'a karşı işledi. Bir Uzay-analistini kaçırıp zihnine zarar verdi. O bize ait."

"Junz haklı," dedi Abel.

"Bana bakın," dedi Terens. "Bana himaye sağlanmadığı takdirde şu noktadan sonra tek kelime bile etmeyeceğim. Rik'in evraklarının nerede olduğunu biliyorum. Hiçbir Sarklının veya Trantorlunun bulamayacağı bir yerdeler. Eğer onları istiyorsanız benim siyasi sığınmacı olduğumu kabul edeceksiniz. Her şeyi vatan aşkıyla, gezegenimin iyiliği için yaptım. Bir Sarklı ya da Trantorlu kendisini vatansever olarak gösterebiliyorsa neden bir Florinalı da aynı şeyi yapamasın?"

"Büyükelçi," dedi Junz, "Y.U.B.'a teslim edileceğini söyledi. Sark'a verilmeyeceğin konusunda seni temin ederim. Uzay-analistine yaptıkların için yargılanacaksın. Mahkemenin nasıl bir karar alacağını bilemem fakat bizimle işbirliği yaparsan bu senin yararına olur."

Terens ona sorgularcasına baktı. "Şansımı seninle deneyeceğim Doktor..." dedi sonunda. "Uzay-analistinin dediğine göre Florina'nın güneşi bir novaya dönüşmek üzere."

"Ne?!" Valona dışında, odadaki herkes benzer bir hayret çığlığı attı.

"Havaya uçup bom diye patlayacak," diye devam etti Terens, acı dolu bir alayla. "Ve bu olduğunda tüm Florina da onunla birlikte toza dumana karışacak."

"Ben bir Uzay-analisti değilim ama duyduğum kadarıyla, bir güneşin ne zaman infilak edeceğini tahmin etmenin bir yolu yok," dedi Abel.

"Bu doğru. En azından şimdilik," dedi Junz. "Rik bunu düşünmesine neyin sebep olduğunu söyledi mi?"

"Sanırım evrakları bunu gösterecekti. Tek hatırlayabildiğim karbon akımı hakkında olduğu."

"Ne?"

"Durmadan, 'Uzayın karbon akımı. Uzayın karbon akımı,' deyip duruyordu. Bir de 'katalitik etki.' Hepsi bu."

Steen kıkırdadı. Fife kaşlarını çattı. Junz ise uzaklara daldı.

"Müsaadenizle," dedi Doktor bir süre sonra. "Hemen döneceğim." Ardından almaç-küpün sınırlarını terk edip gözden kayboldu.

On beş dakika sonra geri geldi.

Döndüğünde bulduğu manzara karşısında şaşkınca etrafına bakındı. Odada sadece Abel ve Fife kalmıştı.

"Nereye–"

Abel çabucak onun sözünü kesti. "Biz de seni bekliyorduk Dr. Junz. Uzay-analisti ile kız büyükelçiliğe doğru yola çıktılar. Toplantı sona erdi."

"Sona mı erdi! Yüce Galaksi, daha yeni başlamıştık. Nova oluşumunun olasılıklarını açıklamam gerekiyor."

Abel sandalyesinde rahatsızca kıpırdandı. "Bunu yapmanıza gerek yok Doktor."

"Hayır, gerek var. Hem de çok. Bana beş dakika verin."

"Bırak konuşsun," dedi Fife, gülümseyerek.

"En başından başlayalım. Yıldızların enerjilerini içlerindeki nükleer dönüşümlerden elde ettiği gerçeği, galaktik medeniyetin en eski bilimsel kayıtlarında bile geçer. Yıldızların iç kısımlarıyla ilgili bilgilerimizden yola çıkarak, gerekli enerjiyi yalnızca ve yalnızca iki tür nükleer dönüşümün sağlayabileceğini de biliyoruz. Her ikisi de hidrojenin helyuma dönüşmesini içerir. İlk dönüşüm doğrudandır, iki hidrojen ve iki nötron birleşerek bir helyum çekirdeği oluşturur. İkincisiyse dolaylıdır ve birkaç adımda gerçekleşir. Hidrojenin helyuma dönüşmesiyle son bulur fakat aradaki adımlarda karbon çekirdeği de yer alır. Bu karbon çekirdekleri tamamen tükenmek yerine reaksiyon sırasında tekrar oluşur, böylece çok küçük miktarda karbon tekrar tekrar kullanılabilir ve büyük miktarlardaki

hidrojeni helyuma dönüştürebilir. Başka bir deyişle, katalizör görevi görür. Tüm bunlar tarih öncesi zamanlardan, insanoğlunun tek bir gezegende yaşadığı günlerden beri bilinir. Tabii eğer öyle bir şey gerçekten de yaşanmışsa."

"Şayet tüm bunlar zaten biliniyorsa vaktimizi boşa harcamaktan başka hiçbir şey yapmadığınızı söylemem gerek," dedi Fife.

"Ama tüm bildiklerimiz *bunlardan* ibaret. Yıldızların bu dönüşümlerden sadece birini mi yoksa ikisini birden mi kullandığını hiçbir zaman keşfedemedik. Her zaman için ikisinden birinin doğru olduğunu savunan düşünce ekolleri oldu. Genel görüş çoğunlukla daha basit olandan, yani hidrojenin doğrudan helyuma direkt olarak dönüştüğünden yanadır.

"Rik'in teorisi ise şöyle olmalı: Yıldız enerjisinin *normal* kaynağı, hidrojenin helyuma direkt dönüşümüdür ama belirli şartlar altında karbon katalizörü olaya ağırlığını koyar, süreci hızlandırır ve yıldızın ısısını arttırır.

"Uzayda bazı akımlar vardır. Bunu siz de çok iyi biliyorsunuz. Bunlardan bazıları karbon akımlarıdır. Bu akımlardan geçen yıldızlar sayısız atom toplar. Bununla birlikte, çekilen atomların toplam kütlesi yıldızın ağırlığıyla kıyaslandığında son derece mikroskobiktir ve ona herhangi bir etkileri yoktur. *Karbon hariç!* Alışılmadık derecede yoğun bir karbon akımından geçen bir yıldız dengesizleşir. Karbon atomlarının yıldızın içine işlemesi için aradan kaç yılın, yüzyılın veya milyonlarca yılın geçmesi gerektiğini bilmiyorum fakat büyük bir ihtimalle uzun zaman alıyordur. Yani karbon akımı geniş olmalı, yıldız ise onunla küçük bir açıyla kesişmeli. Her hâlükârda, yıldızın içine işleyen karbon miktarı belirli bir kritik değeri aştığında yıldızın ışıması birdenbire muazzam ölçüde artıyor. Dış katmanları hayal bile edilemeyecek bir patlamayla çatlıyor ve bir nova elde ediyorsunuz. Anladınız mı?"

Junz sözlerine ara verip diğerlerinin cevabını bekledi.

"Tüm bunları Kentli'nin bir yıl önce Uzay-analistinden duyduğu birkaç belirsiz söz sayesinde, iki dakika içerisinde mi keşfettiniz yani?" diye sordu Fife.

"Evet. Evet. Bunda şaşılacak bir şey yok. Uzay-analizi bu teoriye hazırdı zaten. Eğer bunu Rik bulmasaydı bile başka birisi aynı sonuca kısa süre içerisinde varırdı. Aslına bakarsanız benzer teoriler daha önce de ileri sürülmüştü ancak onları ciddiye alan olmamıştı. O zamanlar Uzay-analizi teknikleri henüz bu kadar gelişmemişti ve söz konusu yıldızın bu kadar fazlalık karbonu birdenbire nereden bulduğunu kimse açıklayamıyordu.

"Ama artık karbon akımları diye bir şeyin *olduğunu* biliyoruz. Yönlerini tespit edebilir, son on bin yıl içerisinde hangi yıldızlarla kesiştiklerini bulabilir, nova oluşumu ve ışıma değişimi kayıtlarımızla karşılaştırabiliriz. Rik de öyle yapmış olmalı. Kentli'ye göstermeye çalıştığı hesaplamalar ve gözlemler de bununla alakalıdır herhâlde. Ama şu anda bunun bir önemi yok.

"Asıl önemli olan, Florina'yı boşaltma çalışmalarına derhâl başlamak zorunda olmamız."

"Konunun buraya geleceğini tahmin etmiştim," dedi Fife, sakince.

"Üzgünüm Junz," dedi Abel, "ama bu tamamen imkânsız."

"Neden imkânsızmış?"

"Florina'nın güneşi *ne zaman* patlayacak?"

"Bilmiyorum. Rik bir yıl önce o kadar telaşlandığına göre çok fazla vaktimiz olmasa gerek."

"Tam bir tarih veremiyor musun?"

"Tabii ki hayır."

"Peki ne zaman verebilirsin?"

"Bunu bilmenin imkânı yok. Rik'in hesaplamalarını ele geçirsek bile hepsinin tekrar kontrol edilmesi gerek."

"Uzay-analistinin teorisinin doğru olduğunu garanti edebilir misin?"

Junz kaşlarını çattı. "Şahsen bundan eminim fakat hiçbir bilim insanı bir teorinin doğruluğunu önceden garanti edemez."

"O zaman sadece spekülasyonlara dayanarak Florina'nın boşaltılmasını istiyorsun."

"Bence bir gezegen dolusu insanın hayatını riske etmek hiç doğru değil."

"Eğer Florina sıradan bir gezegen olsaydı sana katılırdım. Ama Florina galaksinin kirt ihtiyacını tek başına karşılıyor. Onu boşaltamayız."

"Ben yokken Fife'la vardığınız anlaşma bu mu?" diye sordu Doktor, öfkeyle.

"Müsaade edin, ben açıklayayım Dr. Junz," diye araya girdi Fife. "Y.U.B. sizin şu nova teorisini kanıtlasa bile Sark hükümeti Florina'yı boşaltmaya asla razı olmaz. Trantor bile bizi buna zorlayamaz çünkü galaksinin geri kalanı kirt ticaretinin sürdürülmesi için Sark'a savaş açılmasını destekleyecek olsa da bu ticareti sona erdirecek bir şeye kesinlikle karşı çıkar."

"Aynen öyle," dedi Abel. "Korkarım kendi halkım bile böyle bir savaşta bizi desteklemez."

Junz içinin tiksintiyle dolduğunu hissetti. Bir gezegen dolusu insanın ekonomik gereksinimler karşısında hiçbir anlamı yoktu demek?!

"Beni dinleyin," dedi. "Bu tek bir gezegeni değil, tüm galaksiyi ilgilendiren bir mesele. Şu sıralar galakside her yıl yirmi nova oluşuyor. Ek olarak, galaksideki yüz milyarlarca yıldızdan iki bin kadarının ışınımı, yörüngelerindeki yaşanabilir gezegenleri yaşanamaz kılacak şekilde değişiyor. İnsanoğlu galaksideki bir milyon yıldız sistemine yayılmış durumda. Bunun anlamı, ortalama her elli yılda bir kolonileştirilmiş bir gezegenin yaşanamayacak kadar sıcak olacağı. Bu tür vakalara tarihî kayıtlarda rastlayabilirsiniz. Her beş bin yılda bir, kolonileştirilmiş bir gezegenin novaya dönüşüp gaz hâline gelmesi için yüzde elli ihtimal vardır.

"Şayet Trantor bu konu hakkında hiçbir şey yapmayıp Florina'nın tüm halkıyla beraber buhar olmasına göz yumarsa, galaksideki diğer insanlar, sıra kendilerine geldiğinde kurtarılmaları birkaç güçlü adamın ekonomik çıkarlarına ters düştüğü takdirde sizden hiçbir yardım beklememeleri gerektiğini bilecekler. Böyle bir riski göze alabilecek misin Abel?

"Diğer yandan, Florina'ya yardım ettiğin takdirde Trantor'un galaksi halkının salahiyetine birkaç basit mülkiyet hakkından daha fazla değer verdiğini göstermiş olursun. Kaba güçle asla elde edemeyeceğiniz bir şey kazanırsınız: İnsanların güvenini."

Abel boynunu büktü, ardından başını iki yana salladı. "Hayır Junz. Söylediklerin bana cazip gelse de pratik değil. Kirt ticaretini sona erdirecek bir hareketin kesin siyasi sonuçlarına karşı yalnızca duygulara güvenemem. Hatta şu karbon teorisinin araştırılmamasının daha iyi olacağını düşünüyorum. Doğru olabileceğini düşünmek bile çok fazla zarara neden olabilir."

"İyi ama *ya doğruysa?*"

"Olmadığını farz etmek zorundayız. Birkaç dakika önce yanımızdan ayrıldığında Y.U.B.'la görüştün sanırım?"

"Evet."

"Önemi yok. Trantor'un Büro'nun üstünde bu araştırmayı durduracak kadar nüfuzu vardır."

"Korkarım yok. En azından bu araştırma söz konusu olduğunda. Beyler, çok geçmeden ucuz kirtin sırrına vakıf olacağız. Bir nova söz konusu olsun ya da olmasın, kirt tekeli bir yıl içerisinde sona erecek."

"Ne demek istiyorsun?"

"İşte şimdi bu toplantının en önemli anına geldik Fife. Kirt, yaşanabilir tüm gezegenler arasında sadece Florina'da yetişiyor. Tohumları başka dünyalara ekildiğinde sadece sıradan selüloz elde ediliyor. Muhtemelen şu anda üstünde insanların

yaşadığı ve güneşi nova-öncesi aşamasında bulunan tek gezegen Florina. Büyük ihtimalle, eğer kesişme açısı küçükse, yaklaşık bin yıl önce karbon akımına girdiği zamandan beri nova-öncesi durumunda. O hâlde kirt ile nova-öncesi güneşin bir alakası var demektir."

"Saçmalık," dedi Fife.

"Öyle mi? Kirtin yalnızca Florina'da yetişmesinin, geri kalan her yerde pamuğa dönüşmesinin bir nedeni olmalı. Bilim insanları öteki gezegenlerde yapay kirt yetiştirebilmek için pek çok farklı yöntem denediler fakat bunu rastgele yaptılar ve her seferinde başarısız oldular. Ama artık bu duruma nova-öncesi yıldız sistemi faktörünün neden olduğunu bilecekler."

"Florina güneşinin ışınım kalitesini taklit etmeyi de denediler," dedi Fife, hor görerek.

"Evet ama yalnızca görünen renkleri ve morötesi spektrumu taklit eden ark lambalarıyla. Peki ya kızılötesi? Ya manyetik alanlar? Elektron emisyonu? Kozmik ışınların etkileri? Ben bir fiziksel biyokimyacı değilim, o yüzden bilmediğim başka faktörler olabilir. Ama galaksideki fiziksel biyokimyacılar artık bunları araştıracaklar. Bir yıl içerisinde de çözümü bulacaklar, sizi temin ederim.

"Ekonomi artık insanlardan yana. Galaksi ucuz kirt istiyor ve bunu buldukları veya kısa süre içinde bulabileceklerini düşündükleri takdirde Florina'nın boşaltılmasını isteyecekler. Sadece insanlık namına değil, ama aynı zamanda açgözlü Sarklılardan nihayet kurtulmak için..."

"Blöf yapıyorsun!" diye homurdandı Fife.

"Sen ne düşünüyorsun Abel? Eğer Toprak Efendilerine yardım edersen Trantor kirt ticaretinin değil, kirt tekelinin kurtarıcısı olarak görülecek. Bu riski göze alacak mısın?"

"Trantor bir savaş riskini göze alacak mı peki?" diye sordu Fife, sertçe.

"Savaş mı? Saçmalık! Bir nova olsun ya da olmasın Yüce

Efendi, bir yıl içerisinde Florina'daki tüm mal varlığınız değersizleşecek. Hepsini satın. Tüm Florina'yı satın. Trantor bedelini ödeyebilir."

"Bir gezegen satın almak mı?" dedi Abel, ümitsizce.

"Neden olmasın? Trantor'un yeterince parası var ve galaksi halkının güvenini kazanmak bin kat daha değerli. Şayet yüz milyonlarca kişinin hayatını kurtarmanızı yeterli görmezlerse onlara ucuz kirt sağlayacağınızı söyleyin. Bu yeterli olacaktır."

"Bunu düşüneceğim," dedi Abel.

Büyükelçi gözlerini Fife'a çevirdi. Toprak Efendisi bakışlarını yere dikti. "Bunu düşüneceğim," dedi o da, uzunca bir duraksamanın ardından.

Junz gür bir kahkaha attı. "Çok uzun düşünmeyin. Kirt hikâyesi çok geçmeden piyasaya çıkar. Hiçbir şey buna engel olamaz. O andan sonra ikiniz de serbestçe hareket edemezsiniz. Şu anda daha iyi pazarlık edebilirsiniz."

Kentli bitkin görünüyordu. "Bu doğru mu?" diyordu durmadan. "Bu sahiden de doğru mu? Florina yok mu olacak?"

"Doğru," dedi Junz.

Terens kollarını iki yara açtı, sonra da onları serbest bıraktı. "Eğer Rik'in evraklarını istiyorsan onları köyümdeki nüfus kaydı dosyalarının arasında bulabilirsin. Onları eski dosyaların, yüzyıldan daha önceye dayanan kayıtların arasına koydum. Hiç kimse geçerli bir sebebi olmaksızın oraya bakmaz."

"Bak," dedi Junz, "Y.U.B.'la bir anlaşma yapabileceğimizden eminim. Florina'da bir adama ihtiyacımız var. Halkı yakından tanıyan, durumu onlara nasıl açıklayabileceğimizi bilen, gezegeni başarıyla boşaltmamızı sağlayacak ve göçmenleri yerleştirebileceğimiz en uygun gezegenleri seçecek birine. Bize yardım eder misin?"

"Böylece ceza almaktan kurtulacağım, öyle mi? Cinayetten yargılanmayacağım? Neden olmasın?" Birdenbire gözleri

doldu. "Ama her halükârda kaybedeceğim. Ne bir gezegenim olacak ne de bir evim. Hepimiz kaybettik. Florinalılar gezegenlerini, Sarklılar servetlerini, Trantorlular da zengin olma şanslarını yitirdi. Kimse kazanamadı."

"Aslına bakarsan," dedi Junz kibarca, "yeni galakside –dengesizleşen yıldızlardan kurtulan, herkesin kirt kullanabileceği, politik birleşmenin çok yakın olduğu bir galakside– kazanan birileri illaki olacak. Bir katrilyon galip. Galaksi halkı. İşte galipler onlar."

SONUÇ

BİR YIL SONRA

"Rik! Rik!" Selim Junz kollarını iki yana açmış, uzay istasyonundaki bir gemiye doğru hızla yürüyordu. "Ve Lona! Sizi başka yerde görsem hayatta tanıyamazdım. Nasılsınız? Nasılsınız?"

"Bundan iyisi can sağlığı. Anladığım kadarıyla mektubumuz size ulaşmış?" dedi Rik.

"Elbette. Söyleyin bakalım, tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsunuz?" Beraber geriye, Junz'un ofisine doğru yürüyorlardı.

"Bu sabah eski köyümüzü ziyaret ettik," dedi Valona hüzünle. "Tarlalar bomboştu." Artık Florinalı bir köylü kızının değil, Trantor İmparatorluğu'na mensup bir kadının kıyafetlerini giyiyordu.

"Evet, orada yaşamış biri için bu çok iç karartıcı olmalı. Benim için bile öyle olmaya başlıyor fakat elimden geldiğince burada kalmaya niyetliyim. Florina güneşinin ışınım kayıtları muazzam bir teorik önem taşıyor."

"Bir yıldan kısa bir sürede gezegenden tahliye edilen insanların sayısı muazzam! Kusursuz bir organizasyona işaret ediyor bu."

"Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz Rik. Ah, sanırım artık sana gerçek isminle hitap etmem gerek."

"Gerek yok, lütfen. Buna asla alışamadım. Ben Rik'im. Hatırladığım tek isim hâlâ bu."

"Uzay-analistliğine dönüp dönmeyeceğine karar verebildin mi?"

Rik başını iki yana salladı. "Kararımı verdim, dönmeyeceğim. Asla yeteri kadar şey hatırlayamayacağım. Zihnimin o kısmı sonsuza dek silindi. Ama bu beni rahatsız etmiyor. Dünya'ya dönüyorum... Bu arada, Kentli'yi de görmeyi umuyordum."

"Sanırım göremeyeceksiniz. Bugün izin aldı. Galiba seni görmek istemiyor. Kendisini suçlu hissediyor olmalı. Ona karşı bir garezin yok mu?"

"Hayır. Niyeti iyiydi ve hayatımı pek çok açıdan daha iyi hâle getirdi. Her şeyden önce, Lona'yla tanıştım." Bir kolunu kadının omzuna attı.

Valona ona bakıp gülümsedi.

"Ayrıca," diye devam etti Rik, "Kentli bir bakıma beni iyileştirdi. Neden bir Uzay-analisti olduğumu fark ettim. Uzay-analistlerinin üçte ikisinin niçin tek bir gezegenden, Dünya'dan geldiğini de keşfettim. Radyoaktif bir dünyada yaşayan herkes korku ve güvensizlik içinde büyümeye mahkûmdur. Gezegenimizin yüzeyi en büyük düşmanımızdı, atacağımız tek bir yanlış adım bile ölümümüze sebebiyet verebilirdi.

"Bu durum bir tür endişe beslememize, gezegenlerden korkmamıza neden oluyor Dr. Junz. Sadece uzayda mutlu olabiliyoruz; kendimizi bir tek orada güvende hissediyoruz."

"Artık öyle hissetmiyor musun?"

"Kesinlikle hissetmiyorum. O duygunun nasıl bir şey olduğunu bile hatırlamıyorum. Zaten mesele de bu, anlıyorsunuz ya? Kentli, psişik-sondayı endişeleri gidermeye ayarlamıştı fakat yoğunluk derecesini belirleme zahmetine katlanmadı.

Kısa süre önce ortaya çıkan, yüzeysel bir sorunla uğraştığını sanıyordu. Zihnimde oldukça derin, köklü bir endişe olduğundan haberi yoktu. Hepsini yok etti. Bir bakıma, onunla birlikte daha pek çok şey kaybolduysa da buna değdi. Artık uzayda kalmak zorunda değilim. Dünya'ya dönebilir, orada çalışabilirim. Gezegenimin insanlara ihtiyacı var. Her zaman da olacak."

"Baksana," dedi Junz, "neden Florina'da yaptığımız şeyin aynısını Dünya'da da yapmıyoruz? Dünyalıların bu tür korkularla ve güvensizlik duygusuyla yaşamalarına gerek yok. Galaksi büyük bir yer."

"Olmaz," dedi Rik, hararetli bir şekilde. "Bu farklı bir vaka. Dünya'nın bir geçmişi var Dr. Junz. Pek çok kimse buna inanmıyor olabilir fakat biz Dünyalılar insan ırkının ortaya çıktığı ilk gezegenin orası olduğunu biliyoruz."

"Eh, belki de öyledir. Bu konuda kesin bir şey söyleyemem."

"*Öyle* zaten. Orası terk edilemez. Terk edilmemesi *gerekiyor*. Bir gün orayı değiştirecek, yüzeyini eski hâline geri getireceğiz. O zamana dek... kalıyoruz."

"Artık ben de bir Dünyalıyım," dedi Valona, usulca.

Rik bakışlarını ufka dikti. Yukarı Kent her zamanki kadar gösterişli olsa da sakinleri çoktan gezegeni terk etmişti. "Florina'da kaç kişi kaldı?" diye sordu.

"Yaklaşık yirmi milyon," dedi Junz. "Süreç ilerledikçe hızımızı giderek azaltıyoruz. Toplumu dengede tutmak zorundayız. Geride kalanlar şu son birkaç ay içerisinde ekonomik açıdan hayatlarını idame ettirebilmeliler. Komşu gezegenlere gönderilen göçmenlerin çoğu hâlâ geçici kamplarda yaşıyor. Bu, kaçınılmaz bir zorluk."

"Son Florinalı ne zaman ayrılacak?"

"Hiçbir zaman, cidden."

"Anlamadım."

"Kentli burada kalmak için gayriresmî bir izin istedi. İsteği –yine gayriresmî olarak– kabul edildi. Kayıtlarda yer almayacak."

"Kalmak mı?" Rik şok olmuştu. "Bütün galaksi aşkına, neden böyle bir şey istedi ki?"

"Şu âna dek sebebini ben de bilmiyordum," dedi Junz, "ama Dünya'dan bahsettiğin sırada anladım. O da senin gibi hissediyor. Florina'yı terk edip tek başına ölmesine katlanamayacağını söylüyor."

ASIMOV

GALAKTİK İMPARATORLUK SERİSİ

1950'li yılların başında, daha sonra en şöhretli serileri **Vakıf** ve **Robot**'a öncülük edecek **Gelecek Tarihi** öykülerini yazdıktan hemen sonra Isaac Asimov ilk romanlarını kaleme aldı. Artık hem okurlara hem de yayıncılık dünyasına kendini kabul ettirmiş büyük ustanın neredeyse tüm külliyatına egemen olan Galaktik İmparatorluk evreninin ilk uzun kurguları da böylece ortaya çıktı. Nükleer katliamın Dünya'yı yerle bir etmesinden binlerce yıl sonrasını anlatan **Galaktik İmparatorluk Serisi**, insanlığın galaktik medeniyet ve ilk Galaktik İmparatorluk'un doğuşuna uzanan yolculuğunun başlangıcı.

Florina gezegeninin yükseklerine kurulmuş Yüksek Kent'te Sark'ın Toprak Efendileri rahat ve bolluk içinde yaşıyorlardı. Yüksek Kent'in gölgesinde de köylüler çalışarak Sarklı efendilerini zengin eden "kirt" adlı önemli bir maddeyi üretmeyi başardılar. İsyan ise Florina için unutulmuş bir kelimeydi. Fakat işçilerin arasında yaşayan, hafızasını yitirmiş Rik isimli bir adam, kendisine iletilmesi için verilen mesajı hatırlayınca gezegende işler tersine dönmeye başlayacaktı: *Florina'daki herkes ölecek.* Toprak Efendileri ve Trantor İmparatorluğu casusları Rik'in peşine düşerken Uzay Akımları da Florina'ya yıkım getirecekti.

Çeviren:
M. İhsan Tatari

ithaki

ithakiyayinlari
ithakiyayinlari
ithakiyayinlari

ASİMOV KİTAPLIĞI

www.ithaki.com.tr
İnternet satış:
www.ikinokta.com